A

2917

II

BIBLIOTHECA ACADEMIÆ SCIENTIARVM HVNGARICÆ
MDCCCXXVI

1974.

T. Mné.

MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE,
BUDAPEST, KELETI KÖNYVTÁR
BIBLIOTHECA ORIENTALIS
COLL. KAUFMANN, B 308

WEISZ Miksa
Néhai dr. Kaufmann Dávid tanár könyvtárának héber kéziratai és könyvei. Összeáll. és ismerteti --.
Budapest, 1906. Alkalay ny. Pozsony. 199,80 p. 23 cm.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA
B. 308.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA
B. 308.

3

2

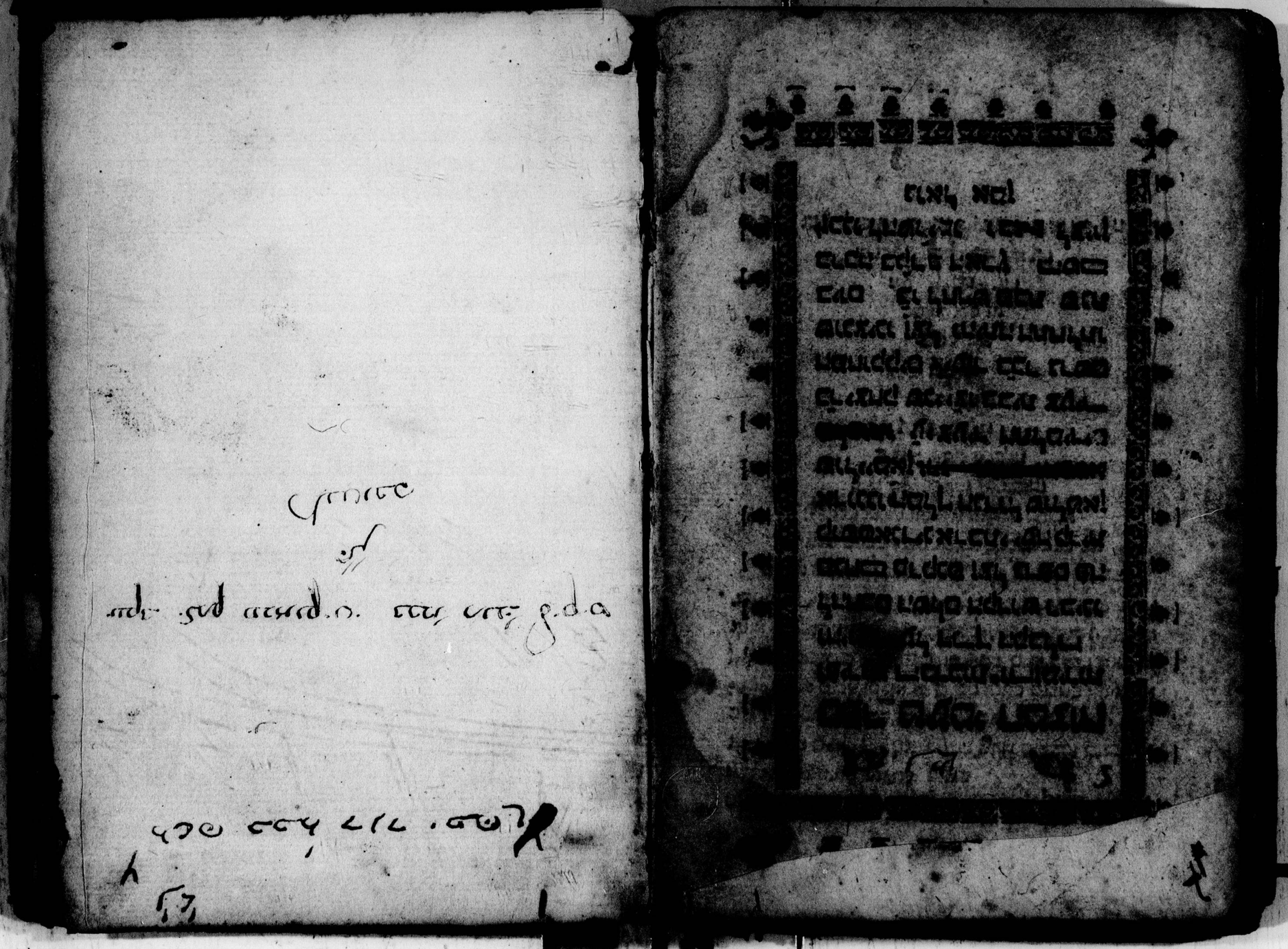

אמר יצחק בן לאוני כמה אלות שני לחת
בהיות שמצות תורתינו הקדושה
ון עכשים וכסבים מעון החיים ועל ידן האדם מתאחז בו
ומעלין את נשמתו שם והה נרמז בברואה שראה יעקב
אבינו עה בחלום בעין וסלם שראה מלאכים עולין וירדין
בו והוא רמז לאדם כשעושה מצוה שני מלאכים שמלוין
לו מעלין אותו למעלה וכשעובר על המצוה מורידין אותו
למטה על כן עוררני לבי להשתדל לחבר ספר זה שחברי
הרב זל להודיע לכל אדם מעלת המצות וכמה
על דרך הקבלה ובאשר הנהו בספר הזוהר
עליהם השלום וגם פירוש והברכות
והשמירות והיוצר על דרך
הקבלה שפירש הרב
זל כרישירץ
כל אדם
לעבוד
את השם
ית כמו שאמר
דוד המלך עה
רע את אלהי אביך ועבדהו
שהוא הקדמה ואחר שהמעיין בלבבו שיכוין לבו לשמים

רע בי יש רצו לדבקין ונפתחים שפתו מן חגלוים
אלינו והוא כי בראותינו כי הדברים שיש
בעולם למשה מגלגל הירח כולם מתקיימין על ידך אחד
כי אין הגלגלים בלתי חברו שמשמיע אליך מן השמי
ומארץ אלולי הגשמי התחתון וחבה ויבשה ולא תעשה
פירות כמו השמש והירח כי אין לה אור בפני עצמה בלתי
ואור שמשמיע אליו השמש

וכספר הזוהר מצאתי כך בראשון הזהיר מאורות
ברקיע השמים אכפקלריא דלא
מדא לית לה מרמא ובמקום אחר מצאתי כך וכיוצא
אויירת גרמא קדם שמשא בגין להנהדא לה ההוא להאיר
על הארץ בבעלי חיים לא יתקיים מציאות העולם
אולהי זכר ונקבה אם כן פעתה נבין מאמר בעלי
הקבלה זל האומרים כי כל הדברים המזהבים תלויים
בדברים עליונים מהם שיש לנו להאמין שקדושת ובושם
יתברך הם שלמים מכל הצדדין והעולם הזה אשר אנחנו
בו אנו רואים כי הולך כל דבר אם כן נדע באמת כי
לא חיה זה המציאות הראשון שנמצא מאת השם יתברך
כי שלמות הפעולה כורח על שלמות הפועל אם כן יש
לנו לומר שדברי אחרי קדמו אשר לא יגיע אליהם הוכפת
הצדדין ועל ידי אמצעותם נחיה העולם התחתון ומהעולם
התחתון בבין מה דומת העולם העליון והדברים אשר
קראו להם עשר ספירות בלי מה נעוץ סופן בתחלתן
בשלמבת קשורה מחוללת שאדון יחיד ואין לו שני ולפני

אחר כי ראה משה אבינו עשר ספירות בלי מה רמז אלדים
חיים ורוח אלהים חיים נרמם מעלה ותחת ומדרום ומערב
צפון נרמזים וכשתקבל העשר ספירות נתגלה גם במאור
כל הנבראי׳ ענין כנגד אחת העליונה ומיינו דכתיב
בי׳ צל ימינו עלי ארץ׳ וגל מה שנמצא בכל הנבראים
הוא ענין הנמצא עשר ספירות בלי מה וכשבא אדם
התחתון נעשה בדמות העליונ׳ מצויר ביחוד עשר
ספירות׳ ובשבראת צורת האדם למטה נמצא עשר
ספירות למעלה וכן שאר כל הנבראי׳ שבעולם הרא הוא
דכתיב נעשה אדם בצלמנו כדמותינו׳ וכתיב נעל דמות
הכסא דמות כמראה אדם׳

ובספר הזוהר וגדול מצאתי כך שבעה בחבריא
אינון לקבל שבעה דקיעין ובולהו
ספירי וכו׳ ואלו העשר ספירות הם נקראו מרתתיו של
הקב״ה שעבדך והם דבקים בהקב״ה יתב׳ כשלהבת קשורה
בגחלת והנצוצים שבהן באמצעותם נברא העולם והרא
הוא דכתיב יי בחכמה יסד ארץ כונן שמי בתבונה בדעתו
תהומות נבקעו וכו׳ כלל כל העשר ספירות בחכמה
והכתוב הודיעו כי הדעת היא כלל לו׳ ספירות האחרונות
הם שבעה ימי בראשית כמו שיודע לחכמי הקבלה׳
ואל תתמה מזה כי כיוצא בזה אמרו חכמי הקבלה בסוד
שבעה ימי בראשית רמז למה שהיה ויהיה אחד כן׳ והבן
זה מסוד שאמרו רבותינו ז״ל שהיא אלפי שנין הוי עלמא
אחד תרוב ונעד אבאר זה בעזה״י אם כן יש לנו לעלות
כל

כל הספירות ואלו הכתרים מעלה על מעלה ומדרגה על
מדרגה עד שיגיעו הדברי האלו אל השם יתברך השלם
בלי חסרון׳ ואתה תבין זה שאפרש לך עתה׳ וזהו כי
בכל מקום שכתורה תולה למעלה ומעשי הדומה או מבעוה
ההיא אל תביר עליהני מסבו העלוה ואז טוב לך אף על
פי שלא קבלת אותו השעם מפי חכם מקובל או אפילו
אם לא ראית אותו באחד מספרי המקובלים ובלבר שלא
תאמר כי אין הדבר כפשוטו הוסף לדבר עליהני מבעו
שכאשר בי גבוה מעל גבוה שומרי הגבוהים עליהם׳ וגם
לא תאמר שאותו השעם שחשבת מעצמך הוא עקר נהימת
התורה כל המצות והיא אלא תאמר שם לא נתנה מצות
מלהנית האלו אלא בשביל שיהיה לאדם כך וכך מצוות לזכר
זה כי בעבור שכל החכמות כלן רמזין בהתורה האין דבר
חוץ מהתורה ומצות הן דבר אחד תלוין במרכבה ומלאכת
איש איש למלאכתו אשר הוא עושה׳ וכל מצוה ומצוה
תלויה באחד מן האברים׳ אם כן הקב״ה שהברך
אינו יד אחד בלתי הגוף ואין הגוף בלתי הדין מבעו הוא דבר
הדין מן התורה על כן אמרו הבמי הקבלה כי הקדוש ברוך
הוא יתברך הוא והתורה׳

ובספר הבהיר מצאתי כך טוב והטוב אשר
החכמה מהצבה רוח אלהים חיים
מלכך שהוא הקב״ה יתב׳ כל אותיות התורה יחקקן ברוח
ועשה צורותיו והיינו דכתיב אין ציר כאלהינו א״ן צייר
כאלהים׳ צריך האדם לבין תורה שבכתב עם התורה

שבעל פה על כן זכר ומקבל שכאשר היו הנאבים מלבושי
בידו יהיו תמיד על ראשו כדי שלא תראה פרוד בסדרתן
של הקשר פרוך הוא ויתרך כי הנזרה שבעל פה באצלנו
כתורה שבכתב אם כן הם בה אחד.

דעל דרך כזה רמצוה אומר לך בלל א' ויתכאר
לך שמוכרת בראיניך אחת. יש לך
לדעת כי מצות תמורה יש מחלקים לדברים רבים וכלם
תלויים בכח אחד והוא עלות העולות יקעלה ויתברך.
וכל מצוה שאין בה שקר גדול ושעם נמצר שזה הטעם
אינו מהבן משאר מצות כלתי זאת ומצוה המגלה וכזר
וזאת נמצרך שנכתבים שהקשים בדרך הוא יתברך שיקרא אחר
אם כן בלם פה אחד. מצוה זה רוכח לטעיין וחזם כאר
ומבושר הוא לי ויכוכ ועשות בו נתיבות לחשקות את גנתך
ובאותן הנתיבות ואחרי קטנים נמשכים ומשקין את הגנות
ונמשכין מיאורים מן המעיין הגדול אם כן כל היאורים
והקטנים הולן בלם נמשכין ואחר נתיבות מן המעיין הגדול
ומשקה את כלם. וכל אחד ואחד ישקה את המקום
חרבן ושכם.

ובספר תולחור ומצאתי כך ר אלעזר קפץ
בקדמ"ה ודרש קול ה' בכח קול ה'
על המים אל הכבוד הרעים ה' על מים רבים קול ה' זה קול
שילאת דיהמנא על המים מדרגא לדרגא עד דמגדשי
לאדה חד בבימפ"א חדא והוא קול עילאות משדד לאינון
מיין באורחיתא כל חד וחד בפום אורחוי כראי גחנא

דמנא

דמנא על מיא לשדר לון לכל אתר ואתר כדקא חזי לית
דעל דרך זה הם מצות התורה כל אחד בתלה כחלק אחד
מן המרכבה ככה שתאמר כשתן חמצות תלוי שהם נסוך
המים והיין וכן הדין נזכר בכל תו"ש במצות" ושעם בנסוך
המי הוא זה כי צריך לכוין אל הגדולה בניסוך הזה ובנסוך
היין אל הגבורה הנה שכל אחת מן המצות היא על ענין
גדול בתלה כחלק אחד מן המרכבה זו לימין זו לשמאל.
ידוע כי הימין הוא מים מרות. והשמאל הוא אש במים
ועל זה חרד הגדולה והגבורה שזכרנו. עכ אמרו רזל חכמי
הקבלה כי כל מצות התורה הם נתלקין לימין ושמאל פני
ואחור סעלה ומטה עובק שוב ועוכק הע ולובן ואודם ככמי
שב ישרתי בשתי חמצות הנלו שזכרתי. ובל הסקיים
מצות אחת הנה הוא המשפיע כח לאותה המצוה למעלה
באפיסת המרכבה ודרי הוא באלנ קיי חלק אחד כב יכול
מרקבה מטש. ועלוה נאמר ויאמר לי עבדי אתה ישראל
אשר בך אתפאר אכבל הוספת השפעה מן רמקור עד
שימצא בסבת העובר שאהבה ברכות למקלה ולכשה.
ואחר הביאך זה אל תשאלני מה היה הסבה על הגמול ועל
העונש כי אין נותן בן בכמו שביארתי מאחר שראדם נעשה
ברוגמא העלונה אם כן בשתעלה והרוכם כל מצוה וכצוה
עד שהגיע המצוה והיא בשם ית' תעבוד על ביאור ודברי
חזו לשנן.

ספר הזוהר תפלא תא חזי פיקודי דאוריתא
עלאין אינון לעילא אתי כד נש

יצב גבולות עמי׳ לכאורה בני ישראל ויש אומרים על שבעה
שנאמר חצבה עמודיה שבעה׳ ר׳ אלעזר בן שמוע אומר
על עמוד אחד ועדיק שמו שנאמר וצדיק יסוד עולם׳
ובאמת תחכמה בנתה ביתה חיה מחולקתם בי אחרי שאמרי
על י״ב והם י״ב אלכסונין ויש אומרים בשש קצוות משקם
קדוש׳ בא״ר אלעזר בן שמוע והעמידן על עמוד אחד
שנאמר ועדיק באמונתו יחיה ע״כ׳

ובספר הזוהר תנדול כתיב ביון ראתא יעקב איתקיל
עלמא ולא ידע מאמשש עם כל
דא לא איתשיל בשרונאה עד דאוליד תריסר שבטין ושבעין
נפש ואיתשלים ובו׳

ובספר הזוהר תנדול מנאתיך יסק יעקב בקריאת
שלם קרמאי לא שלים בחא שעתא
אתקשר ביסף ואשרתה עלין שבעתא׳ ועוד הא שעתא
אישתל׳ הוא כארעא עילאה קדישא בגוונא דלעילא כתרי
סר תהומין בשבעין אפין מה דלא הוה קדמם וכו׳ עוד
מצאתי בספר הכהיר אילן אחד יש לו להקב״ה וזה לשון ר״ב
גבולי אלכסונין בפנים אחד הוא האילן וכו׳ יאלו ח״ב שבחי
שהזכיר דע כי הם נגד שבעים לשונות ושבעת רחמים וכנגד
דרין שהם עקר האילן נגוד ישראל חרי עכ״י וכשנעלת
הסדר הזה עוד לבעלת מיח נאמר כי ל׳ דגלים חם נגד
ל׳ חיות הנרשאות הכסא׳

ובספר הזוהר הכוסלא ראיתי כך איש על תלו
באותות אלו ל׳ שרין דכנסת ישראל

באינן

באינן תריסר שבטין תהומין סתור לה כולא בגוונא
דלעילא נתיב כי שם ערלו שבטים שבטי יה עדות לישראל
להודות לשם יי׳ ששם עלו שבטים אינון תריסר שבטין
תריסר תהומין שבטי יה הא אוקמוה בגין ר״ח עדות ודאי׳
על דא הראובי השמעוני יה בכל חד אלא ודאי הבי הוא
דהא אילנא עילאה קדישא ברגא איהו בההומיה ואוקמוה
בתיב ודמות פניהם פני אדם ופני אריה אל הימין לארבעתם
זפני שור אל השמאל וכו׳ דיוקנא דאדם אתכלל בכולהו
ואפין הוו לד״ס סטרין דעלמא וכתפרשין בדיוקנין וכולהו
בלילן כיה באדם׳ מ״ואל בימינא גבריאל משמאלא
אוריאל לקדמיה רפאל לבתריהו שבינתא עלייהו תרין
מבאן ותרין מבאן וחיה ביניהו בינן דנשלין תרין דגלין מה
בתיב ונסע אהל כועד מחנה הלוים בתוך המחנות׳ ולבהר
אינון תרין אחרנין משרין אינון ל״ד שרי עלם ואשתכחו
תריסר אוף הבי לתתא בגוונא דלעילא ונסע בראשונה
דגל מחנה ראובן וזה לקבל למשריתא דמ״ואל בחנה ראובן
לקבל משיריתא דאוריאל דא לודוכודא למזרח סובח
הבי נמי דרומית מזרחית מחנה דן לצפון׳ מחנה אפרי
יה׳ מחנה דן לקבל משירייהא דרפאל מזבח הבי נמי
צפונית מערבית בולא אחיד דא בדא ואתאחר בשמא
קדישא כל זה הא רמז לסה שבחתי למעלה׳ ומה שאמר
בכאן בכאמר הזה מזבח הבי נמי לא הוכל להבין אותו
בכאן בקצרה כי מביא הוא בעתין היחוד שפתוב שם גם
כן ר׳ אלעזר שאל את ר׳ שמעון אביו אמר ליה סיבא

דזינוגא

ויזהרנא דיהודאי מני אמר ליה ברי אע"ג דאוקמינא מלין
לכל כשר וטהר ואתברורי הבא מלה והבא מלה סימנא דאת
נקוש בירך הבן הוא בעין סדיא דמרבהא וכו' הכוונה היא
כבו שאומר לשם בזכותם כל פעולות שאתה פועה לא יהי
אלא דרך ימין, ועדין פירוש ארוך עיב ובשניע וחבר
בשם יה' נאמר בי ר' דגל מחנה דן וסימנו לו' מדגות לו' לד' מדות
ש"ש להקב"ה הם הגדולה והגבורה והתפארת והנצחות
והם האחרים בכדות התפארת, דגל מחנה ראובן היכנה
היה ששמה אריה ומחנה כיבאל בולם דם לדן וכתאחדו
בכדת החכד, דגל מחנה דן צפונה ומרכה גבריאל ותיה
ששמה טור בולם הם בצפון ובהאחדים בכדת הגבורה,
דגל מחנה אפרים ימה ומחנה רפאל והיה ששמה נשר בולם
הם במערב ובהאחדים בכדת התפארת, והנה מיכאל החם
כהן גדול של מעלה כי הוא עומד בימין, וגבריאל של
צבא כי הוא עומד בשמאל ואוריאל לפניו על שם הלפניו
ילך דבר, רפאל לאחוריו כדי לרפות שכל אפדים במ
שאמרו רז"ל עוד בספר זוהר ונסע אהל מועד מחנה הלוי
בתוך המחנות לבחר מה כתיב דגל מחנה אפרי לצבאותם
ימה היינו שכינה במערב ואוקמוה כתיב ויברכם ביו' ודאמ
לאמר כך יברך ישראל לאמר ישראל סבא מאי קא
משמע לן כך יתפאר ישראל לא כתיב או יברך ישראל
מאי יברך ישראל קדישא יברך לעלמא כך
בה במערב, והתכונן בכה שאמרנו בראשית
שהבאתי למעלה בספר הזוהר שכינתא עלידו תדין מכאן
ואדין

להדין מכאן והיא בעיקר כי גדלה למו כי השכינה היא
הרובבת עולד' חיות".

לעתה

בעזרת האל יתי שבו אתחיל לדבר בכאן
כל המצות שנאמרו למשה מסיני שהם
תרי"ג כנגד תרי"ג אותיות שיש בפרשת עשרת הדברות
לרמז אל הענין הגדול הזה שרבותי שמסכים חפצין של
ישראל לבך הם שש מאות אלף ושלשה אלפים והלוים
הין כב אלף לבבוד בב אותיות התורה והנה כין בולם הין
שש מאות אלפים ובה אלף השש מאות ועשרי אלף למנין
כהר והה אולי הרמז להי חומשי תורה הבולל את הבל,
ודע כי המצות בולם נחלקו לב' חלקים והם מצות עשה
ומצות לא תעשה ואמרו חכמי הקבלה כי מצות עשה יוצאות
ממדת זכור ומצות לא תעשה ממדת שמור, ואביאם על
הסדר שהביא אותם החכם ר' עזריאל זל בפירוש שיר
השירים שלו כי הוא זל בולם רמזם בעשרת הדברות,
ואם תוכל לומר מעם במצות השיבם ליסודם דראשון זה
טוב, לא שהאמר כי הם כוונת נתינת המצות כי לא ידענו
מעולם לעמקם, אבל כל מה שאני מחדש בהם אני אומר
כי לולי הסוד הסתר שיש בהם היו ראוין לינתן מן השעם
שאומר, וכל זה הוא בעבור שלא קבלתי השעמים האלו
מפי חכם מקובל כי אלו הייתי מקבל אותם חייתי אומר כי
הם הלכה למשה מסיני אע"פ שרוב הדברים שאבאר כם
הם נרמזים בספר הבחיר וגם בספר הזוהר הגדול, ובספר
שיור המפלא ובבראשית רבה, וגם במדרש רזל כמו

שאביא

מקרב כחוה העליונות ומחבר אותן תוכן לכל מדה ומדה
כפי הראוי לקבל לה דוגמתה וזהו מה שכתוב "

בספר הבהיר מאי קרבן שהוא בקרב הצורות
הקדושות כי הצורות הקדושות ידע
באמת כי הם שבע קצוות העליונות וידע כי על כן אמר
הכתוב והיה שבעת ימים תחת אמרי ר' יהושע דסכנין בשם
ר' לוי אמר משל למלך שנכנס לכרמו והוציא כרוז ואמר
אנס: אין שיש כא אל יראון פני עד שיראו פני מטרוניתא
תחלה. כך אמר קבה לישראל לא תביאו לפני קרבן עד
שתעבור עליו את השבת שאין שבעה בלא שבת. ואין
בילה בלא שבת. אלו יצחק משפט אדם ומשפט בהמה
משפט אדם כיון השמיני עבול. ומשפט בהמה ומום חשמיני
והלאה ירצה. וידע כי ישראל נחלקו לג' חילקי בעניין הקרבנות
והם כהני לוי וישראלי והם דוגמת ג' אבות כי מדותיהם שוות "

ובספר הזוה רהמפלא מצאתי כך בלשון הזה ובין כך
ובין כך כדי ליואי וישראלי בהדיוטו כולהו
כעבד כולדוקיבי על קרבנא דאתקשרו קשרין ולא נחתא
ברכה לעלמין אלולי מעמדות ישראל בצלותא כהני
ברעותא ליואי בשירותא בתערי ליה לחאי מחשבה שתורה
לאסתלקא כדנא מהער ימינא לחבקא לה ולקבל לה בגויא
ליואי מערי שבאלא ברחימו לאורחא לה כדאמר שמאלי
תחת לראשי עד באן מצאתי. ועה הבן איך נתן לכל אחד
כדתו וראוי לו נתן לישראל שהם המעמדות מחשבה שתורה
פי' מדת הדין והתפארת ולכן מדת החסד הימני שנא בו בחסדי

עבופר

עבופר עון אחרי כ נתן ללוי מחמדתין שהוא השבאלי שנא
ביצפון תפהה חדעה ובעבור כן ארז"ל בחגים לוים וישראל
מעכבין את חקרבן ובעבור כי דבמזה"א המבפר הלא צריך
להכפר קודם בכל עם וזהו בנחה בהן גדול מחציתח
בבקר ומחציתח בערב. ובעבור כי הם המבפרים נצטוינו
לחלוק להם כבוד שנא וקדשתו וארז"ל לכל דבר שבקדוש.
עוד מן השעם הזה נצטוה לישא בתולה כי כלישישתמש בנ
קדש אין ראוי שישתמש בו אחר ואפי אלמנת כהן וכל זה
בכהן גדול. עוד מן השעם שזכרנו נצטוו הכוהנים לטבול
בשעת עבודה כי המים הם רמז למים העליונים שהם מים
מרות והם חסד אכל בשהוא שתוי אסור להכנס וגם לזורות.
כי להם להורות בתורה כי התורה היא חכמה וזה הדין הוא
לכל אדם שלא להורות כשהוא שתוי כי הבהן והתורה היא
בחינה אחת היא והיא מדת חכמה שנאמר והורת הכמה על
לשונה. והיון הוא הפך זה כי הוא אדום ומשעם שזכרנו
כהנים ולוים וישראלים נצטוו לעבוד משמרות
שהם עמין תשעה צרכי העבודה גם כן ראה המצוה בעניין
הקטורת שהוא דמה למדת הדין של מטה והרפה ועל כן
היה נעשה במזבח הזהב כי הוא רמז אליו והבן מה שאמרנו
רז"ל הדיוטה להתעשר יצפין והדע מה שאמרו רז"ל הדשים
לקטורת באו הפיסו כי מעולם לא שנה בה אדם כי היה
מתעשר וכיוצא בזה אמרו רז"ל אוקימו נשיכון ואיתעתדו
והבן זה כי הוא מבואר ממה שאמרנו כבר. גם נצטוינו
לעשות הכתי בשמן משחת קדש רמז למה שהזכרתי לפעילה

בענין מאת כי הוא רומז לכהן גדול שלפעלה
דע כי יש שמהגיין לומ בקדיש ויקד משוחיה נחכמי
הקבלה פירשו כך מאחר שיש לנו נמצא האשון
והוא מקבל השפע הראשון מבלי מקום ידוע אך יש מאין
כד"א וחכמת מאין תמצא והוא האב הראשון הוצרכו לבקש
נמצא השני והוא המקבל השפע הראשון מהנמצא הראשון
שאי אפשר להמצא פעולה מבלי מקבל שפע הפועל ולכן
נקרא משיח משחי ששפע משחת קדש עליו כדכתיב לריח
שמניך טובים זיו השם מקבל השפע השני שמן טוב כאשר
ביארתי וחפעולות היוצאים ממנו נקראים טובים לכן
שמניך טובים אמר ר' יצ' שמן תורק שמך באדם שמורק
מכלי לחברו וזל נתון השפע אבן ויקרב משיחיה וכו'
ובענין כוד הקרבנות הכל פירשתי בפירוש ספר הזוהר
באריכה ובביאור מאד, וגם החכם ר' עזריאל ז"ל כתב
מזה בפירוש שיר השירים שלו מה שיש בודי אבל מצאתי

בספר הזוהר המפלא בלשון הזה ורזא דעולת
סלקא דברי ולא נוקבי בגין דכולא
רעותא דמחשבי סהורה סלקא בדכורא, תא חזי כד קרבנא
דבר אתקשי כולא מעילא לתתי וכד קרבני נוקבא אתקשר
כולא מתתא לעילא וכו' ומזה השעם היה העולה כולה בליל,
אכל חשמים אם זכר אם נקבה כי השלום לא תמצא אלא
בזכר ובנקבי, ואמ החכ ר' עזריאל ז"ל כי השעם הוא בעבור
שהם למשה מא"מש ונכון הוא אבל כל יחיד ששגג במצות
לא תעשה מביא נקבה כי כך הדין נותן לדביא דוגמא של
אותו

אותו המקום שורצת, ואמר ר' עזריאל ז"ל נתה לשונו ומטה
ש צריך אותו לדעת שפין הנרים ובני יונה כי תורים צריכים
להיות גדולים ולא קטנים כי יכולים טים, ובני יונה צריכי
להיות קטנים ולא גדולים כי יכולים מאש, ואמר תחלת
באה ר' בזוח ובזוח פסול כי בהורים הם קטנים וביונים הם
גדולי, לכך אמר מן בני היונה ואשר אמרו ז"ל בשר בהורי
פטול מבני יונה, בשל מבני חיזוה פסול בהורים והעיר
מושבתיך כי בל תשנאם הוא מיתתן ומוכח עכל ודברי
נביאות הם כי כן מצאתי ממש"

בספר הזוהר המפלא בלשון הזה הא תני מכל
אשין עופין לא מקרבין אלא מן התור
או מן בני היונה אלא רזא הוא מה דאתכשר בדא פסל
בדא, דא ימינא דא שמאלא ובולא מוך, ובני ובעבור כי
חבהן הוא תחלת הבנין דהוא משפיע לכל השש קצוות
אשר תחתיו כי הוא המשפיע על כן בעטנו הכהנים לברך
את ישראל בנשיאות כפיל בעשרה אצבעותיהם ולהאציל
הברכה מהם במספר עשר, ואמרו בספר יצירה עשר
ספירות במכפ עשר אצבעות השש כנגד חמש גבו וארז"ל
בספר הבהיר ובירושלמי וגם בספר הזוהר והוא באשר יהל
משה ידו וגבר ישראל מלמ שמדה שנקראת ישראל בתוכח
תורת אכת, ומאי נירו הורה אכת שבורה על אמיתת
העולמים ופעולתו בכחשבה והוא מעמיד עשרה באבדות
שבהן עולם עומד והוא אחד מהן ובורא באדם כנגד
אותם עשר עשר אצבעות ובשהיה מרי משה ידו ונה כנ

במעט בכוונת הלב כאדוה מדת ישראל הפשוטה התיר אמת
ודמז לו בעשר אצבעות יש שהוא שעשה את העגל הלכך
וגבר ישראל. ובאשר ניה ידוע לא ידקדק שהעשר מאברות
וגבר עמלק. וכי משה היה עושה שיגבר עמלק אלא
אמר לאדם לשהות שלש שעות בפיו פרשות השמים
ובספר הבהיר בפסוק וישא אהרן את ידיו אל
העם ויברכם מאי שעמא בשישאות
לבדך יהדין בברכה אלא משום שיש בהן עשר אצבעות
רמז לעשר ספירות שבהם נתהכו שמים וארץ והקרבן לא
היה נקרב אלא בירושלם דל נקרבמו והיזנתן כי היה
מכוונת כנגד של מעלה ומבואר עוד דרכה ובספר
הזוהר ובתפלא עיין שם ותמצא הכל מבואר ושם ומעניין
דקרבנות תבין ענין המחוות כי הכלי מבמנה אחת ושרים
אחד להם ואמר רכהוב ונפש כי תקריב מעלה על ידי דכהוב
באלי הקריב נפשו. ואמרי בכמה הזוהר ותבפלא
בפסוק ואם מנחת מרחשת קרבנך אלי עוד דאי דלאו
איהו מגו דרחמה לאתערא כשאר קרבנין כל דא סלת
מצה בגין לאתעריא חדוה לאינון דתיבין קדישין יהא
מחשבה שהדה דאיקרי סלת ואיקרי מצה. אמאי אקרין
מצה אלא רזא דמלה כד איהו ינקא למשדייא דתיבי
קדישין איקרי מצה בלא ו ובגין כך כל דני קרבנין
דאתיין מסטרא דקרחא ודנרמא בלחודוהי על דא אתיין
גם היה צריך לידע רכהן להקריב כל אבר ואבר
לעקר מוצאו ולתת לכל מדה ומדה כפי חראוי לה כמ

כמו שפירשתי למעלה.

ובספר הזוהר הכופלא כא ברמז העניך הזה
וכן מצאתי שם בלשון הזה.
הא חזי קן כל בשר כל רעותיה לאו איהו אלא בני
עיתא תדיר ובגין כך היקנא דבשרא הדיר לגביה ועל
דא איקרי קן כל בשר וכד איהו שליש על גופא ולא
על נשמתא נשכתא כלקא לאהרא ובשרא אתיהיב
לאהך דא כגוונא בקרבנא דרעוהא סלקא לאהך הל
דבשרא לאהך חד ובר נש דאיהו זכאה איהו קרבנא
ממש לכפרא ואחרא לא בגין דלית ביה כוהא דכתיב כי
לא לרצון על דא צדיקיא כפרה איגון לעלמא וקרבנא
כממש.

מצוה להדבק בשם שנאמר בו תדבק והדבקת
רוא כמו שאמרו רזל וכי אפשר לאדם
להדבק בשכינה ובו אלא מרו קדוש אף אתה היה קדוש.
מה הוא חנון אף אתה היה חנון. ואמר החכם ר' עזריאל
זל וזה לשונו ואין ספק כי האורב את דברו אוהב את
אדונו אוחז את דרכיו והומך אשוריו על כן היא מצות
עשה יוצאה ממדת האהבה ואין לדמות לכל אדם בדרכיו
הכוונים כדכתיב כי השמור את מצות ה' אלדיך והלכת
בדרכיו עכל וזהו טעם נכון וחגון מאד וגם הוא זל כתב
אחרי כן וזה כולל מצות עשה ומצות לא העשה דרכה
בעניני הקדושה והטהרה וגבילות חכדים ובן דואראת
כמו שנהוב ואין להוסיף על כדיו בזה.

מצות יא להשבע בשמו למצוה כמו שנאמר ובשמו תשבע ונאמר בבוא וגאלתיך אנכי חזיו

וכן בנביאים כולם וטעם המצוה הזאת מבוארת כי מכמו אהבה והיראה נשבע בשמו בשבועה לאמה דבר

מצוה יב לפרוש ולרבות ובעבור כי זאת המצוה גדולה היא מצוה תדירת בכל זמן ובכל אדם לכן אאריך בה מעט עד שתעמוד על ביאור הדברי כולם, דע כי ענין חבור האדם באשתו הכל הולך אחר הכוונה כי אם תהיה הכוונה בעת הבעילה כראוי יהיה הולד הנולד מאוהה הטיפה שנמשכה בכח השהורה ירא שמל וראוי לדורות הוראות בישראל כי החבור של משה אם הוא נקי הוא דוגמת החבור של מעלה, וכבר רמזנו בפתיחת הספר הזה כי כל הדברים התחתונים הם נגדיים לדברים של מעלה מהם ודבל תבין ממאמר רז"ל אמרי צריך אדם לקדש עצמו בשעת תשמיש, הקדושה הזאת אמרו חכמי הקבלה כי היא נחלקת לד' דרכים, הדרך הראשון במהות החבור, והשני זמן החבור, והשלישי בכוון החבור, והרביעי באיכות החבור, אמרו כי מהות החבור דבר טהור ונקי כשהוא נעשה כהלכתו כי הוא רמז לדבר הגבוה ממנו כמו שאבאר למי הוא רומז, והרבז על זה שהכתוב קרא לדבר זה ידיעה שנאמר וידע אלקנה את חנה אשתו ורבים כאלה, ואלו לא היה כן אלא דבר גופני לא קראו ידיעה והידיעה הוא לכוין הדברי העצומים השהורים והקדושים שהם מתקיימים על ידי השפע הבא עליהם

עליהם מן הסבה הראשונ' והם דוגמה זכר ונקבה, ובבראשיה רבה אמרו דרש ר' אלעזר כל מי שכבטל פ"ח ורביה מעלין עליו כאלו שופך דמים ומבטל את ודמות, ר' עקיבא אומר כאלו ממעט את הדמות, אחרים אומרי גורם לשכינה שתסתלק מישראל שנא' להיות לך ולזרעך אחריך, בזמן שזרעך אחריך שכינה שורה אין זרעך אחריך על מה שורה על עצים ואבנים, ועתה דע זראה בי היכן מגיע כח קלקולן כי הזכר הוא כמו שביארתי למעלה כי הכל תלוי בסבה הראשונ' אם כן השם יתי הוא שמתתף כל כך עם האדם והוא ומעשיו דם אי ד בזכר הזה, ואמר החכם ר' עזריאל זלה"ה לשונו ואחר שהקבה"ת הוא משתתף כל כך עם האדם אין ציריכין לדביא דאיה גדולה גזו לשלמות האדם ומעלתו, ומה שאמר הלל הזקן אם אני כאן הכל כאן רמז על שכינה שהיא בהסבמה אחת עמו, אף הקבה"ת אומר אם תבוא לביתי אבוא לביתך אהקן צרכי ביתך כי על ידי שהברכה נאצלת משכו של הקבה"ת מהברכת הברכה לעו"כ, והו בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך עכ"ל, ודע כי כאשר ירצה האדם קלקולן יגיע עד המרכבה העליונה מאחר שהם אחדות שלמה נמצא זה מזיח לעל זה אמר הכתוב כי את מקדש ישמא ואמרו רז"ל בל המקיים מצות מעלה עליו הכתוב כאלו עשאני והד"ת לעשות לה' כי יכול כל הפוגם למטה כפיום למעלה ועל זה אמר ממעט הדמות, ובכפר

ובס"ר הזוהר המפלא אבד"ר שמעון כתיב וכל
שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל
עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר וכו' שיח השדה אילין
אילנין דרבין דנשיעין לבהר והוו זעירין" תא חזי ארום
וחוה דא בכתרא דא אתבריאו מאי טעמא לא אתבריאו
אפין באפין בגין דכתיב כי לא המטיר י"י אלהים על הארץ
וזוגא לא אשתכח כהקניה כדקא אות זכר אתתקן דא
דלתתא ואתהדרו אפין באפין כדין אתהקן לעילא כנא
דן בשבין דכתיב והקם המשכן לפיכך משכן אחרן איתקן
עבידה ועד לא איתקם לתתא לא איתקם לעילא אוף הכא
כד איהקן לתתא איתהקן לעילא וכגין דלא איתהקן
דע לא לא איתכריאו אפין באפין וקא אוכ דכתיב כי לא
המטיר י"י אלהים על הארץ ובגין כך ואדם אין לעבוד
את האדמה דלא הוה כדיין בהיקוניה ורזא דא דעד
הכא לא איתמר דא עוד בפרשתא ואע"ג דחבריא אמרו
אבל סמך דא ע"ד דא עוד לעילא דאיתהדר לע לא אפין
באפין דכר ונוקבא אתמר דא לקבל דא ודאי סמוכים
לעד לעולם עשויים באמת וישר. סמוכים דא בדא דכר
ונוקבא סמוכים עולם התאח בעולם דלעילא דכר לא
אתהקין עולם דלתתא לא אתתקן עולם דלעילא דקא
אמר כי לא המטיר י"י אלהים על הארץ דהא דא בדא סמיך
יע לכדא דתתא כד אתתקן ואתהדרו אינון אפין באפין
ואתהקנו אש זכאו סמך לעילא דהא מקדמת דנא לא הוה
עובדא בתיקונא ודא בדא הליא מיכתיב ואד

ואד יעלה מן הארץ דא תיובתא דמקבא לגבי דכורא "
ויש"ב להועה בי אנשי האמת מלה אבירן ואנשי דיו מת
חבריהם מלה איתעטרן בי באיש בסוד החכמה והקבלת "
ודאש כבוד חבונו דמקבלת תחטה אזנך אל דבר הגבורה
הזהה אם יש בעולם ככך שהרה וקדוש ונקי כזה " ככר
דבקר כזה עונתן של תלמידי חכמים מערב שבת לערב
שבת ועל דבר השמט נוכל לומר בי על כך אמרו מערב
שבת לערב שבת שהבונו בלילי שבתו יותר משא הלילות
בני שתהיה כוונתו בנפש השכלית בלי לחוליב אורה ראויה
לעבודה הבוראת שמו בעלה נשמה שהזהה באמרו וביום
השבעי שבת וינפש ולא שמו עונתן בימים גופניים על
משעם שהבריהי אבל על דבר האמת היהה בוננתם בכור
חבעילה משביעי לשבעי בסוד הזרת גלגל פנים ואחור
שהכוונה להשפיע ולהמשיך דנמצאים בעבל של ערן אל
דגן הוצש להשקות אותו ממי התשובה והדחבים על דרך
סוד הכתוב ערך יוצא מערן להשקות את דגן וגו' ככו
שבארתי הבל נעשה בדמות תאורת העלוגה רבוללת כל
שאר הצורות בי אין בפרט אלא בה שבכלל ועל זה נאמר
אשר פרי יתן בעהו "

ובכפר הזוהר המפלא לר' שמעון בן עזאי
מצאתי באור הענין הזה
בלשון הזה " כיון דמטרוניתא יתבה עם מלכא ואתחברו
אפין באפין מאן דוא דשייל ביניהו מאן הוא דיקרב
בהדייהו בגין כך כהמא דמלכא עונתן של הלמידי

תלמידי חכמים דידעין דאין דינין משבת ולטלטל וכו׳
אתכלמי דא בדא יבא דכולא איתבסכי ביה יבדיעין בך
אהבסמו דינין דא בדא ואתתקנו עילאין תתאין דמדלקי
רמז מבואר על מה שכתבתי, ואחז״ל בסנהדרין פרק
הניא אבא כניומי אומר על שני דברים היתה יצעשה כל
יום ואחד מהן על מטתי שהוא כתוה בין צפון לדרום הוא
יצחק בל דנותן מטתו בין צפון לדרום דהיינו כניסה
זכרים שנא׳ לצפונך תמלא בטנם

ובספר הזוהר הביאו מצאתי באור הענין הזה
וכך כתוב שם בלשון הזה והוא דא
אוליפנא קב״ה יהיב מטתו בין צפון לדרום והכי אוליף לי
אבא והויין ליה בנים דכרין דהא אתכוון כרפי מהימנותא
עילאה בשלימות דכולא לגבי קב״ה דאיהו בין צפון לדרום
ודאי שיהיו בני זכרין דכולא בעי לאתזאה עובדא דלעילא
וכמה דאתחזי אינון עובדא דלתתא חבי ודאי אתעבד לעילא
ואוקמוה, והתכתוב במאמר הביאו הזה כי נרמז בו כוד
גדול, וזהו באורו אמר כי הקב״ה יהיב מטתו בין צפון
לדרום דל כי מדת הרחמים מקבלת הברכות על ידך
האחדות מדרום ומצפון מדרום קודש שהוא חכמה ואחר כך
מן הגבורה שהיא חסד הגדולה שאמר הכתוב האש הגדולה
הזאת לא אראה עוד לא אמות, ומטתו של הקב״ה היא
בית התפארת שאמר הכתוב בית קדשנו ותפארתינו וכו׳
ובו השיג משה רע״ה שנאמר בכל ביתי נאמן הוא, כי ידך
האדם לדור בביתו, וזה הבית הוא כנסת ישראל של

של מעלה שהבירו רז״ל במדרש, ודע כי גם קשה תבונתן
במאמר הנכבד הזה תבין תעקר הגדול שת״ל בטעם מצות
החדשה שמשקה אותה הכהן וזהו דבר נורא מאד ההבונן כו
והמצאנו שנא׳ בחוכר יבופר עון וכתיב אם יהיו חטאיכם
כשנים כשלג ילבינו וכתיב ונקהה ונזרעה זרע, ועדין
אבאר זה בענין הקושיה בעה״, וכענין קנין החבור כבר
פירשנו מקצתו ברמז וזהו סוד ענין המקלות שעשה יעקב
ללבן וכבר ביאר זה הרב הגדול זצ״ל נגם רז״ל עוררו
אותנו על זה אמרו בברכות ר׳ יוחנן הזה אויל איתיב
אשעורי טבילה אמר כי סלקו נאתיין בנות ישראל לאכהכלו
בי הבי נפיד לזו להו זרעא שפירא כוותי, וזה דומה
לענין המקלות ותשא קו בעצמה שאם הבהמה שאין לה
דעת לדבר הדבר והועלתו או הזיקו אעפ״ כן העזרות
הצשירות בלבה באותה שעה יש לה כח להתלבש באותו
מעשה, כל שכן האדם שהוא בעל חכמה ויודע לצייר
במחשבתו על מה שירצה ולבנין באותם הדברים הנוראי
שהזכרתי למעלה כן אם היה השפה נמשכת במחשבה
טהורה שילך הכל אחר הכוונה, על כן צריך לכוין לבנ
בשעת התשמיש ואל יקשה עליך במה שכתבתי בפירוש
ספר הזוהר בענין כוון הבעילה בפנים אחרות כי אלו ואלו
דברי אלהים חיים ושניהם הם אמתיים, אלא שאני
תפשתי כאן החבור הראשון כי למעלה מזה החבור אינו
אלא עלת העלות ית׳ ויתו ולשם תפשתי החבור האחרון
שהוא הקב״ה עם כנסת ישראל ושניהו אמת, כי כל העשר

ספירה מתקיימין על זה הדרך ואין האחר מהם את חברו
ורבי הזרע בא מן המוח אל תוך השדרה ומתפשט עד כליה
אילך ואילך עד שמגיע הכל דרך האמת ועתיד הבן השבוי
בי דוגמתה היא למעלה כי המלך שהיה בתוכי תוכים
הגיע בבת ובאחות וכאם שנא בעשרה שעשרה לו אבו "

ובמדרש חזית כתוב שאל ר' שמעון בן יוחאי
את ר' אלעזר בר' יוסי אשר שמעת
מאביך מהו בעשרה לי אבו" אמר לו כשל למלך
שהיה לו בת יחידה והיה מחבבה יותר מדאי והיה קורא
אותה בתי לא זז מחבבה עד שקרא אותה אחותי לא זז
מחבבה עד שקראה אמי כן בתחלה חשב הקב"ה את
ישראל וקראה בתי דכתיב שבע בת ודאי לא זז מחבבה
עד שקראה אחותי והדר פתחי לי אחותי לא זז מחבבה עד
שקראה אמי והדר שמעו אלי עמי ולאומי אלי האזינו ולאמי
כתיב עבדך שמעון בן יוחאי ונשקו על ראשו אבר לפאלו
לא באתי לכאן אלא לשמוע דבר זה מפיך ויו"

ובספר הבהיר נכתב העין והמשל הזה הישב
וגם מצאתי שם אמר לו לבנו
להקבה לכה דודי נצא השדה לשיול ואל אשב המיד במקום
אחר ובאי לבו היינו לב והיינו סתומין וכהן נברא העולם
ויצאו שלשים ושתים אמר לו שלשים ושתים נתיבות
חכמה משל למלך שהיה בחדרי חדרים ומניין החדרים לב
ולכל חדרי יש לו נתיב אחד נאה למלך זה להבנים בחדרי
על דרך נתיבות אמר לא נגלו שלא לגלות פנינו ומשפעותיו

וגנזו

תגזיו וחמודותיו אמרת לו מה עשה נגע בבת וכלל בה בל
תתיבות ובמלבושיה והרוצה ליכנס בפנים יכנס הנוגעת
למלך גם נתנהלו במתנה ולפעמים קורא אותה בת ולפעמים
קורא אותה אחות כי ממקום אחד היו ולפעמים קורא אותה אבי"

מצות יג לשמח חתן עם אשתו שנאמר נקי יהיה לביתו
שנה אחת ושמח את אשתו אשר לקח "

ועשה המצוה הזאת ידוע ומבואר ממה שהתנגנו למעלה
במצוה שעברה כי אי השלום והשמחה מצויין בזמן
הזה והרמז הוא רומז לכנסת ישראל של מעלה שלא תלך
בגלות אלא שתשרה במקומה בבית קדש הקדשים "

ובספר חזור המופלא מצאתי כך בלשון הזה שבחו את
ירושלם וגילו בה וכו' שמחו את ירושלם בגין
דיחדוא לא אשתכ' אלא בזימנ' דישראל קיימי בארע קדיש"
דתמן אתחבר' אתתא בבעלי' ובדיקהלא חדוא דכולא חדוא
דעלמי' ותהאי וכזימנ' דישרא' לא אשתכרו בארע קדישא
אסור לכל נש למחדי ולאחוזה הדו ה' שבחו את ירושלם
גילו כחכל אוהביה' ר' אבא חמא חד בר נש דהוח חדי בכי
שבקיא דכבל כניש ביה אמר שמחו את ירושלם כהיב אל
אבא בזימנא דירושלם בחדוה בעי בר נש למחדי דאל
אלעזר שמחו את ירושלם היינו דכתיב עבדו את ' בשמחה
וכהזוב אחר אומר עבדו את ' ביראה וגילו ברעדה כה בין
היא להאי אלא כאן בזמן שישראל שרוין בארע קדיש כאן
בזמן שאין ישראל שרוין בארע קדיש אלא בארע אחרא "
דא עבדו את ' בשמחה דא כנסת ישראל בזמן דאינה

בארעא

בארעא קדישא · עבדו את י׳ בהראה דא כנסת ישראל
בזימנא דאיהי בגלותא בגיני עמיא אל יהודה והא כתיב
כי בשבתה תצאן בין גלותא הוא ואיקרי שמחה אמר ליה
ודאי הכי הוא דכל זימנא דאיהי בגלותא ושכיבת בעפרא
לא איקרי שמחה בזימנא דין אלא בזימנא דקב״ה יתיב
לגבה ואקיל לה מעפר כדין חדוות׳ איקריה חדוותא דכולא
ובדין חדוותא דכולא שמחה ודאי כדין כמה חיילין דיפקון
לקבלה דמטרוניתא בחדוותא דהלולא דכלא כד״א והדי׳
והגבעות יפצחו לפניכם רנה וכל עצי השדה ימחאו כף
וכתיב כי הולך לפניכם י׳ ומאספך אלהי ישראל ·

מצוה ליטול לולב ואתרוג הלולב מימין והאתרוג
יד משמאל והלולב הוא רומז למדת רחמים ועל כן
אמרו כל היום כשר ללולב · ועוד אמרו אין לו שיעור
מלמעלה אבל יש לו שיעור מלמטה ·

ובספר יצירה תכליתן אין להם קץ עשר בפיר׳
מדתן עשר שאין להם סוף נבו

ומבואר מזה בספר הבהיר וכך מצאתי כתוב שם בלשון
הזה מה לב הדר והוא פרי הגוף אף ישראל נשלו פרי עץ
הדר מה אילן תם ענפיו סביביו ולולבו באמצע אף ישראל
נשלו נוף האילן הזה שהוא לבן ובנגד הגוף חוטן השדרה
באדם שהוא עקר הגוף ולמה לולב זה כתיב לו׳ לב׳ אף
ללב מאור ומה לב זה לב׳ נתיבות חכמה בו · אף בכל
נתיב ונתיב מהם צורה שומרת שנא׳ לשמור את דרך עץ
החיים והמאמר הזה מובן דמו שכתבתי כי ביאר לנו כ

הלולב והוא בנגד חוט השדרה והוא צוף דלעיל כמבואר
שם וגם דקדק במלת הלולב שמשמע שרוצ לב פרוש כי
שכנסת ישראל נקראת לב שנא׳ ויאמר י׳ אל לבו הלא
כאשרת לי׳ בעולה חזה דומה ללמה שכתוב בפסוי שלח
שמות רבה בפסוק זואת התרומה וכך כתוב שם וזאת
התרומה כנסת ישראל היא תרומה שנא׳ קדש ישראל לי׳
ראשית תבואתה · ועוד שם אמר הקב״ה לישראל מכרתי
לכם תורתי כב יבול שנמכרתי עמה שנא׳ ויקחו לי תרומה
מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי מאת כל איש
אשר תהיה תהיה לי ואני עמה כדרך דודי לי ואני לו אמר
כי אני שוהא רומז לכנסת ישראל תהיה מיוחדת להקב״ה
קב״ה מהבלל בי מדת הדין התעלה לרחמים והאהבה הוא
דמו למדת הדין דיפה ושלש עבות דמו לגדולה ולגבורה
ולעוז יכוד עולם ושתי ערכות ללבוש ל״ד נעה ודוד
חמה הם שבעה דברים דמו לשבעה קעות מלמע קדוש
ומהבם ר׳ עזריאל ז״ל כתב כן הוסיף לבאר כך ושדרו של
לולב צריך שתצא מן הדדם שפת בי אנו צריכין לדעות
הקב״ה האמצעי ולכיון אליו · עוד כתב וזה לשונו וכדמי
עוד מצות עשה לנשול לולב שהעלים שלו זו למעלה
מזו וזו למעלה מזו וזו לפנים מזו וזכל תלוי ומפרש מן
השדרה והוא רמז לבבוד למעלה מבבוד דכתיב כי גבוה
על גבוה שומר · ואמרו בויקרא דבה פרי עץ הדר זה
הקב״ה ש׳ שנאמר צדיקתם יפרח וענף עץ עבות זה הקב״ה
ש׳ שנאמר והוא עומד ביזהושפ׳ פרוש תפארת בקב״ה
ערבי נחל זה הקב״ה ש׳ שנא׳ כולו הולכ בערבות ·

מצוה לקדש את השם שנא' ונקדשתי בתוך בני ישראל
טו ועוד ביאנו ית' מקדשכם. טעם מצוה זו ובאמר
תוכלי היא מן הדברים שהשכל מורה עליהם בי מאחר
שהאדם נעשה בדמות יוצרו העליונה אם כן דין הוא
לקדשו ואפי' במקום שיש בו סכנת נפשות.

מצוה לקרוא קש"ע פעמים ביום בעת השהנות זמנים
יז יום ללילה ומלילה ליום במשלת כל מדה
ומדה על פקודתה ואמרו כל מי שלא אמר אמת ויציב
שתרות ואמת ואמונה ערבית לא יצא ידי חבתו. ואפר
החכם ר' עזריאל זלה"ה לשונו כל זה צריך כדי להזכיר
כל מדה בעתה מדת היום ביום ומדת הלילה בלילה. ומה
היא מדת יום והסד שנאמר יומם יצוה ית' הסדו והוא דן
בריותיו כאותה מדה ובכין מזון לכל בשר ומה היא מדת
לילה העטרת שתיא התהלות שאדם מפקיד את נשמתו
עדיהו בידו ויאמינו כי יחזיר להם פקודות וזהו להגיד בבקר
חסדך ואמונתך בלילות עכ"ל זלה"ה. ועל זאת אין להוסיף
בטעם המצוה הזאת ואין לגרוע ממנה. ודע כי מה שאמר
והמצוה אליך היא נפשי אשא והוא מדבר אל מדת הדין של
כשה הרפוי שהזכיר הרב ז"ל שמפקיד אליו נפשו ונשמתו
ועל כן לא נכתב במזמור והוא פסוק שיתהיל בו אע"פ
שיהלך בא"ב לרמוז אל הענין הגדול הזה. ובספר הזוהר
חמפלא מבוא ינתר מזה והוא סוד גדול תתפש בו ותמצאנו
מצוה ללמוד תורה וגם ללמדה שנאמר ושננתם
יט לבניך ודברת בם. טעם מצוה זאת גם כן

גלוי הוא לאין צורך להאריך טעמו. ואפי' לעזריאל זלה"ה
לשונו נהמתנה בלבדו ולדעת דמצוה ולקיי אותה למתוך כך
יביר את מוראו כדכתיב לא ימוש ספר התורה הזה מפיך"

מצוה להתבית התורה ולחגות ממנה יומם ולילה
כא דכתי כי אז תשלח את אשר יאהב. ואמרו ז"ל ואם אין
שותו מסר וכן להלכות הישע מלכות מ"ואין צריך לבאר
שעם.

מצוה להניח תפילין שנאמר וקשרתם לאות
כב בין עיניך. חתו לשון החזקה ר' עזריאל זלה"ה בטעם
דמצוה הוא ומכלל החיוב מדברי לתניה תפילין שנא' נשבע
ה' בימינו וכחרוע עזו בימינו זו תורה שנא' ימינו אש דת
למו ואין עזו אלא תפילין שנא' עוז ליעמו יתן ובתיב ויגד
בל עמי האדמה כי שם ה' נקרא עליך וראו ממך.

מצוה להאריך בתפילין של יד ולקצר בתפילין של ראש
כג דאמרי חכמינו אורך תפילין של יד כנגד הלב וקצר
קדש לי כל בכור בורח על החכמה. ב להתבונן
כיציאת מצרים בורח על הבינה. ג שמע מורח על אהבת
השם. ד והיה מזרח על מדת הדין דקשה ובעבור כי
והפירוש דד אשתה פוכבת ומעבדת וצבא ונקראת כתר
ארוכ בתפלין דמרי עלמא פה בתיב בחן מי כעמך
ישראל עכ"ל. ואני מצאתי

בספר זוהר והמפלא בלשון הזה מחו תפלין הפלה של
ש ותפלה של ראש לאתקנא לון בקשורא
דיוא בשמאלא ועל לב כמה דאוקימנ שמאלו תחת לראשי
ויתיב שיבני בחוזתם על לבך. והנה נתן לנו שעם למה
היתה מצות מקום ונחתן בשמאל בעבור בדת הדין הקשה

שליח בשמאל של הקב"ה ודוא שמריך בכנף הלב ודצת
גם כן ודוה ליאות על ידי התפרדות בדוא ולי התפוררה ודשמיה
שדוא הגבורה ושעבדין ושערות שיגו משמיע בהפלין בסמ
שאמרי דזל בא באזה המעמן ודוא
בספר הזוהר דשפלא גדול מאד וכך מצאתי שם
בלשון זאת אמר ליה ר' שמעון וכל תא
ואשמע לך רזא חדא דלא אתגלייא בר לאינון
קדישי עלייבון. תא חזי לדאי אתר דאיהו רוחיא מסאבא
קב"ה יהיב ליה שולטנו בעלמא בסמה כתרין ויביל לאזקא
דלית רשו לאתגא ביה קלילה דבעזין לאשמשרא מיניה
דלא יקשרג לון בגו קדושא דילון ועל דא דוא חזא אינש
לון דבעיגן לסחוב לעזוזאל בעזה בגו קדושא דילון דלא
שתכח בקשרגא בגו קדושא דלון ודא דוא סגו קדושא דלון
נפקי שולטנא בעלמא ובעזין גו דוא דהפלין לאצטנעא דר
שעדא דבעגלא ויפוק לבר ויתחזי דוא חנטא דשעדא
לא מסאב בר דאי בר אתחבר דוא שעתא ואיתעביד
כשעדא אבל פחות מן דא לא מסאב ודוא שעדא בעי
לאתגלייא ליה בגו קדושא עילאה דילון בלמיקם ליה דוכתא
בגין דלא יקשרג לון בקדושא ויפוק מן דוא שעדא לבר
ודחזי דבר חמי ליה להדוא בר נש בקדושא עילאה את
אמר אזלקא דילית משתתף לתמן בדי דלא יקשרג ליה
לא יביל לאבאשא ליה לעילא ולתתא דוא דוכתא יהיב
לה ואי דאי אזלקא לא יחבין ליה דוכתא בגו קדושא
דלון יביל לאבאשא לון לתתא ומליק ומקשרג ליה לעילא

אלוקי דקא מקדש השתא כך וכך עבוי ומא פלגיא זכך
אשן דומבוי עד דמכרן ליי על דוא בר נש ויתענש על ידו.
וכך דו ישוא עבדי דחזי דעי דוא דא בד שראן לאתקדש
בקדושא עלאה ביומי דכפורי דו מסהכלי למיקב חולקיה
בעידוי בגין דלא אשתכ מקטרג עלייהו ולא ייהון לאדברא
דא יזון דישראל דכבה חביל זכותה משדיין אינון דא דמכן
לנשלא מלה מיניה כד אתי לקטרגא. זכאה דולקיה דמאן
דעביל לאשתזבא דלא ידברון חובוי לעילא ולא ישגחון
עליה לביש וכו'. ועתה נשאר לנו לבאר מה שעם הפלה
של יד קודם לשל ראש כי מאחר שוראש הוא העקר.
דוא חיזה כל הגוף היה לו להתחיל בכנו. וזה השעם דוא
נמשך אל מה שהזכרתי מספר הזוהר והמפלא. וזהו מה
שאמרו דזל בפרקי דר' אליעזר כי פנת צפון בראו ובה
יתו ולא גמרו שם מדור לצדיקים ולישרים ויצר הרע
נשפע מן המדה דוהיא וכבר הזכרתי זה למעלה ועל כן מניחין
הפלה של יד קדם להפלה של ראש כדי להתגבר על
אותו המקום שיצר הרע והמזיקין נמצאין שכאחרי שנכנע
יצר הרע ונקשרו המזיקים נתן לנו רשות להתקרב אל
מקום קדוש שהוא הראש ודומה לזה מה שכתוב של נעלך
מעל רגלך וגו' ונרמז זה הסוד במלת וקשרתם והבן אל
כי יגיע הכתוב וכבר רמזתי אותו ומהאמר הזה שהבאתי
מספר הזוהר תבין ענין העזאזל ועדיין אבאר זה בעזה

רשת לנתיבות ואזלו לעבר י' על פי הנקרא שמם שתעשה
הקהה ית בשלוח עבור זה בהכ"ח ר' עזריאל ז"ל אחד
שעשאה ארגון ללב"ח ושין אבל לא נתן שע' לעצין התכלת
ובספרי הבהיר מצאתי כך בלשון הזה ישב' אבן ורש
ורש כאי משמע האי אבן יקרא הוא
מוכלת ומעשרת הכתיב אבן מאסו הבונים היתה לראש
פ' עזולה עוד מקום אשר נתצבה ממנו ובתיב משם רועה
אבן ישראל ועוד אפר מאי טעמא אין בשילין תכלת
בציצית ומאי טעמא שלשים ושתים ' מלה' לבלך שזה
לו גן נאה ולו שלשים ושתים נתיבות דשם שומר עליהם
והודיעו לבדיאותן דנתיבות' אמר לו שומר ולך בהן בכל
יום ובכל זמן שתרצם שלום לך מה עשה השומר אמר
אם אני אהיה לבדי באלה הנתיבות אי אפשר לשומר אחד
לקיים אלה הנתיבות ' ועוד כי יאמרו העולם כי אני מלך
לבד שם שומר זה שומרים אחרים על הנתיבות אלה הם
לב' נתיבו' ומאי טעמ' דתכלת אמר השום שמא יבואו ויאמרו
השומרים הגן שלי נתן סימן להם ואמר ראו הסימן למלך
שהוא שלו ואלה הנתיבות הוא הקנס ואינ' שלי והנה חותכו
מלה' למלך ובתו שהיו להם עבדים ובקשו לילך למרחק
פ' דו מן אימה המלך נתן להם המלך סימן שלו פחדו מן
הבת נתנה להם סימן שלה אמר בשני סימנין אלה י' ישמרך
מכל רע ישמור את נפשך ' ובמקום אחר מכפר ובהיר
סמוך לזה כתיב ומאי ניהו ארץ דנחצבה ממנה שמים וארץ
והיא כסאו של הקב"ה והיא אבן יקרה והיא ים החכם ופגעו

התכלת בשלית ציצית דאמר ר' מאיר מה בשתמה תכלת
מכל מיני צבעים ' מפני שהתכלת דומה לים והים דומה
לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד שנאמר וירא את אלהי
ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמי'
לטוהר ' וכתי' כמרא אבן ספיר דמות כסא ' עד כאן מצאתי
בלשון מוכיח שרגא כן כי תכלת מלשון כל שרגא יכול
הבל והבו וזברתם את כל מצות י' והו כי כל בשמי ובארי'
מצוה למול שנאמר וביום השמיני יכול בשר ערלה
כא והוא רמז על היכוד העליון כמו שאומר שם
בבר כוי ' ליראיו זו ברית מילה ולא נקרא אברהם שלם
בגדת וחסד עד שנגלת צורת אות ה"ו בבילתו "
ובספר הזוהר הגדול מבואר זה והטעם בלשון הזה
ותא חזי לא איקרי אברהם שלם
בראי חסד עד דאתגליא ו"ו דפוש אמא ' וכיון דאיהגליא
איקרי שלם והי' ההולך לפני והיה תמים ' תמים מבשר
ומתיב ואהיה תמים לו ואשתכרה מעוני מאי קרא מיהו
דישא בסיפ' אלא כל דגלי האי ו"ו ואשתם דלא עיילא ל"ו
ברשותא אחר לירוי שלי בעלם דאתי ולירוי צריך ביצריך
דחי' מאי ברשותא אחרא דכתיב ובעל בת אל נכר ובגין
כך כתיב ואהיה תמי לי ' וכיון דחויות תמי בגילויא דחד
ואשתכר מעוני וכיון דאתפשש אמא דא אהפשש סטר גבור
מאינון גבורין משמאלא תוקפא ואשתקע בנוקבא באהר הד
ואשי בעדיתא כסות דכל גופא דנוקב ובדחויא אחר אתקר
עזרה דכולא ובו זה האות נתן בו כח להוליד כי אעפ שהיה
מיוחד לנדה ג ד

למדת חכמה וגדולה א ויפרה היתה לבבת שנא וי' בירך
את אברהם בכל בת דיתה לו לאברהם אבינו וכבל שכתו
היא והא של שם בן ארבע אותיות ודין הוא שתרוחה את
השבת כי השבת הוא היום האחרון שבשבוע. וזה חכמי
הוא למעלה מכנו והבתוב מוכיח בי מן הדין היה ראוי לעשות
בשביעי בי הוא שביעית אבל וטע הוא כדי שתעבור עליו
השבת הבלולה מן הכל.

מצוה כב לקבוע מזוזה שנא' וכתבתם על מזוזות ביתך
וביעריך. טעם המצוה הזאת מבואר הוא
כדי שיזכור האדם את בוראו ובצאתו, ויהיו כל
מעשיו תמיד ביראת שמים עליו והפך זה אמר הבתוב
בחוכחות ישראל ואחר התבלה והמזוזה שתזברתך.
עוד נוכל להת טעם אחר בעניין זה בשיבנס אדם בבית
והחכמה יזהר ליבנ' ביחוד השם ויזהר שלא יקצין בנשיעות
ויאמין ביחת באחוד חדו ענין המזוזה ומצינו שהחכמה נקרא'
בית המלך במו שכתוב בספרי לראות פני המלך שואלין
בית המלך תחלה ואחר בך שואלין אנה הוא והמלך ע"ב.

מצוה כג להקהיל את העם האנשים והנשים
והשף במועד שנת השמיטה בחג
האסבת הקרא את התורה הזאת נגד בל ישראל באזניהם.
ואולי בי דוא רמז למה שאמרו רזל שהא אלפי שנין הת
עלמא וחד חרוב ליל בי באלף הל לא יהיו נזונין מדברי
גופניים אלא מזיו השבינ' ועל בן עזה בשנה הזאת קריאת
התורה בלומ' מי שעסק בנ' שנל שכרו באלף השביעי שהוא

אם שכחלו שבת ומצוחה לחיי עולמים.

מצוה כד לאכול מעשר שני בירושלם שנא' ואכלת
לפני יי אלדיך מעשר דגנך תירצך ויצהרך
וגו' טעמו מבואר בבתוב שנא' למען תלמד ליראה וגו' כי
בשיעלה אדם למקום הקדשובמקום שהשביבה שורה יבנע
לבבו ויעשה תשובה.

מצוה כה לבתוב בל איש ספר התורה לעצמו ודמלך
אחר בבית גנזיו גם זה טעמו מבואר בבהוב
והיתה עמו וקרא בו בל ימי חייו למען ילמד ליראה.

מצוה כו לברך ברבת המזון שנאמר ואבלת ושבעת
וברבת ואמר ר' עזריאל זל במצוה הזאת
זה לשונו צריך אתה לדעת בוד הברבה וחיובה לפי
שהברבה היא אצילה הוספת השבעה מאפיסת המחשבה
שהוא מקור החיים במו שנאמר במקובלות ברבו אלדים יי
ממקור ישראל לבן התקן דוד מאה ברבות בנגד עשר ספירות
בבל אחת מהן עשרה והיו החבמים זריזי' ונזהרי' להשלימם
לפי שהקבה חפץ בברבה ופהקרבת לפי מעלת המברך
והשלמתו ויבוז בביהנ במו שאמרו על הלל הזקן בשהיה
שמח שמחת בית השואבה היה אומר אם אני באן הבל
באן. ואם אין אני באן מי באן אף הקבה ית' אומר אם
תבוא לביתי אבוא לביתך. ואם לא תבוא לביתי לא
אבוא לביתך. עוד בתב הוא זל ומצינו שהקבת ית'
חפץ מאד בברבה במו שאמרו רזל במסבת שבת בשעלה
משה למרום מצא להקבה שהיה קושר בתרים לאותיות

אמר לי משה אין שלום בעירך, אמר לפניו רבונו של עולם
יש לך עבד שנותן שלום לרבו. אמר לו היה לך לקושרני
מיד פתח ועתה יגדל נא כח וגו' ועל זה אמרו בברכות ואולם
חי אני אמר רבא החייתני בדבריך. עוד כהב ומי שאינו
מברך נקרא גוזל ומשחית כמו שאמרו בברכות אל תניגע
בר פפא כל הנהנה מן העולם הזה כלא ברכה באלו גוזל
הקב"ה וכנסת ישראל שנא' גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע
חבר הוא לאיש משחית ואין אביו אלא הב"ה ית' שנא' הלא
הוא אביך קנך ואין אמו אלא כנסת ישראל שנא' ואל תשכח
תורת אמך. העיד מחשבותיך לזה עכ"ל.

מצוה כז לבנות בית הבקדש במקום מקודש מכוון
כנגד המקדש של מעלה.

זכפר והודר הכמפלא מצאתי בענין הקרבנות בלשון
היה הא חזי קרבן לא איתקריב אלא בירושלם
בלהודאה ולא באתר אחרא, מאי טעמא בגין דירושלם
איהי נקודת דעלם אמצעיתא דכולא ושבעין ארעין סחרנה
והיא קיימא באמצעיתא בדאמר זאת ירושלם בתוך הגוים
שמתיה וכביבותיה ארצות, נקודא דא אמציעתא איהי גו
נקודא עילאה אמצעיתא גו מלכות אחרן ובו קיימא לקבלא
דדא ולית כאן דפסק בגוויהו וכל זימנא דכרבנין אתקריב
בירושלם ברזא חזי כל אינון דקיימי כוותה כלהו כסתרסקי
ואתחזן כל חד וחד ונקודא דגו נשרא עילאה דעילא והיא
נקודא עילאה סלקא לעילא לעילא עד דאיתקש לאנוהי
מגו נקודא עילאה סתימא דכל סתימין ואתקש כולא כדקא

ואוכחין אישתכח ישראל בארעא קדישא באילין קרבנין
ומה לך רמז מבואר למה שכתבתי כי ירושלם באמצעות
הישוב ושבעין אובות מקיפין אותה, וזה מה שאמר ושבעין
ארעין כחורנהא וחביא ראיה מן התוכ שאמר ואת ירושלם
בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות ובלה זאת ירמיה
כן שנא' כי מאיש לוקח זאת וזהו פוד גדול חפש בוהמצאנו
ואמר גם כן כי בענין הקרבנות ירושלם של מטה מתחברי
לירושלם של מעלה, וירושלם של מעלה תהעלה והתברך
בן האין הגמור הוא עלת העלו' ית' ונקראנקודא עילאה כתים
דכל כתימין בשכל ודע כי כל הקרבנות והברכות הכל ענין
אחד וכוונה אחת להם וכבר רמזנו למעלה הבל למבין
דבריו אלה **במצוה** לירא מן הבית שנא' ומקדשי תיראו
ענין כוונת עשיית המקדש כבר כתבנו למעלה
במצוה הקודמת לזו, אבל היראה ההיא גם כן היא דוגמת
הבית מפני שמהאחדת במדת הדין ורפ' שהיא ירושלם של
מעלה, וכבר אמרנו כי היראה מבדת הפחד שהיא מדת הדין
והאהבה מבדת הרחמי, ובארנוהו בענין זכור ושמור.

מצוה כח לשלח טמאים שנאמ' וישלחו מן המחנה כל
צרוע וכל זב וכל טמא לנפש, גם זה הוא
מיראת הבית ולשלח טמאי ממקום שהשכינ שורה דכתיב
ולא ישמאו את מקדשי אשר אני שוכן בתוכם ופקח עיניך
בזה שאבאר לך עזה ואם תהיה מן המשכילים הבינם
שאומר בעזה, ודע כי יש לנו לידע ענין הטהרה וחטומאה
צריכין אנו לבאר בזו השמאה לך בפני מה הדברי אלו

משכאין כגון ולמת ורמצורע והזב והזבה ושל הדברים
הטמאים מה דל טמאה. ומפני מה כשיגיע האדם באחד
מהדברים הוא צריך להטהר. ומפני מה הטהרה הוא בסים.
ומה טעם הוא ומה סגולתם שהם מטהרין את הטמאה.
על כן צריך אתה לדעת ולהבין העניין הזה על בריע כדי
שתבין כוה טעם מצות הדבה. דע כי הטמאה היא הסך
הטהרה כל הדברים הטמאים הם הסך הדברים המטהרין.
והשכל מחייב זה כי כמו שהחולה צריך לרפואה כדבר
המשיבו את החולי. אבל תבאר כי הטמאה היא הסך הטהרה.
ובמו שדאד משהר ע"י הכהן וצריך
גב להעת סים בטהרתו במצות שהרת המצורע. אם כן נבין
פבאן כי הכהן והסים הם אחד שכל אחד ואחד הוא משהר
כמו שכתבנו והוא האמת. כי הכהן הוא משפיע הסים
בהו ששניהן הם משהרין והכהן הוא המכפר שנא וכפר
עליו הכהן והסי גם כן הם המכפרי שנא אם יהיו חטאיכם
כשנים כשלג ילבינו ואם יאדימו כתולע כצמר יהיו.
הנה מובן מזה שהסים והם המכפרים והם כמו הכהן המכפר.
ואלו הכינ הם הסים העליונים העובדים בימינו של הקכה
יה אותם שאמר הבתוב וזרקתי עליכ סים טהורי וטהרתם
ועל אותם הסי אמר בעל ספר יצירה שלש סים סרוחה ואש
סמ ובאחר שאנו יודעים כי הסים של משה הם כנגד הסים
העליונים. אם כן אין הוא שיטהרו את האדם כי אין השמאה
נשפעה משם אלא מן האש שהוא כנגדו. וכמו שהטהרה
היא הסך השמאה. כך האש הוא הסך הסי אם כן מאחר

שהסים

שהסים אין שמאה מגעת בהם דין הגא שישרצין. וכאשר
שהטמאה היא בשפעת מן האש והיא גבורתו של וקכ"ה עת
ה ומורת בשמאלו אכ דין הוא שכל אותן הדברי ה. שפעי
מאותה הכדה דין הוא שישמאו וגם יצר הרע נשפע משם
וכל הדברים שהם נפלים נשפעי מהם שוב והע יום ולילה
אור וחשכ. ומן הצד השמאל שאמרנו שיצר הרע נשפע
וכשפים ומעשה שדי ובעלי אוב וכל הדברי הדומי להם.
ומה שגלת אלי ענין הזה הוא הסמוך שאמ בענין המצורע
והצרעת אשר כוהנע בגדיו יהיו פרומי וראשו יהיה פרוע
נעל שמם יעשה ושמא שמא יקרא בי זה דומה ממש כמו
שהשדים שרוצה לקבל רוח הטומאה. כי כן דרך המכשפי
לעמד בראשם פרוע וכן שמעתי ממי שראה בענינים
האלו ואמר הכתוב בדד ישב מחוץ למחנה מושבו. וכבר
ידעת כי הצרעת הוא חלק אחד מעניני השומאה. ועל
כן באותה המצוה אל המצורע במבואר בכתוב והצרוע אשר
בו הנגע וגו ובאר זה ברמז גדול כי הוא נגד מדתו
ומשפעת עלי והכין מאמר רזל ולבני הפילגשים אשר
לאברהם נתן אברהם מתנות מתנת בחיב אדזל מלמד שנתן
להם שם בטומאה הל מהגרמים והדקדק למה אמר שם
בטומאה מה הל בשומאה כי הא כמו שבארת. כי כשפים
ומעשה שדים נשפעו מצד השומאה. ודע באמת ובבאור
כי כן דרכם וכרוב המתעסקים בדברים האלה רובם הם
עמי מתעסקי באיכריהם והדין נותן כך והחכמה שבתוב
בענין נביאי הבעל ויתגודדו כמשנטן והחרמס הגדול לא

עכו"ת

המלת לכתוב כו׳ מהת׳ כביאד׳ כי יש דברי שאין אדם יכול
להוציאם בפה ולכן זכם בספר ומה שמצאתי
בספר הזוהר המפלא חזק אותי ברמז׳ הזה וכך
מצאתי כתוב שם בלשון הזה׳
תא חזי אית מאן דעבד חדשין והא אצלח בידוי והא
לעובדין אילין גבי לתקנא איצטריך׳ תא חזי מבלעם
דאיהו והוה מתקנא לאינון חדשין דילי׳ לא אצלחו בידוי בגין
דכתיב ונאם הגבר שתם העין דחד עינא סתים תדיר וחיזו
דעינוי לא הוה באחוז מישור כמה דהוה ביה בעיוני כמו
ושלח ביד איש עתי והמרגלים זמין בכולא חיזו דעינוי דלא
אתחשר אבל רזה דקודשא מאן דאשתמש כוותיה כתיב
כל איש אשר בו מום לא יקרב פי בעניין הזה תבא כולא
אתתקן לרוח מסאבא לסיהב ליה דוכתא לשלשלאה אשבח
בשרבר דאיהו חרוב מכולא דכתי׳ מחש שרף ועקרב וצמאון
אשר אין מים איהו שולטנא דילי׳ אשבח דתבא כפקא
גדקא יאות אשבח אחרן לאתכללא בימינא ולאתתקפא
ביחודין אשלי דוכתיה כדקא יאות ונפיק ואישתלים כמלין
ברוח מסאבא והדר אתא חשא העם הזה חשא גדולה היא רוח
מסאבא כדקאמרנא בכמה דוכתי׳ עד כאן מצאתי׳ ואם יש
לך עינים פקח עיניך ותבין סוד העקאזל והמצורע וסוד
העגל וגם סוד פרה אדומה למה נעשית כחוץ ועדיין אבאר
זה בעזה׳ ודע כי רוב הדברי חאלו נעש׳ בעגולי ובגחלי
ולחשות ונחשים בעוגל ומשביעים ויוצעקי צעקות גדולות
עד כאן וצריך לעשות ודבר כלילחולא בי׳ והשע מגהה
מכלל

שמלילו בריגו כי דמזיקי ממשלתם בלילה כי מזה הטעם הוא
כל ממשלתם בלילה. משלותיה נמצאים בעולם. ובספר
הזוהר מצאתי ואת כל נפש החיה הדומשת נפש
החיה הדומשת היא נפש דהאי חיה הדומש ומאן איהי דאיקרי
דומש הי אומר דא לילית׳ ר׳ חזקיא אומר הדמש השורץ
ביבעי ליה אלא כד אמר דמש לילית ועל דא כתי תרמוש כל
חיתו יער דמולהו שלטן בשעתא דאיהי שלטא ופתחי שירין
בתלת סדרין פלגין דלילית וזמרי שיראה ולא מישתבעי
על אילין כתיב המזכיר אה׳ אל דמילו׳ עכ מצאתי שם
בי׳ מח שאמ׳ ופתחי שרת בתלת כסדרין כל מה שאמרו רז״ל
במסכת כרכות שלש משמרות הי׳ הלילה וכו׳ ועל כן הקנו
לידך בלילה כהשכיבנו ושבור עול השטן מלפנינו ובאחרינו
תכין כאמר בידך אפקיד רוחי ואל מי הוא מפקיד את רוחו׳
ובספר הזוהר המפלא נתבא הענין הזה׳ וכך מצאתי כתוב
שם בלשון הזה׳ תא חזי כין דבר נש עביד בעובדא
דמילולא וקשיר קשורא דייחודא וישתבח על ידוי דמה ברכא
עילאין ותתאין כדין בעי לה לבר נש לאחזאה גרמיה בתר
דסיי צלותיה דעמידה כאלו מהפטר מעלמא דהא איתפריש
מאילנא רזיי דגלגי לגבי ההוא אילנא דכותא דאהדר ליה
פקידתיה חד ויאסוף רגליו אל המט דוהא אודי וחשאוי וצלי
עליהו השתא בעי לאתב לגבי ההוא אילנא דמות ולמנפל
בלמימר לגבי אלין יי נפשי אשא בקדמיתא יחיבנא לך
בפיקדונא חשתא דקשירנא יחודא ועבידנא עובדא ומלולא
בדקא יאות ואודנא לחשאוי הא נפשא דסיירנא לך וודאי וכי

והזהר המופלא מצאתי בתוב בידך אפקיד ואחזי אל אילנא
מאי קרא אית לאתכלא ביה חמיתין מאן דמפקד ביד
דמלאכא מידי אלא חזאי דבאה כך נש ואשיל באפוהי
דמלכא קדישא ולא חשיקמיה. תא חזי כיון דעאל לגו
אילנא דמוהא שליט ואילנא דחיי אסתליק לעילא לעילא
ובין ראילנא דמוהא כלחודוי ואילנא דחיי איסתליק וכל
בני עלמא טעמין טעמא דמוותא מאי טעמא בגין דדהוא
אילנא דחיי גרים ובר נש בעי לאקרבתא להפקד בידוי
מיקדונא דנפשיה וכו'. ודע כי הבחן הוא המקבל מן החכמ
כמו שאמרנו למעלה. והלוים מן הגבורה ובעבור כי זה
הפך זה על כן כל המומין פסולין בכוהנים כמו שהתבונן
למעלה בספר הזוהר המופלא שבתוב שם אבל רוח קדישא
לא ראשתמש בהדיה וכו' והשנים אין פוסלין כו אבל הלוי
הם הפך כי המומין אין פוסלין בהם. והשנים פוסלין בהם
מאחר שנישל מהם אותו הכח ועל כן ארז"ל בהגים בכומין
פוסלין בשנים כשרים. לוים במומין כשר' בשנים פוסלין
על כן אין כתיב בהמור אליך ה' נפשי. אשא פכוף
שבתחיל בה'. אעפ"ש שהלך באב כי הוא הדומה למדות
הדומים הנקרא בספר הזוהר המופלא אילנא דחיי. והנה
נתבארו בבאן שתים מעות הרבה מאד כל ענייני הטומאה
והטהרה וגם אמרי בתובות קעקע ועדין אבאר זה בעזה"י

מצוה כט לישא הארון על הכתף כדכתיב כי עבודתי
וקדש עליהם בכתף ישאו. שתים מצוות אלו
ואחר שכתוב בגתוב שנאו ולבני קהת לא נתן כי עבודת
הקדש

הקדש עליהם בכתף ישאו. כל זה הוא כי אין ראוי להות
אדון לא על הגוף אלא על הכתף כידוע והנה קדושתו
מצוה להתרחק משבב אשתי והוא שכב לוי משכל להות
ל שעם כי הוא היה שבט השלישי מכל שבטי ל
היה כולל בכל הדברים הקדושים כי מדת הגבורה הנמשכל
ביה השלישית לשלשת האבות. ושבט לוי הוא ג' לשב
שבטים ושבט שמיני כי הוא שלוח מן הכוכבות העליונות
לגיל מן הגדולה הגבורה ושבט לוי גם כן כי הכהנים והלוי
כוללים מן הכוכבות העליונות כמו שבארנו למעלה בכמה
דרכים. אם כן השלישי, מתחתון כנגד השלישי, העליון,
כי הדברים והמתונים כוללים בעליונים כמו שבארנו
פעמים רבות.

מצוה להתרחק מהמות ומעשרות ובכורי וחלה וכבלים
לא מאמר ראשית ומצאתי בבראשית רבה רב הונא
בשם מתנה אומר בזכות ג' דברים נברא העולם בזכות חלה
בזכות מעשרות בזכות בכורים אין ראשית אלא חלה וכו'
ותמהתי בטעם אלו אף שהכוכבות שנאמר וראשית כל בכורי
כל זכר תרומת כל מאשר הכתוב ויקח לי תרומה.

ובספר הבהיר מצאתי כך בלשון הזה.
תאנא עכוד אתר יש מן השרש
עור לרקיע וצדיק שמו על שם הצדיק. ובשישראל
צדיקים בהגבר אם לאו מתודלש. ותא סובל כל העולם
כדכתיב וצדיק יסוד עולם. ולכך אפי' אם אין בעולם
אלא צדיק אחד מעמיד העולם לפיכך ויקח לי תרומה

שמנו שמלה וזונת ותרומה אשר תקיש מהם מאת כשאר
והם הזה זהב וכסף ונחשת . ד"א ונקח לי תרומה ויקחו
לקדש תחלה שהיא לה"ה שנאמר ונקח לי בעשיר כרש
דמסיב העשיר יהיה קרבנו לי' ומאי נינהו קרם דכתיב
ראשית כל בכורי כל . וכתיב ראשית חכמה יראת ה'
אמר הקדוי יראת ה' אוצרו' ויראת ה' . ודע כי כח שאמר בבנין
מן הארץ עד לדקיע לא דבר אלא מן הארץ ודקיע
תעלינה . אותם שהזכירו במעשה בראשית את השמים ואת
הארץ וכתיב כי תהיה לי ארץ חפץ הצדיק הוא בין הארץ
ובין השמים . כלומר יקבל מן השמים ושלך על הארץ
וכתיב ואתה תשמע השמי ומצותיך .

בספר דברים זכנא לי' ושמי' דלי הקכה דכתי' ואתה
תשמע השמי' מאן שלמתפלל אל
תשמים שישמעו תפלתו אלא שנקראו שמן על שמך .

בספר דזורך הכוסלא מצאתי כך בלשון הזה ה'
יצחק אמר בתי' ברכה ' שמי' נעשנ
אולי שמיה דלתתא ואתעבידו בדכר שמים דלעילא .
עוד מצאתי בספר הבחיר בסוד הכבור בלשון הזה . שאול
תלמידיו את ר' אלעזר רבינו מאי דכתיב קדש לי כל בכור
פטר הקכה בכור אל אין קדש לי כל בכור אלא שני בקדש
מקרא על שם ישראל דכתי' בני בכורי ישראל עב מצאתי
שם גמצאת לשד בי דתרומה היא דהכמת העליונ והמעשר
מזרלה היא דהכמה האדרת ונקראת בלשון חבמי הקבלה
הכמה שלמה . ונתת החכם ר' עזריאל זל הל ובעבור כיוצא

נקראים

M.T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA

מקראים קדש ויכול אדון להקדישו קדש קדשים ותן לו
תרומה ונקרית קדש שנא' ככל חלבו את הקדשו בתוכ
זהוא אחד מחמשים נגד חמשים שערי בינה . ובלם נמסרו
למשה חוץ ממערת . ובנגד חמשים עם של בתן תורה
שהוא קדש . ושנת וחמשים שהוא היכל-קדש . ומעשר
דגן נתן ללוים ברמזיב וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו
לך והארבעה עם עשרים ומשה היו בבורות לארבעה
חמשה לכך נתן להם מעשר דגן . ולפי שהבוצים על ידי
תפוימי' הוא נותנין להם מעשר מן המעשר עכל וכלל
הוא שעם מצוה ד"ב . מצוה לערך ואכן ונרו במקד
מתמידין בשבעה קנים לב וחששה יוצאים מקשה מן
מקנה משמעו להודיע כי הוא העקר ומכנו הוצאותם מפני
צרות טול הגר ושמיעי' ונקרא נר המערבי כי השבעה
במערב וחכמה בדרום וכל זה מבואר . ועל זה רמז
ואתה תצוה בני ישראל וגו' שאין מצוה אלא בשמן
זית זך כתוב וכפירים שואגים לטרף ולבקש מאל אכלם .
נקרא כפירים שני קצוות ומשכיה וכל זה כדי להתלות
של הקבה יתי במבואר בברכות פרק ראשון "

מצוה לערך ואכן לחם הפנים ולבונה על שלחן והוב .
עם המצוה הזאת בדי שלא ישאר שלחן והשם
העוכר בעפרן העולם בלתי מזונות ומרזל בבבא בתרא
ונקרא להובים ידיש . והרוצה להעשיר יעפין וכנגיד
שלחן בעפרן וכנורה בדרום פ' ואתאמר זה מזרא וכופלא
מאיר ועוד ערמז בו סוד היחוד כלומר ונמורה זל התאחדות
והדבקים כי היא בדרום . ידבוך כי יצדיק ליחד מרת

רחמים ד ב

ומפני מה נתחייבו נשים במצות עשה שהזמן גרמא
ואין נשים חייבות במצות עשה שהזמן גרמא
כל מצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות
חוץ מסוכה ולולב ושופר ומגילה ומצה
ומרור ושמחה ביום טוב ומקרא מגילה
ותפלה וברכת המזון ונרות חנוכה
ומזוזה וקריאת שמע בזמנה
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתלמוד תורה ופריה ורביה
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מאהבת רעים ומעשים טובים
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתלמוד תורה ובנין בית המקדש
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתשובה ומורא רבו
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מכבוד אב ואם ומשלוח הקן
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתפלה ומאכל מרה דינים של שמא
ומיא שקלת ותילת
מן הקרבנות ואתה כן בכל שאר המנות אם כן מה ראה
שאם תשיר הקר על המזבח לא תפכה
כתצוה לן למקדש קרבן שם מנחת המאכלת ממחרת
השבת עמם ומצות הזאת היא נגללת בעניין
הקרבנות וכל עניין הקרבנות בגוף המקדש של כל השנה
והמועדות ועולת נאשם ושלמים וקרבן בן בקרו האשם
חלוי ואשם מעילה וקרבן שלה ויולד וקרבן זב וזבת
ויולדת והצורע כל אלו ולויא באלו יגרוע אותם הזוב
מזוב והקרבנות ואמר רחמנא ר' עזריאל ז"ל בעניין הוולדת
ויוד לשונו ומכח שאמרנו אריך לדעת כי הדמים והמומין
שבריאתם נוטה לאדום ונוטה ללובן פחוד והיו הזכמל
נקיאים וטהורים במראיהם אם מן הסקור שחזקתו מצד
שמאל והוא ודם חבא מן החוד ומן העליון ואם הוא
נוטה ללובן שחזקתו מצד ימין שחור ושמא ושחור בנקבה
פחלים מן הזכר ובן ודין כי הזכר בא מהגבורה שהת
ושכר שיולידו לובן אחר שתזדיע ונקבה אדום ולבן שהת
ושכר וכאת באורונה מהגברת על שהת ונקבה ועלדת
זכר ואין השומאה נמשכת אחר יולדת נקבה אלא בשהזכר
מזריע תחלה ונקבה באחרונה מהגברת שהת ונקבה ולבן
ושומאה נמשכת בפלים עכל ולפי דבריו אלו נראה כי
מה שארז"ל האיש מזריע תחלה יולדת נקבה אשה מזרעת
תחלה יולדת זכר נראה מדבריו שהטעם הוא כפני שהת
אחרונה שהיא מהגברת וכשהת ונקבה מהגברת אז יולדת

ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מצדקה ואהבת הגר ואהבת ריע
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מהספד ומקבורת המת ומלוה על המשכון
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מהשבת אבידה ומשלוח הקן
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מכבוד אב ואם ומורא רבו
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתשובה ותלמוד תורה
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מפריה ורביה ומעשים טובים
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתפלה וברכת המזון ונרות חנוכה
ומזוזה וקריאת שמע בזמנה
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מסוכה ולולב ושופר ומגילה ומצה
ומרור ושמחה ביום טוב ומקרא מגילה
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתלמוד תורה ובנין בית המקדש
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתשובה ומורא רבו
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מכבוד אב ואם ומשלוח הקן
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתפלה ומאכל מרה דינים של שמא
ומיא שקלת ותילת
מן הקרבנות ואתה כן בכל שאר המנות אם כן מה ראה
שאם תשיר הקר על המזבח לא תפכה
כתצוה לן למקדש קרבן שם מנחת המאכלת ממחרת
השבת עמם ומצות הזאת היא נגללת בעניין
הקרבנות וכל עניין הקרבנות בגוף המקדש של כל השנה
והמועדות ועולת נאשם ושלמים וקרבן בן בקרו האשם
חלוי ואשם מעילה וקרבן שלה ויולד וקרבן זב וזבת
ויולדת והצורע כל אלו ולויא באלו יגרוע אותם הזוב
מזוב והקרבנות ואמר רחמנא ר' עזריאל ז"ל בעניין הוולדת
ויוד לשונו ומכח שאמרנו אריך לדעת כי הדמים והמומין
שבריאתם נוטה לאדום ונוטה ללובן פחוד והיו הזכמל
נקיאים וטהורים במראיהם אם מן הסקור שחזקתו מצד
שמאל והוא ודם חבא מן החוד ומן העליון ואם הוא
נוטה ללובן שחזקתו מצד ימין שחור ושמא ושחור בנקבה
פחלים מן הזכר ובן ודין כי הזכר בא מהגבורה שהת
ושכר שיולידו לובן אחר שתזדיע ונקבה אדום ולבן שהת
ושכר וכאת באורונה מהגברת על שהת ונקבה ועלדת
זכר ואין השומאה נמשכת אחר יולדת נקבה אלא בשהזכר
מזריע תחלה ונקבה באחרונה מהגברת שהת ונקבה ולבן
ושומאה נמשכת בפלים עכל ולפי דבריו אלו נראה כי
מה שארז"ל האיש מזריע תחלה יולדת נקבה אשה מזרעת
תחלה יולדת זכר נראה מדבריו שהטעם הוא כפני שהת
אחרונה שהיא מהגברת וכשהת ונקבה מהגברת אז יולדת

ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מצדקה ואהבת הגר ואהבת ריע
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מהספד ומקבורת המת ומלוה על המשכון
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מהשבת אבידה ומשלוח הקן
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מכבוד אב ואם ומורא רבו
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתשובה ותלמוד תורה
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מפריה ורביה ומעשים טובים
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתפלה וברכת המזון ונרות חנוכה
ומזוזה וקריאת שמע בזמנה
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מסוכה ולולב ושופר ומגילה ומצה
ומרור ושמחה ביום טוב ומקרא מגילה
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתלמוד תורה ובנין בית המקדש
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתשובה ומורא רבו
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מכבוד אב ואם ומשלוח הקן
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתפלה ומאכל מרה דינים של שמא
ומיא שקלת ותילת
מן הקרבנות ואתה כן בכל שאר המנות אם כן מה ראה
שאם תשיר הקר על המזבח לא תפכה
כתצוה לן למקדש קרבן שם מנחת המאכלת ממחרת
השבת עמם ומצות הזאת היא נגללת בעניין
הקרבנות וכל עניין הקרבנות בגוף המקדש של כל השנה
והמועדות ועולת נאשם ושלמים וקרבן בן בקרו האשם
חלוי ואשם מעילה וקרבן שלה ויולד וקרבן זב וזבת
ויולדת והצורע כל אלו ולויא באלו יגרוע אותם הזוב
מזוב והקרבנות ואמר רחמנא ר' עזריאל ז"ל בעניין הוולדת
ויוד לשונו ומכח שאמרנו אריך לדעת כי הדמים והמומין
שבריאתם נוטה לאדום ונוטה ללובן פחוד והיו הזכמל
נקיאים וטהורים במראיהם אם מן הסקור שחזקתו מצד
שמאל והוא ודם חבא מן החוד ומן העליון ואם הוא
נוטה ללובן שחזקתו מצד ימין שחור ושמא ושחור בנקבה
פחלים מן הזכר ובן ודין כי הזכר בא מהגבורה שהת
ושכר שיולידו לובן אחר שתזדיע ונקבה אדום ולבן שהת
ושכר וכאת באורונה מהגברת על שהת ונקבה ועלדת
זכר ואין השומאה נמשכת אחר יולדת נקבה אלא בשהזכר
מזריע תחלה ונקבה באחרונה מהגברת שהת ונקבה ולבן
ושומאה נמשכת בפלים עכל ולפי דבריו אלו נראה כי
מה שארז"ל האיש מזריע תחלה יולדת נקבה אשה מזרעת
תחלה יולדת זכר נראה מדבריו שהטעם הוא כפני שהת
אחרונה שהיא מהגברת וכשהת ונקבה מהגברת אז יולדת

ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מצדקה ואהבת הגר ואהבת ריע
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מהספד ומקבורת המת ומלוה על המשכון
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מהשבת אבידה ומשלוח הקן
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מכבוד אב ואם ומורא רבו
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתשובה ותלמוד תורה
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מפריה ורביה ומעשים טובים
ומצות עשה שאין הזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתפלה וברכת המזון ונרות חנוכה
ומזוזה וקריאת שמע בזמנה
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מסוכה ולולב ושופר ומגילה ומצה
ומרור ושמחה ביום טוב ומקרא מגילה
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתלמוד תורה ובנין בית המקדש
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתשובה ומורא רבו
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מכבוד אב ואם ומשלוח הקן
ומצות עשה שהזמן גרמא נשים חייבות
חוץ מתפלה ומאכל מרה דינים של שמא
ומיא שקלת ותילת
מן הקרבנות ואתה כן בכל שאר המנות אם כן מה ראה
שאם תשיר הקר על המזבח לא תפכה
כתצוה לן למקדש קרבן שם מנחת המאכלת ממחרת
השבת עמם ומצות הזאת היא נגללת בעניין
הקרבנות וכל עניין הקרבנות בגוף המקדש של כל השנה
והמועדות ועולת נאשם ושלמים וקרבן בן בקרו האשם
חלוי ואשם מעילה וקרבן שלה ויולד וקרבן זב וזבת
ויולדת והצורע כל אלו ולויא באלו יגרוע אותם הזוב
מזוב והקרבנות ואמר רחמנא ר' עזריאל ז"ל בעניין הוולדת
ויוד לשונו ומכח שאמרנו אריך לדעת כי הדמים והמומין
שבריאתם נוטה לאדום ונוטה ללובן פחוד והיו הזכמל
נקיאים וטהורים במראיהם אם מן הסקור שחזקתו מצד
שמאל והוא ודם חבא מן החוד ומן העליון ואם הוא
נוטה ללובן שחזקתו מצד ימין שחור ושמא ושחור בנקבה
פחלים מן הזכר ובן ודין כי הזכר בא מהגבורה שהת
ושכר שיולידו לובן אחר שתזדיע ונקבה אדום ולבן שהת
ושכר וכאת באורונה מהגברת על שהת ונקבה ועלדת
זכר ואין השומאה נמשכת אחר יולדת נקבה אלא בשהזכר
מזריע תחלה ונקבה באחרונה מהגברת שהת ונקבה ולבן
ושומאה נמשכת בפלים עכל ולפי דבריו אלו נראה כי
מה שארז"ל האיש מזריע תחלה יולדת נקבה אשה מזרעת
תחלה יולדת זכר נראה מדבריו שהטעם הוא כפני שהת
אחרונה שהיא מהגברת וכשהת ונקבה מהגברת אז יולדת

ונקבה. אבל אני רואה בלקוטי הדב' ונראה לו שלקוטי
מדרשי אגדה הוה לשונו. והדבר הלקוח מהגמרא הנזכר
בתאומה לנקבה על כן בפרשת עקב תולדת יצחק
שהתאומה. ותקבה בתאומה ולפי זה כן בפרשת עקב
תולדת יעקב ועשו. אם בנדרשות משה שמשפה ראשונה
מחוברת ומפסקת יתר ותעוכב. נקשה לי בעיקר זה כמה
שארז"ל שהיו נולדים בכל חדש וחדש ועשו ויעקב
מצוה לד לימוד בירושלמי ובתוספתא בתם ויושר
בתם בירושלים אל המקום שהשכינה
שורה. והשתחוה היא תוספת רוח הקדש כמו שכתוב
באלישע והשתחו קטו לי. מכאן ואילך אבאר זה בסוף
ושפתי בעלה.

מצוה לד לתלבש תכלת ולשפר ביציאת מצרים ולשוחח
בכבש בפסח ולאכלו ולעשות פסח שני לאכלו
עליו מצות ומרורים כל אלו הם מצות. וכל אחד
ואחד מצוה בפני עצמה שנוהגת בכל הפסח יצא מדרש גדול
מאד אבל מי שישלל בלבו ולהתבונן בפרש יצא הכל בכוונה
שם תמצא כלל הדברים בקצור כי מכות מצרים הוי על ידי
מדת הדין והפה והתוכחה מוכיחים כאשר אבאר בפרשת
ומשה היה רועה בי משם הישועה והגאולה תמצא בתוך
שם וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה וכו' וזה בכאן
רמז גדול למבינים באמרו מלאך ה' נודע כי הוא זרוע ה'
השמה מעכבי מים דיך לעבור גאולים שנאמר ותה אנפי
שולח מלאך לפניך לשמרך בדרך. ובאמרו

ובאמרו בלבת אש נלמוד כי דומי לשכינה ותקראות לא
שנאמר ויאמר אל לבן ובאמרו אש גם כן דומה לאש
שלמעלה. ובאמרו הבה שוחט בתוכה מכני וקוצים
למדנו כי מדת הדין של משה ודפוסהוקה שנגלית אליו
ובשוחט יצא את בני ישראל ממצרים שנאמר ושלחתי את
ידי והכתי את מצרים והיא שבחרה משלח מלאך וירא אנכי
במצרים. והוא מלאך הברית. שנאמר והמלאך סביב
והשיעם וכן. ומעידה אני עליך משה שאמר אני ולא
מלאך אני ולא שרף ולא אומר כי ומלאך שהזכרנו
רמז למה שכתבנו. והוא שאמר ושחוט ולא יהיו השחיטת
לבוא אל בתיכם לנגוף כל האותות שעשה למשה ומזים
ולזה שנאמר ויאמר השליכהו ארצה וישליכהו ארצה ויהי
לנחש וינס משה מפניו. עוד בפוסת האומר לקח בצרעת
שנאמר ויוצאהו והנה ידו מצורעת כשלג. ובבד באומר
למעלה בעין הצרעת מה שיש בו כי נמצא כי לפי הדמות
שנגלית אליו נעשו לו האותות. עוד אמר בפוסת השלישי
והיו לדם ביבשת ולפי שבמדת הדין נגלה אליו על כן
אמר ויהר אף ה' במשה. עוד אמר מן שמענו בדבר אל
בחרב. כל זה הוא רמז למה שכתבנו. וכל מכות מצרים
נעשו על ידי חבשה שהוא רמז לבדת הדין הוא מן הערוב
ומן הדבר והשחין וחשך ומכת בכורות. ואעפ שכאלה לא
נאמר משה מכאבר בו דבר שהוא בעין הפסח. כיצד
בכבת הדם בתוב ויעשו כן משה ואהרן כאשר צום ה'
וידם בכשה. בכבת חצרדע בתוב ויש אהרן את ידו על

משה מסיים ... ומכאן יבעה כי הוי"ו שבין במצרים למצה
במכת החמים מצה מעשה כן ויש מרבין את הדם בכוסו
במכת הערוב אף"ע שאין כתוב בה לא משה ולא יד כמ"ש
בתוך בו' ואחר"כ ויעש כן אהרן את ידו במטהו ויך את עפר
הארץ ותהי הכנים וגו' ואין שאר"ל בקרב
ואין לא המלאך שהוציאנו ממצרים שאמר כי אני ה'
בקרב מכוער. במקל וכתיב בפסוק ויכתי אתכם אף
אני ואפש עליו במכת הדבר אע"פ שאין כתוב בה לא משה
ולא יד בתוב בה ושלחתי בהם בקרב אשר בשדה בכוסל
וגו' במכת השחין אין כתוב בה לא משה ולא יד רבי יוד
לפרש ואחר"כ מפשמעו כי ואבקש הוא מקום אש
ובשביל את משה ושמיטת מדת רחמי נתחבה להם למדת
הדין כי השמיטה הוא רמז למדת רחמים כמו שבארנו
אותו פעמים רבות וכתיב ואתה תשמע השמים. במכת
ברד בתוב בה ויט משה את מטהו על השמים. במכת
ארבה כתיב ויט משה את ידו על השמים ויהי חשך אפלה
. במכת בכורות כתיב אני יוצא בתוך מצרים ובמכת הבל
בני ישראל לא יחרץ כלב לשונו ואר"ל במכת ברכות
וכו' שלש משמרות הוי הלילה כשמרה ראשונה
ואמר נועד. שנה כלבים יצעקים אם כן במצרים מדת
הדין נתפסה לרוחם לישראל ועל כן אמר ולכל בני
ישראל לא יחרץ כלב לשונו. ואמר בתוב בעניין
ופסח שה תמים זכר בן שנה וגו' ואע"פ שעשאוהו רמז

חית

הוא בן הדין לחזות נקבה ושמה לדוית זכר נקא קרן שלא
יקצצו בנשיקות גיעב. ולרבות לפרט הדין בלמי והמשכ
שלמעלה שאין אלו מכות רחמים חול חלב אפילת מצות
בלילה ראשונה ואכול אפילת חמץ. בי' ודחמץ רמז
למדת הדין והמצה וקשה. ומצה הא רמז למדת רחמים
ופסח מצרים מקרו מבעשור בנגד עשר מכות ובתיב
ואבלו את הבשר בלילה הזה צלי אש ומצות וכו' תשעם. הוא
כדי לעשות רמז למדת הדין שנאמר בי' הכה וארז כל
בכור בארץ מצרים שנא' וי' הוא ובית ריבוי. אם כן ריך הוא שלא
יהיו בו מים בי' המים הוא רמז למדת הרחמים"

בספר הזוהר המפלא מצאתי כך בלשון הזוה"
תא חזי במלא דחזא מטרא דלהון
דיבתיב אל תאכלו ממנו כא ובשל מבושל במים כי אם
צלי אש וכו' להבריא ליה ולאכפיה ליה וכדין כל איטן
דאתיין מסטרין ולא שלטי ע"ב. ועל כן מצותו ליאכל
בלילה ולא ישאר ממנו בקר כי הלילה רמז למדת הדין
דרפה. והיום למדת רחמי וכבר בארתי זה. ואמר ובתוב
וכה תאכלו אותו מתניכם חגורים נעלכם ברגלכם ומקלכ
בידכם וכו' כל זה הוא רמז למבין ומצות עשה לאכול
הפסח על מצות ומרורים כדי לבלול מדת הדין עם מדת
הרחמים ל' הפסח עם המצה ומן השעם שוברת שלא
להתריד הדבר והוא נתחייבו ליצלות אותו ראשו על כרעיו
ועל קרבו ולספר בי'יציאת מצרים שנאמר והגדת לבנך
ביום ההוא לאמר. ואמר לשבור בו עצם כי עצם

שם הא דמי לחדית הדין וכו' עד"ל לק כבוד אמך
לשון זאכוד ולאביך בכבוד התשב ושכיר שבא
בן בנכר לא יאכל בו' וכתיב והשב השבת לא יאכל
מזונות הכתוב הזאת שמעה ישים בנגר שבעה קצוות בכמה
כל השביעית הזה נתבאר בבאן כל עניני הפסח.

בענין לענין למילה הקרבנות שנאמר זכל קרבן מנחתך
בכולה תמלח וכו' יש לך ללמוד ענין המלח
ואל שם הוא רומז. נבר ידעת כי המלח הוא נעשה
משמי הים ומי הים מלחים הם. זה שעם כליחותם
בעבור שהם בנגר מי הים העליון שנא' כל ובחלי הולכים
אל הים והוא רמז אל המעיינות והמתבנסות על דרך העשר
דרך צדיק. ובעבור כי היא מדה הדין על כן הם מלוחל
והתבאר העניין.

בספר הזוהר המפרש בלשון הזה מי הכרים
והמערבי אילין מיא דימא דאינון
מדידין מאי הוא דאינון מדידין דא יבא קדישא בשעתא
דאשתלחת דינא קשיא כדין איקרון מי הכרים והמערבים
וכגוני כך מיא דימא לתתא אינון מדידין וכו' והעם הוא
לעשות רמז לעשרה בענין הקרבנות. עניים מגולח שנא'
היאכל תפל מבלי מלח.

מצוה מ לרחוץ ולזוך בענין האמור בפרשת
זידו מענין הקדושה וכתיב והלכת
גדולי שנקרא קדוש כדכתיב קדוש יהיה גדל פרע

פרע שער ראשו'. לפי שדנא מעין ונמנא של מעלה הפך
שאמרו ז"ל במסכת סנהדרין חמשה נבראו מעין ונגבא
של מעלה וכולן לקו בחוץ. שמשון בכתו שנאמר ויכר
בהו מעלין שאול בצמורו דכתיב ויקח שאול את הדרב
ישאול עליהו. אבשלום בשערו שנאמר ובגדלו את ראשו
וחיה מקץ ימים ובו'. תאנא מה שאין אנשי טבריה וצפורי
שקלין בר לפיכך נתלה בשערו שנאמר ואבשלום רוכב
על הפרדה וכו'. אמא ברגלין דכתיב ויזי לעת זקנתו
הלה את רגלי וכו' עכל ר' עזריאל ז"ל. ויש בי השערות
הם רמז לרחמים שנאמר לבושיה כהלג חיור ושער רישיה
וכו'. תראה שסמך אותן זו לזו מבואר מכלל דבריהן
והמו הכתוב מעיד כך שנא' זכרניריה משלג יצחו בחלב
תאר הכל אל הלבנות.

בספר הזוהר והגדול בתהלתו מצאתי כך כתוב
כל שיי הזרע לוי' קדוש יהיה גדל
פרע שער ראשו משום הא דכתיב ושער רישיה כעבד
נקי דכותאי ומי לנחזא דלעילא אבר רב יהודה בר רב
בשערי ממש אשתמודע ואיהו קדישא דכתיב קוצותיו
תלתלים הנזר שמעון אלמלא ירעין בני נשא מאי קאמרי
בהאי שערא וכתי מילי אשתמודעו לכדאמן כמה דאיתו
רזא דרזין דהכמתא עילאה וכו' ועל בן נזהר מכל המכשולות
זכבר ביארנו בענין המכשולות למעלה באר היטב.
ואם תבקש מה שכתבתי לשם תדע באמת כי המכשולות
הם הפך הנזירות. **מצוה** לחתקין יד במחוה ולחתקין

שר השלם מכאן בפרשת שכא זהיה כתיב קשה ל׳
פרשה לשחוט מהם וזהיה ועוף דכתיב לא תאכל
מב כל נבלה תתנ׳ב בזה כי עם קדוש אתה לי׳
אלדיך כל זה זהוא מדרשי הקדושה הר׳ שלמה ז׳
פרשה לשרוף בשר קדש שנטמא׳ השלם זהוא
מג כאשר שמעתא ונכנס בגדר המצוה ולשוב
אל שדי המצוה הראשון שנצטוו יוצאים כל המצוות זהוא
זהוא וכבר פתרנו זה לשעלת זהוא דין הנזיר שנאמר
פרשה גדולה ׳ פרשה להת לכהנים המכפרים
כויתם כדי פדי שיהיו פנים לעפרי
עבודתם כראוי וזהו ענין נתינת כ׳ מתנות כהונה ׳
פרשה לבעול בקדושין כדי שתהיה קנין בכסף
מה וזאורות לי׳ מהלחה לכלי עולמא כהקדש
להשמר אותה בשטרי׳ נאמר לשם בקדושין ואמרי בכסף
מכנים כסף מרציא כניזר עשה קשיגור וכבר באר זהו
והזכם ד׳ עזריאל ז׳ל בספ׳ הזרשות באר היטב וארז׳ל פל
המגרש את אשתו ראשונה אפי׳ מזבח מריע עלי׳ דמעות
בעבור כי האשה היא דוגמת השפינה וספר בתוכ זה בספר
הזהר באר היטב ופיבמות נמי ארז׳ל המחזבת בגופי
והמכבדה יתר באמת ופי׳ וארז׳ל אוקירי בשיבי בי זיבי
ויתעדהו ואמר מצפון זהב יאתה ואמר בגלל משיב
דברים נמדתים אל תתמה באמרנו בריאות אהרן רכתי
הלב והחכמות ותראה שהן מבוארות לבעלי יותר מן האנשי
האין לך בעולם גרשא בגיטין הקברות נמי והשתי׳

יהאמין במראשית רבה בעניין ויכתוב בשור ותתנהו זכר
מתולת חסר עד באין אין כתוב ממך מלמד שנברא שטן
עמהם יראם יחשוב אדם לומר זרי המוכב את כל ארץ כוש
וזהוא בעדיות כתוב ועל כן אמר שלמה באהבתו ומרגא
אני מר ממות את האשה וגו׳
פרשה לעשות לסוטה כדין ואמר בפרשת נשא שעם
מן המצוה הזאת ובמנחה מבוארת ׳
בספר הזוהר המפלא באר היטב ובך מצאתי שם
בלשון הזה׳ איש איש בי׳ השטן
אשתו׳ אל אלעזר מאי איש איש וזהא כתיב בגי אלא
זהא ומקמה איש משמע דאידו איש וקיים קרא דבתי׳ שוחח
מים מבחוץ ונחלי מתוך בארך כדין ומא איש בעלמא איש
לגבי אשתא׳ כוונת ומאמר הזה כמו שאמרו ז״ל בזמן
שהאיש מוקה בעון אין המים בורקים את אשתו אין האיש
מבוקה מעון אין המי׳ בודקין את אשתו ׳ ומעולה בו מעל ומא
בתיב כגי אמאי תרי׳ אלא אחד לעילא אחד לתתא זהד לכנסת
ישראל ואחד לבעלה ׳ בגיני כך ומביא האיש את אשתו אל
הכהן אמאי אל ובתן דזמא דמלה בגין דכתיב שושבינא
דיוצ דמטרוניתא ׳ והכא אית לאסתבלא זהא כתיב ושחט
את בן הבקר לפני י׳ ושחט אחרת לאו כתיב בגין דכתיב
ואסיר ליה בריבוי בגין דלא יפגם ומזהא אתמיא דאחיד
ביה ואת אמרת ומביא האיש את אשתו אל הכהן למיתן
ליה אלא ודאי כתיב לדא בגין דאיהו שושבינ׳ דמטרונית׳
בגל בסי עולמא מהברכאן בכנסת ישראל ועל

על דא אתתא דלתתא מתברכת בז׳ ברכות המזרזת בשמחת
בבנסת ישראל דהא ובתרא קאי לאתקבא כולין דמשתתפי בהאי
דלקיחא כנ״ל. מה דאעשרינכו בניני בך בתוכה לרמז דלא
אחרא ואי תימא דאחרי עכיד דינא לאו הכי דהכי לשמעתן
שלמא קא משתדל דלאשמועי חמר דאי הזיא אתתא
משתבחת זכאה כתיב אמרי שלמא בחן דלא עוד דמשתעבד
בברא דכר ואתעכיד שלמא על ידוי ואי לא אשתכחת
זכאה אפי׳ לא עכיד דינא אלא דהוא שבא קרישא דאשי׳
קא משקדת בית עכיד דינא והדרא בדיק לה׳ והא חזי
בהכא לא עיילי גדמיה להאי אלא כד היא יתבת גרבא
קפיה לזכאה זכאה ותרי שאיל לה כיון דאשי׳ בעיא
לאשתכחא זכאה בדין כתיב עכיד עיבדא בגין לאפוקי
שלבא בקלמא׳ עוד שם ומן העפר אשר יהיה לה
שתיב והבל היה מן העפר ואפי׳ גלגל חמה כל שכן בני
אנשא דאשתכחת בהיה׳ אלי יסי ומן העפר אלו היה
כתיב ומן העפר אשר יהיה בקדקד השבלן משמע דאחרא
הוא אלא כתיב יתן בעפר הרבו ואלין מאריהון דמרישין
וכעלי משאין מריה דדינא קשיא משמע דכתיב בקדקד
והשכן דאחזירן לתתא ועל דא הלקו אחדן ונתן אל
חמים מי ושרים השוחדים אלין מי יכא דאמון מרירין
אמי היא דאימא קרישא בשעתא דאשתכחת דיכא קשיא
מרין איקרון מי ושרים ושוחדים ובגין פרסיא דימא
לתתא כולהו מרירין׳ וזא חזי יכא קרישא כמא נהרין
דתיקון עיילין במגיא ובמגי דאמא דיכא ויעלם

דקלקלא מימה מרירין בגין דאחרין ביה מותא על כל בני
עלמא ואעג דאינהו מרירין כד מתפשטי מתיקן לזכנין יכא
דיבלע כל שאר מימין אקרי יכא דקפא ובלע כל אנון
אחרני ושאיב לון בגויה לזכנין דשראן מיא ונגדאן כדקדמא
יכא כל מה דינגיד לתתא׳ ובכתה גוונין קיימא ואי יכא
רמיין המארירים בשעתא דאתי דאיא ואטיל בה זוהמא
בדין ומים המרים המארירים ועל דא בהגא עבר עובדיא
לתתא ואמי אומאה ואתעכיד דינא זתיב את האלוה
האלה וגומר׳ תא חזי אי אתתא אשתכחת
זכאתא אילין מיא עילין בגוה ומתרפין מתיקין ונקאן
גרמאה וקיימין בגוה׳ ומתעברא בין דמתעברא הוו מתקני
בשפירו לעוברא ונפיק ברא שפירא נקי בלא מומא בקדמי׳
ואי לא אשתכחת זכאה אינון מיא עילין בגוה ואריחא
דשא דזוהמא ואינון מין מתרפין לחיותא בטעמא כמא
דקלקלא אתפסת ואיתחזי קלנא לכולא והא אוקמוה
חבריא׳ וכל זה מצאתי שם בספר הזוהר בארי הטב ואין
אלו שתי המשרות בפירוש ספר הזוהר באר היטב ואין
צריך להאריך בשתי בקומות כי באלו הדברים ובקצר
כוחם הרי זה משובח׳ והנה נהבאר שעם והכושי׳ והצריך
להבתוב לקשה פרישת הראש׳ וארזל בבתובות ופרע
את ראש ואשה׳ תנא דבי ר׳ ישמעאל מנין אפילו
לבנות ישראל שלא יצאו כפרישת הראש תלמוד לומר זה׳

מצות עשה לעשות צרקה׳ טעם מצוה זו מבואר הוא כי היא
מהדברים שהשכל מחייב אותם ואמר יתעלה

ל עהרינ"ו זל בפי' תורתינו שתכר בסבת זה המצוה הוא כפי לשונו. ויש לך לדעת כי כל המצוה הם ככוד לבד אין לך רומז זה המצוה קלה וזו חמורה אך במצוה אחת הלויות מצות ורבה יותר כמצוה אחרת כמו שיש בדברים אברים שונשמה תלויה בהם יותר מאברים אחרי". וזה בצדקה הלויות מצות ורבה אם לא יתן האדם צדקה לעני יבוא לגאול ולרצות ורי כי הצדקה היא מצוה אחת ויש בה בחי אבוד מכחי מצות ורבה מעניני הצדקה ובכמליות הכתוב "

מצות מ"ח לייעד אמה העבריה ואם לא ירצה לייערה לשרשת אותה ולהענים לה. ולעבד עברי צם זה הוא פעניין גמילות חסדים וכתיב בדרכיו "

מצות מ"ט ליכם אשת אחיו ואם לא ירצה ליכם מצוה לחלוץ ואסר לעזריאל בטעם מצוה זו כי הטעם הוא שלא להכריח ולמעט מן התמונת הכולל כל התמונות הלחת לו שם עולם אשר לא יכרת עכל וטעם מצוה זו נורא מאד וכזפלא מאד ירבה לכתר ויעבור. ואסר ורב זל כי כוד העבור אסר לכתוב בכאורו פן יבשלו בני בני אדם. ומבואר הוא.

בספר תהיר באור גמר בלשון הזהומאי טעמא אמרינן אקבו ולא אמרינן אשר קדשתנו וצויתנו מלבד שהי העולמים בלולי בו בל המצות וברחמץ עליו נתנהלנו בזל לקדשנו בהם ואולי

ואולי נפה כי בשעה שאנו נופה בעולם הזה לעולם הבא הוא גדול זכירת השבתות ובשעה שישראל מקבים זה השמות ולצאת ולבוא בעולם הזה ואם אנם מקבים לא יצאו. והיינו דאמרינן אין בן דוד בא עד שיבלו כל השמות שבגוף דוי אמרי שבגוף האדם ויזכו ויחזרו לצאת ואז כן דוד זוכה לחדד היאך כי נשמתו תצא חדשה בכלל האחרים. מלה למלך שהוא לו חיל ושלח להם את שאבל לדוב נתעצלו ולא אבלו אותו גם כן לא שמרו נתעשם ונפסד הפת בא לדרוש ולחקור אם יש להם מה שאבלו מצא להם פת מעופש ומצאם מתביישי לבקש לו פת אחרת כלומר זה לא שמרנו ואתר נבקש. גם המלך בעם הלקח אותו הפת המעופש ויצוה עליו לתקנו וליבשו בפי היכולת ונשבע להם שלא יתן להם פת אחרת עד שיאבלו הפת המעופש וזה מה עשו אמרו לחלוק אותו חלקהונשל כל אחד מהם חלקו. וזריק שם חלקבאויר ושמרו ואבלו טוב ואחר לקח אותו ואבל ממנו בהאוח אבל מה שאבל והשאר רבינו ולא שמרו כי נתייאש מכנו ונפסד יותר ונתעפש ולא יכול כלל לאבלו נשאר רעב עד שמת נפקד עליו עון גופו למה הרגת את עצמך לא די שהפת קלקלת בהשלה אלא שהחזרתי לכם דפת מתוקן וחלקתם אותו ואתה קלקלת חלקך ונתרשלת מלשמרו. ולא עוד אלא הרגת את עצמך והוא משיב אותי מה חייתי עושה. ועונין אותו היה לך לשמרו. ואם תאמר לא יכולת היה לך להשגיח בחבריך ושכניך

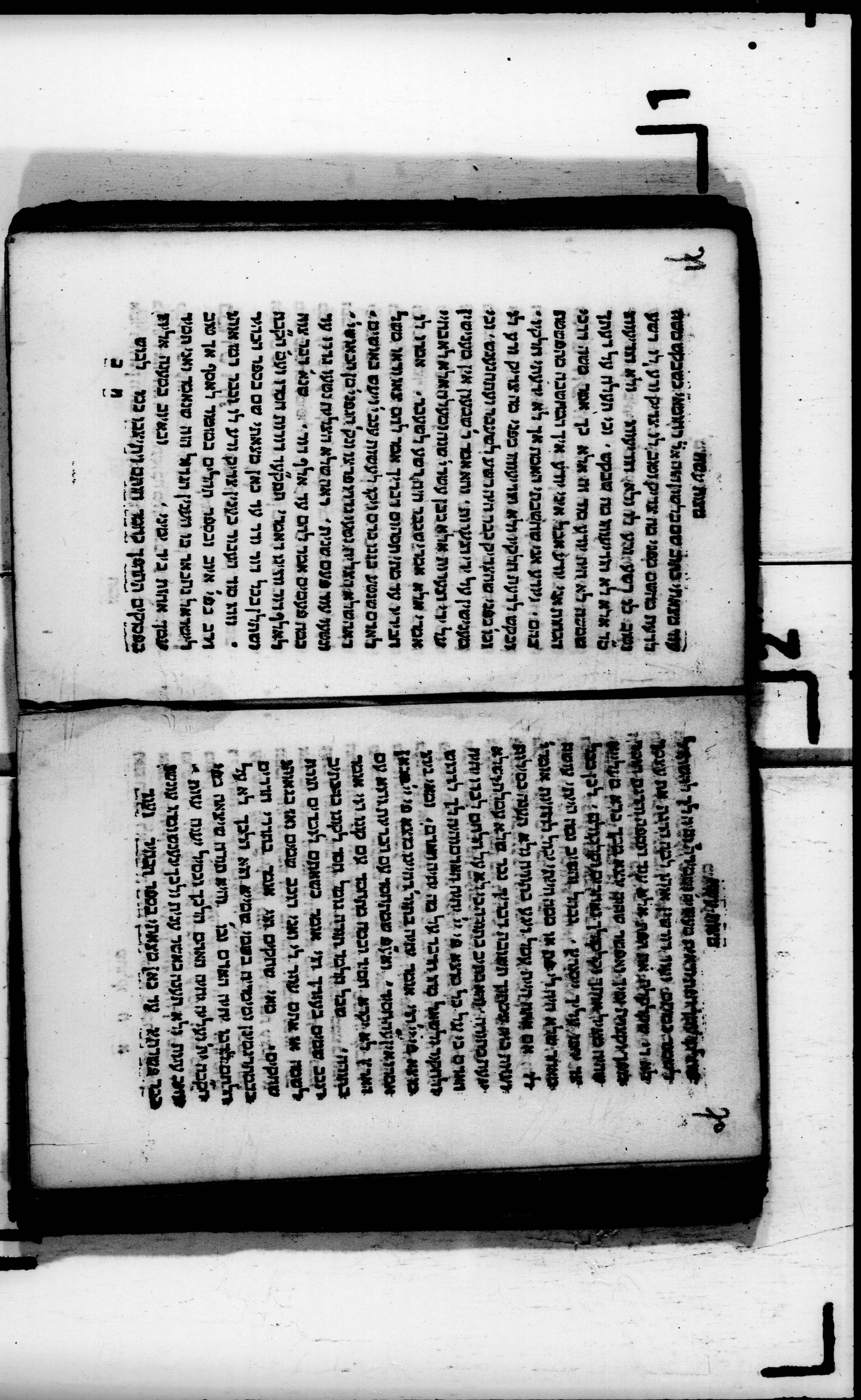

לשוש וכהדיבה שמקום נתבאר הענין הנזכר לשם ׳ וזהו שני
עשרה הדורי מלכות שנענשו על מכירת יוסף כי הלפי הגלות
יש להמנות על מיתתם הלשה נענשו הם בעצמה עון מכי יעקב
שמכרו את יוסף

ובמקץ חיבלות נתבאר זה וכך מצאתי כתוב שם
בלשון הזה אמר ר׳ ישמעאל אחוה
חזים חמישי בשב׳ היה כשבאו שמעון קשה מברך גדול של
חשי לום׳ יתפסו ארבעה אנשי מאביהו ישראל רבן שמעון
בן גמליאל ורבי יהודה בן בבא ור׳ אלעזר בן דמה ושבעת
אלפים תלמידי חכמים מירושלם פרינן שלהם ׳ וביון
שראה רבי נחוניא בן הקנה גזרה זו עמד והדיבני למרכבה
ובקשתי משר ואמר לי עשר׳ בתבו בית דין של מעלה
ונתנו לשמעאל שרו של [illegible] לומר לו רד ותכחד מאבותי
ישראל כדי נתיח טוב ירך ונתף להשלים גזרה ותנב איש
ומכרו ונמצא בידו כות יוסף ׳ ושמורה זאת הנקמה לדנקם
מכנו עד שיגיע יפקוד ״ על צבא המרום במרום ואולי ועל
מלכי שנשחטו ושטל הוא וכל שרי מלכיות במרום בגדיים
ובבשים של יום והכפורים עד באן מצאתי שם ונתבאר זה
הענין

במדרש רות באר חשב ׳ וכך מצאתי שם
בלשון הזה ״ רבי יודאי הזה
קמיה דרבי עזריה אמר ליה צדיקי דאזדמן לו אובה מאיגון
בריתו׳ דאוריתא וחיישי תשובה מיתה מכפר עליזד אז לא
אמר ליה אין ולכבין דאתעשר בודאי עלמא ומתכפר לדון

לך

אמא אנפוי יקרין ׳ אמר ליה אימא מיך דתימא
אוריתא היא דלא מקבלא שמאה דכתי׳ תלא בת דבי כאש
נבל אמר כוי ׳ לירא״ו ׳ עשרה סבי קטל׳ מלכות על
מכירת יוסף אל׳ סנחס ודוא אליהו ז״ל אמר ליה ר׳ עקיבא
ליה ליה זבות אבו׳ אמר ומבני ישששכר יודעי בינה לעתי ״
פתח ואמר ויבא יעקב מן חשדה בערב ודנא לאה לקראתו
ויאמר אלי תבוא כי שבר שברתיך ישתארון בדובתיהד
בדוא׳ עלמא ובולא אתדדי כמלקדמין איש אשר כברכתו
ברך אותם ׳ נפל על אנפוי רבי יודאי ארמיך אודתוי ליה
בחלמא דא׳ קר׳ אל תתן את פיך לחטיא את בשרך ובנפש
תתום מדדא יומא לא פשתעי בדא׳ אמר מה יקר ודבר
אלהים וכו׳ לעוד כתוב שם בלשון הזה ״ דע שהעשרה הבי
קטל׳ דמלכות אנון בני יעקב וקם הדוא מקטרג של מעלה
אמר לחקדוש ברוך הוא יתברך הוא כתוב בתורד וגונב איש
ומכרו וכו׳ נשע עשרה גופין וגם ורשמו׳ שברתם אתעשו על
מכירת יוסף שחקבה לא נתן עתש למי שלא עשה רע
בשביל דהוא מעשה רע שנא׳ לא יומתו אבות על בנים וגו׳
ומוד י׳ לירא״ו עד כאן מצאתי שם ׳ דזה נתבאר בכאן ענין
עשרה הדורי מלכות באר חשב בלי שום רמז וחידה ׳
וזהו שאמרו רז״ל בענין רבי עקיבא אמר משה לפני הקדוש
ברוך הוא הראיתני הורתו הראיתני שכרו הראיתני שהיו
תולין את בשרו במקולין של ברזל אמר לפניו רבון כל
העולמי זו תורד וזו שכר׳ אמר לו שתוק שכך עלה במחשבה
לפני ואלו היה הדבר בעבור חטאם או בעון הדור או בשום

עין שיהא חבור עליו מיתה לא היה אומר שחוק משחק
שחטאם גרם אלא דיבר הוא כמו שכתבנו כבר ׃

עוד מצאתי כמדרש רות מבואר ענין זה ר' נחמיה
בר' יסי אומר מקום נחבצר למפשחי
של דשעים בגהנם ומשם יוצאות ומשתטות בעולם ואין
להם מנוחה והוויות לגהינם ואחר כך רוחות אותם משערי
חיים והוויות בעולם ומאן אינון אותם שהפגימו בריתם
ולא נתעסקו בפריה ורביה עד שבא הקב"ה ות'ובתה אותם
ומשתיל אותם ונושע אותם ׃ משל לאדם ששתע אילן ראשו
שלא תצליח עקרו ושתלו במקום אחר וכן פעמים רבות
שנא' הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר ותשע
על שלשה פשעי ישראל וגו' וידע כי ישׁ אנשים שהם תמהי
בטיחת הבל מפני מה נעשה בלא עון כי לא מצינו לו עון
בכתוב ואם כן למה נדרג ׃ ועל דרך סוד העבור נתרץ
הקדוש ברוך הוא כי כן ותשובה שעליה אנו למדין עונו שנא'
ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אלהים ׃ אם כן
כשנתרצה בקרבנו הציץ לראות ועל כן נעשה ונדרג
ונדע עשה חשוכה כמו שבארנו במשה כמו שכתוב
ומשה היה רועה ׃ כי היה רועה כבר ששת ימי
בראשית ובפסוק ויתעבר ׳י בי למענכם נתבאר הענין
הזה כי ויתעבר מלשון עבור ומצאתי בילמדנו בפרשת
ואתחנן ויתעבר ׳י בי ׃ רבי לוי אומר נהמלא עלי
אף ועברה ׃ דא ויתעבר ׳י בי למעניכם עבור
עלי מה תאמר שהייתי חייב לו וכו' ׃ **ובספרי**

ובספרי מצאתי ויתעבר רבי אלעזר אומר אפילו
אומרי באשה שאינה יכולה לשמח כמוני עוברה וכעניין
שאמרו במשה וצל אמרו בי ורות מלכות הבי השבטים ׃
כן יש למי לומר באדם הראשון ודור ואותם שבעים שנה
שחיה דוד היו ושלום המלך של אדם הראשון ׃ ונן
והתרבמדרש רות מבואר

ובפרקי דרבי אליעזר מצאתי בזה שכתי הקבה
והבטיחני לגן ערן והרגני במקום
שכינת הצדיקים מגן עדן והראני ד' מלכיות בשלו
שהראני בן ישי במשל לעתיד לבוא ולקחתי משנותי על שנוי
והוספתי על ספרי שכא ימים על ימי בלך תוסיף ׃ אמל
בתחיית המתים והבתים התרבה לבאן ולבאן ויחיו שניהם עוד ׃

ובמדרש רות דבי רחומאי פתח גבור בארץ
יהיה זרעו וגו' זכאתה מאן
מאן דאמה דיתברך בבניו סדומי עלמא ובאן דלית לה בנין
איזו אזיל מיד לוד רכתיב עד לוד לא נקה דע סודו
ליראיו עכ׳ ׃ וזו הוא והבשורה שהבשיח הבה את ישמעאל
שנאמר ואתה לך לקץ ותנוח ואז תכין הבל וזהו העתיד
שנתן לרשעים שנאמר אם יכחיר העין הזה לכם עד
תמהון ׃ ותרגם יהונתן עד ימהון מותא תנינא ׃
ומה שפירש זהב רבינו דוד קמחי ז"ל שור מיתה הנפש
הדוגוף יפח פירש לפי השעה ׃ אבל לא היתה
בחונת והבתרגום בן ׃ ניש כפרשים שור שלא יהיה

בהמתו ושפחתו׳ אמר ר׳ עקיבא דוך והלך ודוך בא מלקוי
לשלך שהיו לו עבדים והלבישם כתי יכולתו בגדי משי
מדקטה קלקלו השוליה השליכו והיתה מעלין והשטין והלבו
להם לקוי והבורים הישנין זקוק עד שלא נתנו שום סוב
מיניהם מעלין משחיבים קנה עמדים אחרים והלבישן והבגדי
הזה והוא לא ידע אם מתים הם אותם העבדים אם לאו
הדי זכו בבגדים שכפר באו לעולם הלבשתם אחרי לפניהם
אבל והארץ לשולם עומדת והיינו וישוב העפר אל הארץ
כשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה לך מצאתי
בספר והנה״ העתה נשוה לכתת מצות היכום ונאמר בי
על כן עזבה והתר׳ שיפרא אחיו על אשתו בי יחיו והוא לפל
המשכילו בי האשה היא כמשלת לגוף האדם והזכר הוא בפר
הנשמה שבגוף׳ והנה הזהיר עתין אם צריך להתנקות הגוף
מהנאות מכואר״ דע בי סדר העבור אינו אלא לבנונים
אבל בעבדי יקים גמודים עליהם נאם׳ ואני תמיר עמך אחזת
ביד ימיני שלא התפרדו מחקדוש ברוך הוא עת׳ לעולם״
ועל הדשעים גמודים גם כן מאמר מהדין זה ועליהם נאמר
ויצאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי כי תולעתם לא
תמות ואשם לא תבבה וגו׳ אך למי שיש לו זכיות ועונות
הוא צריך להתנקות או בלי זכאי או בלי חייב וכן מכואר
בספרים רות בלשון חזה פאי ונתן לרעהו זאת
מצות יבום אמר רבי זריקא
שהל לאדם שהיה תועה במדבר במקום לסטי וחיות הרעות
בין שראוהו לסטים תועה עמדו על גבו והכוהו מכות

כל שכרו וכל עמלו שמע חברו והלך והרגיעו מידם עדום
מכל מה שעשה בנה לו בית עשה לו מלבושים אחרים
ונתן לו ולבש אותם ומלבושים וישב באותו בית והתחיל
להדריה כמתחלה הזה ונתן לרעהו וראי״ זואת התעודה
בישראל ולא בשאר האומות שלא נתן להם תקומה לא
בעולם הזה ולא בעולם הבא דכתיב מתים בל יחיו רפאים
בל יקומו ובו׳ ורץ בי זה השעד הוא משערי תחית המתים אם
באמין זה שתחזור הנפש בחומר כאשר יחיה בתחית המתים
ומשום שאמרנו ביבום לבן כוח גדול כשהוא לשמה
לבמדרשות אמר רבי זירא מצות יבום משובח
ומקיים מצות יבום לשכה גדולה
והוא ביחזקאל והביא וכו׳ עוד אמרו שם רבי יהודאי אמר
גדול מצות יבום שהמקיים מצות יבום לשמה נעשה שותף
להקכה דכתיב ולא יברת שם המת ומתי ולא יברת בל בשמי
הזה מכואר ענין היבום באור גמור והשם יכפר בעדנו׳
זכן דיקא גם כן על דרך סוד והחליצה בי כשישלוף נעלו
דמיון שוחלין הנפש מן הגוף והנה זה מכואר״
מצוה נ לעדוף את העגלה כמו שמבואר בכהוב ועדפו
שם את העגלה בנחל טעם מצוה זו נרמז לי
שהוא כן בי בעבו שנדיצה זו האיש על לא חמס בכפיו אלא
שמצאו שהאדמו ואין בית דין יכולין לעכוש את הדוצה
בי אין מבדילין אותו על כן צוה הבתוב בדי שלא תאול מרת
הדין בעולם בענין שאמרנו למעלה אמרה מדת הדין לפני
הקכה ונגזל יבענין עשרת הדברות מלכות צוותה והורה לעדוף
את העגלה

שת העגלה שתיחול מדי חדין עליה ולא בעולם הזה מיגפש
ה נזאל ועל כן אמר הכתוב ספר לעמך ישראל אשר מדיח
ל תאל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל ודוקא כי כיון שמיח
דין חלה בעולם אינה מבחנת כין צדיק לרשע בפשוט
דבותינו זכרים לברכה וכמאמר הכתוב חבי כמעט רגע עד
יעבור זעם ועוד כתוב ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו
עד בקר ורבותינו זכרים לברכה אמרו בכבא קמא כיון
שנתנה רשות למשחית לחבל אינו מבחין בין צדיק לרשע

ובספר החנוך מצאתי כך כל זמן שלא יהודי אפי
דבר נש קמיה בחבלא לא יכיל
לשלטאה עליה מלאך המות דכתיב ואתם לא תצאו איש
מפתח ביתו עד בקר מאי טעמא בגין דמחבלא ידוה משחהת
ויכיל לחבלא גלא צדיק ואתחזאה קמיה בהיני תך גניזת
דבל אינון דעמיה בהיבותא ומחבלא לא יכיל לשלטאה
עליידו בעבור שלא תחול עליהם מדת הדין כן מצות
עגלה ערופה כמו שבארנו כי כמו שיש דין למטה כן יש דין
למעלה וכמו שיש דין למעלה כן יש דין למטה

ובמדרש רות מצאתי כך אמר רבי חמא
דוד מלכא תלת שנין ודת
פנאב יומוי מאי טעמא בגין לאודעא ליה דעל דינא הליא
בלתא והוא הכתיב ויהי דעב בימי דוד שלשה שנים רעבון
הכתיב ויבקש דוד עד דאשלים דינא והעדיפה מכותה כי
הוא כן כמו שבארתי כי הוא דרך אבזרין למדת הדין למקם
מלקין שלא תקפיד עלינו למעלה ובמדרש

ובמדרש רות מצאתי כך כלשון הזהזאה מאן דלא
אתרשים קמיה מה כתיב באלימלך
ושם האיש אלימלך כיון דאתרשים קמיה אסטין עלוי עד
דקטיל ליה דכתיב וימת אלימלך איש נעמי כיון דשארי
ביה דינא שארי בבנוי ובולא בעהשיה דדינא דליה עהשא
בעהשא דדינא דלא ימא דינא דאיהו אתענש בלחודיהו
אלא הוא ובנוי וכל ביתי יתפסון בחובוי דדינא עוד כתוב
שם בשעתא דאיתער קודשא בריך הוא בדינא על עמא
אשגח בדישיזון דעמא" בקדמיתא בעייא לחפיא על
אלימלך מהכתיב וילך איש מתם ולא כתיב מאן הוא מדקט
מקשרנא ואבר ושם האיש אלימלך דאתרשים קמיה איהו
דאשתמודעא הבא הוא ובל ביתיה מבאן אולינא דליתי לך
דינא בכל דרא ודרא דלא איתרשי ואשתמודע בלגי עילא
דבשעתא דאתער דינא על עלמא איהו איתדן בקדמיתא
עד כאן מצאתי שם במדרש רות והרבה כיוצא באלה
נמצאו שם ובשאר מדרשי רז"ל ועל כן צדקה והתורה שלא
ירע באותו מקום השעם לפי דעתי בדי שיחזיר ומקום הדמא
חרב ושמם שהוא כמו מדבר שהוא מקום לא זרע וצריך
גם להודות עליה כמו שהם לא היו באותה הדציחה .

מצות נא לגלות הרוצח שהרג בשוגג כשתתבתן
בשעם מצוה זו הדע אם אתה מן השכילי
זמן השתים דעתם להבין בפסקי התורה
כי דבר הזה הלוי בבהן גדול ובלוים כי ידוע הוא כי
עדי הלוים היו קולטות וצריך לעמוד שם הרוצח כשוגג

עד

שר מות והכהן הגדול שכא׳ וישב שם עד מות הכהן הגדול׳
אם כן הדבר הזה תלוי בפרות הזכוי ובמדת הדין וצריך
לגלות ולרוצה אל מקום הדין שהוא מקום חלוים׳ ולעשות
שם עד פות הכהן שהוא ממדת הזכוי׳ ושעם הוא לגלות
אל מקום הדין ורוגמת הדבר שעשה ולבקש מבני שלא
תחול עליך מדת הדין והנה זה מבואר הוא שעם לתת
ללוים ערים לשבת׳

מצוה נב לעשות מעקה שעמ מבואר הוא בגמוב
שנאמר ולא תשים דמים בביתך׳

מצוה נג לקיים אדם מה שנדר ושלא לאחר אותו׳
החלוק שבין נדרים לשבועות הוא מה
שאמרי רז״ל ואמר בנדרים משבועות׳ ואמר בשבועות
נדרים שחנדרים חלים בכל דבר מצוה כדבר הרשות
מה שאין בן בשבועות׳

ופסקי׳ פרשת ראשי המטות מה הפרש בין נדרי
לשבועות׳ בנדרים בנדר בחיי המלך
בשבועות כנשבע במלך עצמו׳ ואעפ שאין ראיה לדבר
יש זכר לדבר חי ה׳ וחי נפשך אם אעזבך׳ ואברי עוד ז״ל
ואמר בנדרים משבועות כיצד שאיני נושל לולב שאיני
בונה הפלין שאיני עושה סוכה בנדרים אמר לעשותה
אעפ שהוא מצוה׳ ובשבועות מתר לפ שאין נשבעין
לעבור על המצות׳ ואר עזריאל ז״ל וזה לשונו כל זת
כי נדר דבר שאין לו קצבה והוא למעלה מן המדות
ולמעלה מבנין המצות ולבך הוא גדול לבטל ולעקר

המצוה׳ והשבועה והמצות הם מדות ובעבור זה אי
פה בשבועה לעקר את המצוה׳ ולשון שמועה תובית
כי היא מלה המובה משבעה עכל הוא מענין השביעית
ועדין בעה אבאר זה בענין השמטה והיובל׳

מצוה נד לתת לכהן ערכו כשהעריך עצמו׳ וכן
הדין נותן בערך אחרים ובעדך בומה׳
השעם הוא בענין הנדר ושבועות כי כשאמר עדבי עלי או
ערך פלוני עלי אם בן נדר זה לתת להקדש בפי ערך
דבעדך ודבבם בגדר הקדושה ועל בן צריך לפרוש עצמו
בערך הכתוב בפרשה׳

מצוה נה לברוק בסימני הבהמה בין המהורה ובין
הממאה׳ ולברוק בסימני החגבי ובסימני
הדגים׳ ואמר החכם ר׳ עזריאל ז״ל בכל אלו נאמר
והייתם לי קדושים כדי לשוך הנפש המסתפקת בין האוכל
לפי דקותה הצליל והדק שכן עכל ז״ל׳ וראיל וכא
לידיע לתת טעם באמד המאכלות רציתי לבאר טעמם
בבאן כדי שלא יהא צריך להאריך במצות לא העשה
וזה הטעם כמה שנראה לי׳ דע כי בל השנוי שיתמצא
בין אדם לארם הם שלשה אולתי זת שאובד הא׳ הוא
שנוי הדעת וכ׳ הוא שנוי המקרה וג׳ הנא שנוי המבעים
והנה פירושם שנוי הדעת שארם אחד יהיה יותר חכם
מחבתי׳ שנוי המקרה הוא שארם זה יהיה שחור וזה יהיה
לבן׳ וזה ארום וכיוצא באלו והתארים׳ שנוי המבע
הוא שארם זה יהיה עלע וזה יהיה בעום וזה גאה וזה שפל

זה אבזרי זה רחמני וכיוצא באלו ונשאר לנו לבאר מה
היא סבת אלו השלשה שמיין ונאמר כי שני דעות הנה
תלוי בכלי הנפש ושני הסקירה בכחן המולדת ושני
השבעים כוהגברות היכולות אם כן כל אלו השלש שמיין
האלה ונמצא בין אדם לאדם אינו מצד הנשמה כי הנשמה
קודם בואם בגוף דם שוו במעלתם לל בהשגתם לפי דעת
דל שנבראו ששת ימי בראשית ואינה דבר מכחות נפשי
דעת דפילוסופים וכפי דעת רבים מאנשי הורתינו ואין
הדבר נמי שחשבו ונשתבש בידים ושלמה עליו השלום
אמר והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה אם כן רוא דבר
שהיא באה מן העליונים ונחזור לדברינו ונאמר כי אין
שוני בין הנשמות קודם בואם בגוף כי אם הדבר כן היה
האדם מוכרח לעשות רע או טוב יותר מחברו וחיינו מבחישל
קנין הגמול והעונש והוא פנה אחת מעקרי הורת משה רבינו
עליו השלום וכי שלא יאמין כה אלא אומר לית דין ולית
דיין והוא בכופר בכל והנר בלה כי מאחר שלא יאמין בגמול
ובעונש מה הועלת יש בקיום המצות ומה הזק יש למי שאינו
מקיימן אלא הדין נותן שאין בזה שוני כלל אם כן הדין נותן
שיהיו כל האנשים שוים או שיהיו כלם רשעים או כלם
צדיקים או כלם צדיקים ומה הבח שגובר על זה יותר
מזה שזה יהיה חכם וזה טפש זה חסיד וזה רשע מאחר
שהנשמות הן שוות תשובתך היא זאת כי השניים והשלשה
שזכרנו למעלה אינם מסבת הנשמה אלא מסבת החכמה
שהם נטועים בו ואל תהמה מזה ותאמר מאחר שהשכל

בנשמה ולא בגוף כלל מה מזיק הגוף בזה הענין אל תתמה
בזה כי כמו שהאומן הטוב לא יוכל לפעול פעולתו אלא
בכלי כן הנשמה לעולם לא תצא כחה לפועל בלתי הגוף
ואפילו שיהיו שני אנשים שוים במלאכה אחת יהיה חלוק
מלאכתם בכלי הפעולה והמשל בזה שתי נדנות שאורן שוה
שכך מאיהה אז כמו זו ומונחין בשתי אשישיות דבר ידוע
מבלי ספק כי הנר שיש לה אשישיה רקה תצא אורה לפועל
יקר מנר האחרת שיש לה אשישיה גסה ואע"פ שהנרות
בעצמן הן באורן לא תצא לפועל אור הנר הזאת כמו האחרת
ומה גרסזה הוי אומר באשישיות שהן מונחות בה כך הוא
הענין בנפש האדם כי אע"פ ש הנשמות שוות יהיה החלוק
לפי החמר שנטבע בו בכח שני אילנות שהם נטועים בשני
מקומות בי לפי הלחלוחי והניקה שיבוא אליהם מן הקרקע
כן יעשו הפירות אם בן מאחר שבידינו היא לתקן מעותינו
בדבר זה דין הוא שלא יהא נזון הגוף הנזרם והדברים האלו
מדבר שמטמטמין הלב הם כמו מסך לשכל והאדם כי ידוע
הוא כי יותר תפעול הנפש בעולתה אם תהיה נזונ מן הדברים
החכים וחדקים שאם תהא נזונת מן הדברים והעבורים הגסים
הוה ענין אסור המאכלות ממה שנראה לי וטמה שראיתי
בספרי החכמים זל"

פרשה עשרה

לכאורה דם הזה ועוף אחר השחיטה
הענין הוא בדי לחלוק בכוד למות
הדין ואין דין זה מוג לדם והבהמה בי צריך לעשות מעשה
הסרוקה על גבי המזבח

מצוה נד לשלח וכן שנוי׳ יקרא כו׳ [illegible]

וכל׳ שלח תשלח את האם ואת הבי[illegible]

לך וגו׳ שעם המצוה הזאת הנגלה שנה בסיני בספר [illegible]

דות וחענין ומטרתו שנה מבואר בספר משפטים ומ[illegible]

לבאר שהיחזן, והתחיל בשור ונגלה המבואר.

כמדרש רות וכן מצאתי שם בלשון הזה.

רבי בו בל יומי הוה בקבורין אמר

רב חמא עמא דסחרי דהוו מסבבי אזלין ולא אשגחו

עלויהו אמר ודאי דינא אתחזי דהא קם ואזל ליה, יומא חד

חלש דשתיה פגע בכפר סבנין כר דמך שמע חד קלא דלעי

רנן דאורייתא ואם כי יקרא קן צפור לפניך וגו׳ שלח תשלח

וגו׳ רבי בו ארבין אורמי שמע והוא קלא דאמר חס על

דא לא אמר כלום כאן דחס שביק אמא ובני ואזיל ליה

מה דאמא מתרכא מן חקן דילה מה היא אמרת אני שוריתי

את ביתי ושרפתי את היכלי וחגלתי בני לבין האומות

ועל דא ירחם קב״ה דהא רחמנו לא אשתכח אלא הכי ועל

דא אמר שביבה צועקת על בניה והא כתיב שלח תשלח

תרין שלוחין דאי יחדר על גחליה גו רחימו רבוני שלח

אם כמה זמני עד דאזיל ליה ומתיד קולא של בנין מטירין

דקונטרא למיעל. איגרא הא רחמנו לא אשתכח אלא

הכי דכתיב והארכת ימים שיאריך דוגז מששת ימים

על בנים ״ ״ אל רחום וחנון וכו׳ אל׳ חזקא אל׳ עסי

בן קסמא אמר ר׳ שמואל כד ברא קב״ה עלמא ברא ליה

בחלת קטרין ואינון חכמה ותבונה ודעת דכתי׳ ״ בחכמה

יסד

שמים בתבונה בד עהני תהומות נבקעו ונג

והלוי קטרי׳ בקרנ׳ ש וקטרא למהבא דפקע מציהב את משכן

ש שאר בריין והבולתנו את סוכלתנו לפום אורחן האי עופא

דר מרה מקוזלי׳ ואשתרן מעל בנוי מצפצפא ואזלא ולא

גרעא לאן אתר מצפצפא ואזלא מרדיא למיכר גרמא

קודשא בריך הוא דרחים ביה ורחמין על כל מעשיו אפילו

אתרשא זעירא בעלמ׳ רחמי רילה על בולא והוא דממטא

על עופי איתעד לגבי קב״ה וקבה איתעד על בנוי כדין קלא

נפקא ואמרה כעמוד נדידת מן קדה כן איש נודד ממקומו

כדין איהו איתעד על כל איגון ואזלי מגדי מאתר לאתר

ומדיך לדוך אחרא תבירא לבא תבירא חילא ואיתעבד

רחמי על כל עלמין ורחם עליהו ושביק חוביהו דכנודין

מאתריהו ורחם עליהו ועל כל עלמא אמר קב״ה מאן גרים

לאחתם על עלמא ולאתשרא רחמין עליהו הדוא בר נש

דשלח והוא עפרה לאעלויא בהדין גוונין לאתעדא קב״ה

ואתחלי רחמין על כל איגון מאי דיעבד על כל אינון דמנודין

מאתריהו ובגין כך אמרית דהוה בר נש מה כתי׳ למען ייטב

לך והארכת ימים׳. הכי בו קם על רגלוי נחרי ואמר בריך

דרחמנא דשמעינא האי קלא ואלמלא לא אתינא לעלמא אלא

למשמע דא דיי. אחרא והוא קלא כמדקורטין פתח ואמר

מה רבו מעשיך וגו׳ כל עלמא לא איתזן אלא בזכותה וכל

מי אתמלי בגולא שאר בריין בטהמא דחכמה ואשתאר

בעפרה נש ואעג דכולהו בריין והאי לא הוה בריין קלילן למדרף

מכל ויעופיה הכי נש בשמא בר נש בגי בגין לדיוקנא

שמות שנאמרו ומשמידו בעשר מאמרות

ובספר הזוהר מצאתי כך מחלוקת הגיגיא מתבקש
ומתפשט מבועא אחרא ומתפשט
ומשמיע תרעין ומשלים חמשין תרעין אתחזיאן חמשין יומין
דאורייתא עכ"מ מצאתי שם. וזהו ענין הספירה בענין ומצאתי
לשלמות גדול ומנוח בכל עם ועם לירע בשת ימים עברו מן
הכתוב. ואולי נוכל לומר גם כן כי הבורא יתברך בכל עם
ועם כשיצאו ממצרים עד שקבלו את התורה היה פותח להם שער
אחד בהתחלה והבינה וזהו ענין ספירת העומר.

פרשה לשבועות ולהתענות ביום ובפרטים שהוא בעשרה

מ"א לאחש כנגד ספירו ויחשלו כלם עד השובות
וזהו ענין העומר וכבר רמזנוהו למעלה במקומות רבים ואין
אנו צריכין להאריך כי אבל אבתוב כזה שמצאתי.

בספר הזוהר הפוסלא בלשון הזה ובר הוו ישראל
עבדי דהוו יתעי היא היא בר שראן
לאתקדשא בקדושא עילאה ביום דכפורי והו מסתכלי כיום
למיהב חולקא לההוא דלמיהב ליה חולקא ביניהון בגין דלא
ישתכח בקטרוג עליהו ולא ייתון לאחרבא חוביהון דישתי
דכתיב הבילין נכמו משחיין אינון דאוקמלעילא כד אתיא
לקשרוג ובאה חולקי דמאן דיכול דלא ישחרין חובוי לעילא
דלא ישנחון עליה לביש וישראל כולהו בעינן לאסטרא
בגיה בש כד נש בלחודוי ובש והא כתיב עילאות דלעילא
דבעיין לאסטרא למיהב ליה בכל יומא ויומא כד סיהרא
בגין לאתחזיא חד שעיר בגין דלא יקשרג חדוותא וישלם
חולקיה

דאולקמה כדקא חזי ליה וסיהרא קדישא יקבל בקדושי בריקא
יאות וכד מתחדשא בכל ירחא וירחא בגין כך איקרי מטטרון
והא אוקמוה ובגין כך ישראל קדישין אנון עמא חד ביחודא
קדישא קבה"ו יהב לון עינא שבא לאשתזבא מבולא זכאי אימון
בעלמא דין ובאין אינון בעלמא דאתי דכתיב ועמך כלם
צדיקים לעולם ירשו ארץ לל הארץ הידועה למעלה כך
מצאתי שם בספר הזוהר. ועיין סמאל המבואר בפרקי
דר' אליעזר מסבים לזה. ומה שאמר והתרוממה ביד איש
עתי והמדברה כבר באורנו סודו למעלה ונבא כאן אגב גררה
עיין שעיר ראש חדש ועל כן היו מקריבין שעיר בראש חדש
כי שעיר הוא רומז לפחד יצחק וכדי לעלות אליו בנסת
ישראל הקריבו שעיר כי עקר קבלתה היא מן ראש הגדולה

ובספר הזוהר מצאתי כך תא חזי בכל ריש ירחא
וירחא כד סיהרא אתחדש יהבין
ליה להאי קיץ כל בשר חולק חד יהיר על קרבני לאתעסק
ביה וישתמש בחולקי ויהב סיהרא וישראל בלחודיהו בגין
דיתייחדון עם מלכיהון והא איהו שעיר בגין דאיהו חולקיה
דעשו דכתיב ביה והנה עשו אחי איש שעיר ועל דא איהו
אישתמש בחולקיה וישראל אינון משתמשין בחולקהון.

פרשה ס"ב לשבועות ביום ראש השנה כי הוא יומי תשובה
ביום דין לכל באי עולם כי המלך העליון
ישב בבסא הפחד והדין ולכן אנו מתפללין המלך הקדוש
המלך המשפט ואנחנו עומדין לפני השם ית' בתפלה שלא
יעין אותנו במדת הפחד כי אם במדת החסד ובמדת הרחמי

דבספר הזוהר מצאתי בלשון הזה בראש השנה
אתעתידא קדמאה אית בעלמא
מאי אתעתידא קדמאה דא בי דינא דלתתא דאתער למידן
עלמא וקב"ה יתיב בדינא ודאין עלמא ושלשא ואי בי דינא
למידן עלמא עד יומא דכפורי דנדרין אנפאה ולא אשתכח
חויא דלשדא בעלמא דאית אתעסק כמה דאתכוון ליה
שעיר דאית מסטרא דרחוא מסאבא כדקא חזי ליה ובגין
דאתעסק בהדוא שעיר לא קריב למקדש והוא דא שעיר
דראש חדש דאתעסק ביה ואנהירו אנפאה בראש השנ' ועל
דא ישראל משבחין וחדיין קמי קב"ה ואתעבר דאביהן ע"ב
מצאתי בספר הזוהר " ועניין שלשה ספרי שנתתיין בראש
השנה הוא רמז לשלש אבות הנקראים אברהם יצחק ויעקב
וחסד דין רחמים שאי אפשר לו לאדם לפעול פעולה
גדולה מאחת משלשה מדות הללו על כן העולם נדון בהם
כי בכל' שאדם מחזיק היא נמשכה אליו להעזלותו ולייחדו
מצוה סג לשבות ביום הראשון של חג הסוכות וביום
השמיני בו ולעשות סוכה כדי לעשות רמז
לזכות העליונ' שהיא כסיון סוכה להקב"ה והיא בית נתיבות
לכל וספירו' כי היא מקפת את הכל . ועניין שמיני חג עצרת
הוא רמז לסעודה קטנה שאמרו רז"ל כי כנסת ישראל עצורה
להקב"ה והיו מקריבין כסוכת שבעים פרים כנגד שבעים
אומות וזה שאמרו רז"ל אוי להם לאומות שאבדו ואינם
יודעים מה אבדו והאידנא מאן מכפר עליהו
ובספר הזוהר מאי שמיני עצרת כתרגו' בניש גל מא

דכנ"ש מאינון בריכאן עלאין לא ינקי מניה אחרנין כד ישתל
אילנא דיהו וכגין כך כתיב תהיה לכם ולא לשאר עמין
לכם ולא לשאר ממין ועל דא אינון טרצין על המים למיהב
לון חולק ברכאן דיתעסקן בה ולא יתערבנן בחדוותא
דישראל כד ינקין ברכאן עלאין למלכא דזמין רחומא
בסעודתא עלאה דעבד ליה אבר מלכ' והא אנא בעי למחדי
עם רחימאי יעלון כל אינון ממנן ויהבין עצ' לפתח למסעד
סעודתא בחדוותא עם רחימאי מה עבד אקדים הדוא רחיבני
קסטורין ובשרא דתודי ואקרב קמיהו למיכל לבתר יתיב
מלכא עם רחימוי לחדוא סעודת עלאה כבל עדנ' דעלמא
דוחדי מל' ודיחומוי בלחודיהו ולא אתערבו אוחרנ' ביניהו
כך ישראל עם הקב"ה בגין כך ביו' השמיני עצרת תהיה לכם
ע"ב מצאתי בספר הזוהר המפלא " ענין נסוך המים בחג
מבואר הוא לשם ומצאתי כך בלשון הזה בחג זמנא הוא
לשלשאה כל אינון רברבין דממנן על שאר עמין ומתברכאן
מסעודתייהו דישר' וקרינן לון מים זרונים כד"א המ' הזדונים
ובגין לשלשאה עלייהו אתינא ברזא דשמא קדיש' דאינון ב'
מיין שבלולב לרצויי ליה לקב"ה עלייהו ולשלשאה עלייהו
ברזא דשמא קדישא ולאתערא עלייהו מיין קדישין לנכבא
על גבי כדבחא " מצורה מ' לקדש חדשים ולעבר שנ'
בבר לפי הנגלה נראה כי הטעם הוא מפני שכל המועדים
תלויים בדבר אבל ע"ר סוד הקבלה יש לנו לומר כי השמש
והירח הם רמז למ"ה ול"ה שכפר רמזנו להם למעלה וזה
ענין הדוש כשמתקדבת מ"ה לקבל במ"ה שלפניה וקדבן

השם בארנו למעלה ונתבאר ענין שמיטתן

בספר הנזכר והמופלא וכך פצאתי שם בלשון הזה

אפר הזה בר נש ורזא חדא קשה

לא אתחזיב לון רשו לגלאה בר לחסידי קדישין וצניעין

או יוסי מאן איהו אמר ליה עד דלא בריקו בתר אזלו לבתי

אמר לון כך סיהרא אתקריב לשמשא איתער קב"ה סטרא

דצפון ואחיד בה ברחימו ומשיך ליה לגביה ודרוש איתער

מסטרא אחרא וסיהרא כלקא ומתחברא בסמאל וכדין עקא

ונשיל ברכאן בחשאי וכדי אתברכא סיהרא ואתמליא וכדין

מתקרבא אתתא בבעלה כמה דאת אמרת ויקרבו אדם וחוה

עמי איהו דזא ותקונא במקבא זכולא פדיש בגון חכי עמי

לתתא רזא ותקונא דאדם תתאה אחרא תרוה סיהרא כמה

דדרועא שמאלא לעילא אחיד בה ואיתער לקבלא בדחיכו

וכי נמי לתתא ואי נחש איהו דדרועא שמאלא רוח מסאבא

ואחיד בה וקרבא לגבי דסיהרא ומשיך ליה ביציקו וקושפא

אסתאבת וכדין ישראל לתתא מקרבין שעיר והדוא נחש

איתמשיך אבתריה וסיהרא אתקנת וסלקא לעילא ואתקשרת

לעילא לאתכרבא ונהרין אנפוהי מה דאתחשאבת לתתא

בדין הבא ביומא דכפורי כיון דהדוא חויא בישא אתעסק

בהדוא שעיר סיהרא אתפרשא מניה ואתעסק בישראל

וקב"ה מתער לעילא ומחיל לון לבתר ישר כך מטאן לתת

מתערי סטר דימינא לעילא בגין דאתקשר ביה סיהרא ויתנהרן

אנפוהי כדקא חזי וכדי יהב חולק וברכאן לכל אנון ממנן לתתא

דיתעסקו בחולקהו ולא ייתון לינק ולקרב בסעודת כחולקן

דישראל

דישראל כתלדא לתתא כד שאר עמין מתברכאן מלהו איהו

מתעסק באחסנת חולקהו ולא הוו אתיין לאתערב בחדיהו

וישראל ולחמו חולק אחסנתהו ובגין כך איהו משכין ברכאן

לכל איהו מכון בגין דיתעסקו בחולקיהון ולא יתערבן

בחדיהו וכד סיהרא איתמליא ברכאן לעילא כדקא יאות

ישראל אתיין ויקרין מניה כלחודיהו ועל דא כתיב ביום

השמיני עצרת וכו' עד כאן מצאתי שם"

מצות סה למנות שמטין ויובלות ולחשמיט קרקע

בשביעית אור עזריאל ז"ל ווה לשונו כי

הוא כנגד האלף הנקרא שבת כמו שארז"ל שתא אלפי

שנין הוי עלמא וחד חרוב שנא' ונשגב י' לבדו ביום ההוא

", הנה מותיה דרב קטינא כשם שחשביעית משמטת שנה

אחת לשבע שני' כך העולם משמטת אלף אחד לשבע

אלפים שנא' ונשגב י' לבדו ביום ההוא", ואומר מזמור

שיר ליום שבת ואומר כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול

כי יעבור עכ"ל ז"ל. ודע כי כמו שבאה לנו המצוה בשניש

שיופי של הקב"ה את אלף שנה כמו שהזכיר הרב למעלה

על כן נאמר בשנים גם כן שבת לי' ועל דרך זה הוא

סוד ענין היובל כי הוא שנה אחת אחר שבע שביעיות

והסמק המבאר זה הוא הכתוב שאמר בשנת היובל הזאת

ישוב השדה לאשר קנהו מאתו לאשר לו אחוזת הארץ

והוא כמו את השמים ואת הארץ ועל דרך זה סוד הקבלה

ז"ל כי החכמים יתעלמו בחכמה בבראשונה קודם האצילות

ונחלל הוא כי בעבור שהיה העולם אין כמו שהיה מתחלת

והכפירות

אלא ל"ל שתפסק והמשכה בבעלי חיים ובדברי המדבר
אבל השמים והארץ לבדם יהיו קיימים כל אותם שבע
ושמונת עד שנת היובל הגדול ולא יתבטלו כשאר הדברים
בעבור שהיובל הוא בנגד השמי והארץ העליונים אבל יבטל
קצת יתבטלו שאר הדברים כמתחלה, וענין יובל גדול יתבא
בספר והזוהר וכך מצאתי שם בלשון הזה מתולא
תניינא מתבקע ומתפשט חד מבועא אתרא
ומתפתחן חמשין תרעין חמשין ימין דאוריתא חמשין שמין
דיובלא וחמשין אלף שנין דימין דקבה לאתכלי ותו לשמשא
ביה, ומעתה אין לנו רשות לדבר יותר כמאמ"ר ז"ל שאמר
לזרוד מה למעלה מה למטה מה לפנים ומה לאחור השעם
הוא שאסור לחרוד. כי בעבור שאין אדם יכול לעייר
במחשבתו כי אם מן הדברים המורגשי, ע"כ אסור לחרוד
מה לפנים ומה לאחור ומה למעלה ומה למטה כי חוץ
ממציאות העולם לא נתחדש בו דבר בבריאת העולם
ממה שהיה ויהיה ואם כן מה לחשוב מה למעלה מה
למטה מה לפנים ומה לאחור ל"ל קודם החדוש ואחריו
וכן היא ששת הגמרא, אף על פי שלשי ז"ל פירש בו
פירוש אחר, וזה השעם שאסרו חכמים להרהר שם,
וכן ובנתי דברים אלו מפי רבינו האי גאון ז"ל בפירוש
מסכת חגיגה עיין שם והמצאנו, אבל ענין הספירות
אכתוב בענין האצילות מה שמעאתי.

בספר הזוהר והמופלא בלשון הזה, הא חזי
דגולה נטיעין דמ דשימין רקיקין

לבתר

שלמתי עקרן קבה ושתיל לזן באתר אחרא ואתקיימו עכ"
יפראח לי כי על זה רמז הכתוב באומרו פגלת
עמוקות מני חשך ויוציא לאור צלמות. ובבראשית רבה
על פסוק וישע "אלדים גן בעדן מקדם כתיב וחד ישבעד
עיני "ל ארזי לבנון אשר נטע אל' חניא בקדני חגבים חיך
דעקרן קבה ושתלן בגן עדן עכ" וידוע הוא כי ארזי לבנון
דומיא לשש קצוות הגלילים חגדולה והגבורה והתפארת
והנצח והוד וכו"

בספר הזוהר דאי ששת ימי בראשית דקא תנינן
מאן אינון אמר ליה היינו דכתיב
ארזי לבנון וכו". עוד מצאתי שם כתוב במקום אחר
באן אינון לבנון אינון שיתא יומין עילאין דקאמרן ארזי
לבנון אשר נטע נשיעות ודאי דאתקיימו לבתר עכ" וידוע
הוא כי דכפירות נקראים בלשון רבותינו ז"ל נשיעות כמו
שאמרו ז"ל אחד קוצץ בנשיעות וכבר באריתי הדברים
שאמרו ז"ל אחד וחם ושלום על הקדמות בדעת אפלטון
אשר יובן מפשט הדברי' האלו אלא על אצילות הכפירות
הנ"ל למבין. ואמרו ז"ל שהכפירות נקראים גלגלים. גלגל
חשבל גלגל מאירים גלגלים ידועים וגם צריך לשבת
בשביעית מעבודת הארץ וליתן גאולה בארץ בשמה זה
ועבד עברי יצא לחפשי בשביעית. והנרצע ביובל.
שנא' למען יענוח שורך וכו' אבל עבד כנעני אינו יוצא לא
בשמטה ולא ביובל אלא מצות עשה להשתעבד בהם
שנא' לעולם בהם תעבודו. ולקדש היובל בשביעית שנא'

כי

מי יבל הוא קדש תהיה לכם כל אלו המצות תלויות
בשמשין דיובלות. במה מעמים מבואר מבלל דברינו סוף
דבר אמר דהזכם ר' עזריאל ז"ל חבל היתמן הסבה הראשונה
הבל שב אל הסבה הראשונה"

מצוה הו לתקוע בשופר בתחלת שנת היובל וגם
בראש השנה להעביר הבעס והחמת
מלבלול מדת הדין שהיא הנרועה עם מדת הרחמים שהיא
התקיעה"

דבספרי הזוהר הא חזי ביומא דראש השנת
עלמא איתדן ובית דינא דקבת
ימיב דדן כל עלמא דאיזן סטר אחרא קאים מסטרא
דא ובל אימן דאיתדנו למותא אשגח עלייהו ואתרשיבו
קמיה ובשעתא דישראל מתערי רחמי עלייהו בהדא קול
דשופר כדין אתערבבו כולא ולא ידעי ולא משגיחו
באימן דאתדנו עד דלבתר כל אינון דלא מהדרי בתשובה
דאגיז עלייהו מותא ודאי נפקין פתקין מבי מלכא ואתמסרו ליתי
בינן דאיתמסרו ליה לא אהדרו פתקין עד דיתעבד דינא
דישראל כולהו בעיין לאסטמרא מעיה וכו' ואמר ר'
עזריאל ז"ל בטעם מצוה זו וזה לשונו וממה שאת צריך לדעת
בו השם ית' ויתי מחזיק עולמו על ידי מדותיו הן לרחמים
הן לדין. ובשהוא מרחם על בריותיו בדרך אחד מדרכי
הרחמים הדין בשעת הבעס מהגלגלין גם הוא על ידי
מדת הדין לכך אנו אומרים בראש השנה זיגולו רחמיך על
מדותיך. ולבן ראוי בתקיעת השופר ונרמזין בה מדותיו

של

של הקבה ית' דין ורחמי והדרעה והשבדים דין, והתקיעה
רחמים, ואנו מזכירים ומתעוררים מדותיו של הקבה ית'
ולהלין טוב בעדינו, והתקיעה היא לעורר באדרת שהיא
בגד הרחמי כדי שיתגלגלו רחמים עלינו בשובנו מחשאינו
ויחפוך מדת הדין למדת רחמים ועל העניין הזה העידנו
אזני כה שאמרו במדרש תהלים ר' יהודה בר נחמן בשם
ר' לוי אמר בזמן שעלה הקבה ית' לדין ישב על כסא דין
שהוקעין בשופר הוא עזרה והפך מדת הדין למדת הרחמי
ובשעריקין עזרה בדין ובשהשופר עזרה בהקיעה עזרה
ברחמים דכתיב ה' בקול שופר וכתיב ה' ה' אל רחום
וחנון עד כאן לשונו זל וכבר באר בטעם הכתוב הזאת
הרבה ואין לדוסיף יותר.

מצוה סג לכנות שופטים ושוטרים בכל קהל וקהל
בישראל כדי שלא יצטרכו לעלות לבית
דין הגדול ובהוך כך יתבאר הדין ויצא לאמתו ושעבד
עבודה כורך דפרשה שיהיה יתרו בהודה.

מצוה סד לדון בדין בפתה ואונס ומוציא שם רע
ויפת תאר כמשפט הכתוב בפרשה, כל
אלו ענייעם בגולה ואין דעתינו לבאר כל מצוה ומצוה
בפרט אלא מן המצות שהשכל נותנה עליהם, ואין צורך
לבאר שעמם, בגון כל מצות הדינין ובבר הזכרנו זה
פעמים רבות.

מצוה סה לחיות נפש רביעי קדש שנאמר ובשמיני
תעביעת יהיה לכל שרץ קדש הלילים
לג

לילי יתבאר זה בעזה"ת בטעם אשר יעדילו
מצוה ג לעשות בעזן פרה אדומה במבואר בכתוב
בטעם מצוה זו אין בי יכולת לדבר, כי
טעם מצוה זו סתום ממני כמו שאמרו זל מזה ומזין
שורר תנגעמא במסכ' פרה ואריל על בלם אמר שלמה
אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, כי באמת זה נפלא
ומכוסה שנתגע בטמא פרת ב' ומטמי נדה ובבם בגדיו
ואריל השורף פרה ופרים והשרפים ומקבלת את השעיר
מטמאין בגדים ומזין עליו ושחר, דבר זה אריל כי לא
נגלה אלא למשה כבינו ע"ה שנאמר ויקחו אליך לך
אני מגלה טעם פרה אדומה ולא לאחרים, אבל
מצאתי.

בספר הזוהר ומפולא במצוה זו דברים
נוראים וכך מצאתי שם
בלשון זה פרה אדומה המיטה אשר אין בה מום בגין
לאכפיא כל אינון סטרי מסאבי דלא ישלטון, אמר ליה
רבי אבא אריל שמעינן ומא פרה קדישא איהי רביא אדמי ואמאי
מטמא, אל הבי הוא גזרה ואוקמוה בלא הארבע מלכון
זאת דכתיב פרה פה"א בי כפרה מורה הגו אדמה זו מלכות
בבל, אבן זוא רישא דרהוא, תמימה זא מלכות מדי
אשר אין בה מום זא מלכות יון, ועינון קריבין
למעריתין מהימנותא, אשר לא עלה עליה עול זא מלכות
אדום דלא סליק עליה עול, ורזא דמלא אעג דכמה מילין
איתיהיבו למדכי בקראי כולהו חד זוא איתמר
בבתיב

דיהא בי תלתא שתי מסאבא. דיהא חדא שתי דנפק מסאבא
דיהא בקדמיתא מסא והשתא דאתעביד ביה דינא ויתיב
ליקדת אשא בגוויה ודליק ואתעביד עפר השתא בידך
שתי מסאבא דנפק מסאבא. ובגין כך כל אינון דמשתדלן
ביחסולידי מסאבי חזאתהי וזא וזאי וכיון דאתעביד עפר
יבין עד דשתכשוכי לק מתמן מסאבא לכולהו כדאמרי
ונכפס ואסתף את אפר הפרה את בגדיו ורחצ. אפר
כמי שעמא כדא ועסקתם ושעים כי יהיו אפר תחת כפות
דגליכם. דבין דאתייהיב שרי והני אפר מים כדין אזדו
שתי מסאבא. ורזא דמלה דאשלי מי חטאתי פאי דחטאת
כדא לפתח חטאת רובץ. ובגין דאיהו חטאת וזאי
בקדמיתא כתיב והרציא אותה אל מחוץ למחנה ובגין כך
אתייהיבת לסגן ולא לכהנא רבא וזא וזאי שתי מסאבא
בקדמיתא שמא והשתא שתי. וכל כשר רוח נמסאבא
בגין דחמי דא אריק ולא יתיב בהדא וחכתא. מי חטאת
זאי מי בירא ולא מסאבי. ועל דא שלשה רוחין
קדישא זרוח מסאבא אתכפייא ולא שלשה כלל ודא וזאי
דינא דרוח מסאבא מתעין למחנת בגין דאית רוח כמסאבא
הדא דכתיב והיה מחניך קדוש. אתא ר' אבא ונשקי ידוי
אמר ליה דבי ווי כד תסתלק מעלמא וכו'. ומה שעלת
בידינו מכל דמאמרי הזה כי על כן נעשה בחוץ בשום
דהיה מחניך קדוש. וכן ענין חעזאזל ששולחים אותם
ביד איש עתי המדברה וכבר באונו זה למעלה ודמסתמא
אתנו בהדכה מקומות. ועל אלו הדברים רמזים לכם

שכתוב

משתכשכ מסאבי ויצטרך מים חיים ואם לאו ישאר
שלשתן דמים דחיים אז רק שרוך כשבא ובבר בארעא פל
ומאמר הזה כפירוש כפר הזוהר ואין ענין לחאריך.

כלות ענין. ליתן מחצית השקל בכל שנה ושנת
שנא זה יהבו כל העובר על הפקודים
מחצית השקל בשקל הקדש וגו' ונראה לי כי קרי בן
עשרים ומהלה עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה
ליי ולהפוי שיתן כל אדם עשרה גרה ולהנו לעשר
שפירות מליכה שהאדם צריך לתת כפרו לשם.
אדם עבדא בדמות אדון דעלמינה כמו שבארנו לכעלת
דשמוי לנו לתת שקל כדוע צריך האדם לתת כפרו
כשכם בכסף יתבאר תענין הזה

בספר הזוהר. הכופלא בלשון הזה. זא חזי דא
אוקמוה לית מרכת דלעילא שריא
על מלה דאתמסרי. זאי תיבא ישראל איך יתכנון אלא
בנפרא נטלי בגינה דא אוקמה וחושבנא דא וזי עד
דיתכנ שכל דחד כנפרא לסלק לחשבנא ובקדמיתא בבר בין
לחד לישראל בגין דהוא בנפרא ולבתר מדרך נמבבין לון
לישראל. אשתכרו ישראל מהכרכא בקדמיתא ובסוף לא
שליק כוי כותנא. בההנא אכאי סליק בפנינא אלא בגין
דרכיפהא לא שריא בפנינא בגין דאהלק ברכתא כהדא
אתרא שריא עליה ויובל לאחזקה בגיני בך נשלין בנפרא
זפדיונא לסלקא עליך פנינא. ובמקום אחר

בספרי. האחר נתבאר ענין הענין הזה ברוא אחליפו

מצות לא תעשה

דעתה בעזרת האל אתחיל במצות לא תעשה
ואל יתני בדרך אמת.

מצוה שלא להעלות במחשבה שיש אלוה זולתנו
שנאמר לא יהיה לך אלהים אחרים זאת
המצוה וכיוצא בה אינן צריכין לאמר כי הוא מן הדברי
שהשכל מחייב אותם וגם יש מצות לא העשה שתוכל
להבין אותם ממצות עשה אחת ומצוה נתבארה במצוה
ראשונה של מצות עשה.

מצוה שלא לעשות פסל וכסכה ולא יעשה לנו
אלהים אחרי ושלא להשתחוות לע"ז ואפלו
אין עבודתה בכך. וגם שלא לעבוד ע"ז בדבר שדרכת
להעבד בהם כל אלו הם מאכודי ע"ז כשעתם מבואר.

מצוה שלא להעביר למולך ושלא לפנות אחר

קבת סתיסתיא. גליא הוא בי דינא סתים הוא
אחר דכל פרעון נפקין מתמן וכגין כך בל תולי נקבי
כש דאינון בטחימו בהבאן שדין עלמהון ובל דאינון
כאתגליא דהוא אתר דבי דינא שריא עלוי בגין דאינון
אתר דאתגליא וכולא חזה כהדא עלאה בגונא דלעילא
עד כאן מצאתי שם. ומשעם זה אזהרנו הש ולחמים
בשעתם לגרות והמדות והסתרים לבני אדם הוי אומרים
יגלותא מיעוא היא ולא יתחשב לחטא ולא לאחרא.

ובספר הזוהר המפלא מצאתי בקדוש
סתים לבר ועמוקא עיל לגו
דהוא נוקבא דמשיפא מבחוץ בגין לסיכוך קלא לגו ולא
יפוק לבר דהוא נטיר ומסתים מכל סטרוי בגין כך הוא
דהא לי לחוץ דמגלה הזין דמאן דמגלה הזין באלו אכתיש
תקוף ולעילא דאתקן למינק הזין ולא ינפוק לבר. עוד

בספר הזוהר הגדול בראשית שמעון פתח
ואם תלך רכיל במגלה סוד ונאמן
רוח מכסה דבר הלך רכיל הוי קרא קשיא בין דאמר
רכיל בוי הלך איש רכיל הוה ליה למימר בוי הולך אלא
מאן דאתייאשא ברוחיה ולא מזיגא הדוא מלה דשמע
אזיל בגויה כתורא כמיא עד דראמי לבר. מאי טעמא
משום דלית דוחיה דרוחא דיקומא אבל מאן דרוחיה רוחא
דיקומא דכהיב ונאמן רוח מכסה דבר. ונאמן רוח קיומא
דרחמוהא ברוחא תליא מילתא. וכתיב אל תתן את פיך
לחטיא את בשרך. גליא עלמא מתקיימא אלא כרזא ובס

לשמיה קדישא ואוקימנא דא מלאכותא קדישא בשבת
בגוונא דפולחנא דאתי מסטרא דקדושה ובגיניכך
מיקדי אל אלא דאיהו זרעא קדישא דאשתכח ביה
קדושה ודא הוי אל שדי דאיהו מקדשנא מסטרא דעלמא
דאתי שבתא לעלמין דאיהו יום שכולו שבת ובגיניכך
נבגיני כך אל שדי את דשדי לעמא דא אבהן אקב לא קבה
אמר לבגיניכך בגוונא דאתעבד דישא דבגיני אתעבד תנא
ר' אלעזר פתח דאמר קדוש בנוש עליך השתא בזמנא
דנחנא דישראל בגלותא אתי דא אתלבש בנחש חיויא בר
אינון בריגא בסיף רישא לעפרא וסליק ונבא בדין זנבא
שליט ומסיים דישא לאבאשיא לעמא ועם כל דא כמה
דאתמר לך לזנבא ומאן נסיב ליה לכשלעיה ואי רישא אעיג
דאינון בסיף לעפרא הוה סגיר ליה לשלשלי בגין דלא
השתא שאר עמין דאינון אחידן בזנבא סלקין לעילא
ושלשין ומחזיין דרישא כסיף לעפרא כד"א נפלה לא תוסיף
קום ועם כל דא האי רישא מדברי לזנבא ונשיך ליה
בדאמר שמתי נוצרה את הברים כרמי שלי לא נטרת
אלין שאר עמין דאינון זנבא אתא ר' ירמיה ונשיק ידוי
אמר ליה אלמלא לא שאילנא מילה בעולמא אלא שאילנא
דא ורחמנא לה די דחשתא ידעא שאר עמין ושלשלתא
דלזון ואיך מתרברן. זכאה חולקיהון דישראל דעליהון
כתיב כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו עכ"ל שם.

ובמדרש רות נתבאר הענין הזה באור גמור
וכך מצאתי שם בלשון הזה

לשמיה נפשת תאבה ודאו בני האלהים עזאזל ועקבאל תריך
מלאכין הוו דקטרגאן לבאר דון ואפילו אלין בקשת מאהני
קדישא דלעילא אוכח מתתי את גלישי באמר נאנעב ידן כבני
נשא ולית לך בגזל אשתן בלאכין דאשתלחו דמתעדכ גר בנש
נשא באינון דאקדין אישים ובאינון דאקרין בני האלהי
כמן דאפילו לון קבה אתגליב מכל אינון יהודי דבני נשא
דמתלבשין בהון שאר מלאכין הוו אתיין למיכל
בהיכלהון אתלבשו באורייתא ובתפשתי מצוין ואזדרזן
לדוכתהון ר' קסטא בר' נחמי אמר תלת גושי מלאכי רחמי
כשרתי אש לחמם את מלאכין האינון באורח' זאת מלאכין
דאינון באשא הא יחב כולין לתגבין בגין דאית שלמא
ביניהון ועל דא אינון רגזתי בהרין יפוי אלין נחתי וכוי
נחתי מתלבשין יתיר באורייתא דעלמא ואתגלימו יתיר אילין
דאתערבו בנשי עלמא לבשין ביסודי דרישי עלמא ולא יכלי
לפרחא ולאתבא לאתריהון ומתערבי ובנו בנין דשבע ובנין
איתערבו דבא הא בתר דא לא אתחדרו תנן ועל דא זרעא
בני האלהים את בנות האדם כי טובות הנה בזאי כי טבות
דנה דיהוה נהיר שפירו דלהון כנהירו עילא כיון דאתלידו בנין
נשיל לון קבחוניאל לון כשדא דחשובא דאקרון הרי קדם
וכפיל לון כשלשלאי דפרזלא ואינון בשלשלאין משקעין
על גו הדום רבא ותמן אתלפין חרשין לבני נשא בלעם
מתמן נשיל חרשיו דאוליף מיניידד אינון שרין. הד מן אל
יתני כלק מלך בזאם מדרי קדם ותמן אתעשרו כל יודעי
קלמא ומגו דהו קשרגא דמארי דון בקדמיתא ועד כען

מצוה שלא לישא עמיני ומואבי בת ישראל לעולם
שעמ מואב בהדיה שנא' על דבר אשר לא
קדמו את בלחם ובמים וכו' ומל המצוה ששמעם מבואר
אין רעתי לומרם כי אין בזה תועלת אלא אריכות
מצוה שלא לתלול אבני מצבת ושלא לבמותם גזית
שנאמ' כי תרבך חנפת עליה ותחללה שעם
מצוה זו באר אותה הלם במלי כי יהרוב והבדיל הוא הפך
המובת המשים שלום בעולם ותנה גם זה מבואר
מצוה שלא ליכנס בעל מום מקהמובת ולפני ושלא
יעבוד בעל מום ושלא יבנס שתוי יין למקדש
ושלא ידחושלא יעבוד חור במקדש ושלא יעבוד כהן שמא
ובהן שבול יום ושלא יבנס לעזרה ולמחנה לויה כל אלו
ניעוץ באדון השם הוא כי חשמאה וכמתין הם הפך המקדש
ואמר והיו קדוש הוא מבואר כי והקדה היא במדת החסני
שנאמר ותורת חסד על לשונה
מצוה שלא ללוין התלוי על העץ שנאמ' לא תלין
נבלתו על העץ כי קבור הקברנו שעם מצוה
זו באה אותה לנוסל שאמרו ס"ל אין זכו כי כשיראת
אדם התלוי יחשוב כי התלוי הוא החלך דענין זה הוא תלוי
בשור העבור אשר רמנו לן כי גנאי הוא למלך רוצה לומר
שדבר שהשמח בו שיהיה אחיו הראשון תלוי נבלתו על
העץ לתלות זה גם כן מבואר הוא

מצוה

שלא להקריב שאור וחמץ לגבי המזבח
ושנים הנה בארי אחזו"ל כמ"ל . וזה
משום הא דכתיב הסר חרפש על בן צריך להרחיק ריאל
מן הקצוות ולוקח מן הדרך ומצנע . המרית שבה יהיה שלום
בינו לאשתו ובין חמיו מצוה לרחוץ ידיו ורגליו . ולפי זה השעם קשות
לי היאך היבמקרים חולב זרם . ולא מצינתי לקון עדיין
להמתרץ יבא בהכח מאת " . וצוינו כאלדי ישע "
שלא תאכל מבהמת בין שנאנס ובל מביהמ
בין כליל תהיה לא תאבל . כתב הרמב
"ן עזריאל זל כי הוא הכרוז והמבשר בין ישראל לאביהם
שבשמים ועריך קרבן כליל "
שלא יבנס כהן למקדש קרוע בגדים
ופתוע ראש תכין שעמו משה שכתבנו
בגנין בצורעין ותדע כי הם שני הפכים ועל בן הוא חסוך ?
שלא יטמאו הבתי' למתים אלא לאותם
האמורים בפרש כבוד באהרון לטמא
וכתב ר' עזריאל זל וזה לשונו ומכה שאתה צריך לדעת כי
שמאת מת מיד המלאך המשחית אותו שהוא נקבא יצר
הרע כמו שאמרו רזל הוא ששן הוא פליאל והמות הוא יצר
הרע ועל יצר הרע נאמ' ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ
שומר הנשעתי אתכם מכל שמאליכם ולכך אמרו רזל
הצדיקים הדורע ששה שלא שלט בהם מלאך המות אברהם
יעקב ומשה ואהרן ג' רים דכת' בהם על פי ה'
הפרים לא נאמר על פי ה' שהוא הדבר ? ובשאמר בכל

שלא להרוס על ישבתם בשבתם על ידת רבתיב בל
תנקר בשמי ולעבודי ברחקיו ובמו שאמרו רזל ומה מאיר
אמר גדול הוא השלום שלא ברא הקב"ה שכר בחדה יפה מן
השלום ובתנה לצדיקים בשעה שנפטרים מן העולם . שלש
כתות של מלאכי השרת מקבלים אותם בשלום . הראשונה
אומרת יבא שלום . השניה אומרת ינוחו על משכבותם .
השלישית אומרת הולך בנחו ולא די לצדיקי שמיהם על
ידי כבוד שנא וכבוד אי יאספך אלא שמקבלין לפניו יבוא
שלום יבוא בשלום ובפי' הענין הזה אמרו בשטת רבי בטלת
מחלוקת זל שבו נתעסקו הבדם מלשמא לשתים לפי שלא
היתה מיתתו אלא על ידי השכינה שנאמ' זל "
שלא לאכול המאכלים האסורים . בבי'
באהנו אסורי המאכלות למעלה ואין צורך
להאריך אבל בחלב דם נוכל להסר בי בעבור כן נאמרו כי
הם לבתנת שתי המדות האש והמים הדוד שעם אבנים אעפ"
שהשלג והראשון שיש בהם בי ידוע הוא בי דם המטמטמין את
הלב כמו שבארנו "
שלא לאכול בשר בחלב . ושלא לזרוע
כלאי ושלא לתרביע כן בשאינו מינו השעם
הוא כבואר למעלה בענין הבשוף בדי שלא יערב אדם
חכמות העולמים . ואמר הרב זל בי המערב אותם בבחי'
במעשה בראשית "
שלא לאכול ערלה . כתב הרמב"ן ע"ריאל
זל וזה לשונו הענין הזה בי כרוה ראל אין

נכרי[ן] עד שלשה שנים ומן השש ואילך אפי[ו] באשה מחזקין שלש שנים ויום אחד מנות[ן] אוכל בעין דמי שעדיין אין מחזקין ונמדין קודם שלש שנים וחם חוזרין לאחר מכרן שלש שני[ם] ויום אחד שאכלו באשחזוקא כנגד השנה ורביעי שהיא מצות עשה להיות נשע רבעי קדש עכ"ל.

מצוה שלא ישתה הנזיר יין ולא דבר שנתעבד בו יין ולא יאכל חרצנים וענבים לחים ויבשים לא ישמא למתים ולא יכנס לאהל הבת ולא יגלח. השעם כלל אלו הוא כי הנזיר נקרא קדוש שנא' קדוש יהיה. ואם כן צריך להתרחק מכל הדברים שהם הפך הקדוש ואסור תגלוח בי[ו]השערות חם רמז למדת רחמים וזה אסור שתי[ת] היין בי הוא הפך מדותיו דכבר בארנו זה במצות עשה.

מצוה שלא לגלות עדות אם ושלא לגלות עדות אשת אב ועדות אחות מן האב ואחות מן האם ועדות בת הבן ובת הבת ועדות אשה ובתה ועדות אשת בנה ועדות אחות האם ועדות אשת אחי האב ועדות אשת הבן ועדות אשה וחמו ועדות אחות אשתו. אבר הובם רבי עזריאל ז"ל הטעם בכל אלו שלא להשיב ודבר הנפרד לשורשו ולהקל לעקרו עכ"ל. וכן הוא על דרך האבות כי מאחר שאסתמי סבה אחר סבה נשמעי זה בזה דין הוא שלא לעשות הענפים והסתעפים אילך ואילך שורש בפני עצמן אבל קין לא נאסר באחותו כי לא היו הם סבה אחר סבה כי ממדת עליון מצינו כי אדם וחוה וקין ותאומתו והבל ושתי תאומות היו שבעה בנגד שבעת ימי השבוע וכנגד שבעה

קין נגה. אמר הכי והשיע בן קרחה ירדו לבטח שנים לעלם שבע. קין תאומתו והבל ושת תאומתו ואדם וחוה. עזוב כמואתי שם ותוסף ללדת תוספת לידה ולא תוספת עבוד בל זת עלמון כי הם מספ אחת היו על כן לא נאסרו זה בזה. אבל אנחנו כלנו סבה אחד סבה השעם ונכנס באסור הערות ובמו שבא האסור בכיאת בת בן האבור בעון היותר גדול מאד, כי אפשר לאדם שיחד עם השכינה לבדה אלא אם כן עלתה עמה ברי שלא יקצין בנטיעה.

ספר הזוהר המפלא נתבאר יתבר וחה וכך מצאתי שם בלשון הזהר יצ"ה אלהי[נ]ו על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל. אמר רבי יוסי הא רתנין דפקיד ליה קודשא בריך הוא על עבודה זרה ובי בחה בני נשא דת כדין בעלמא דאיהו אצטריך דלא אלא זרא כולא על האי אילנא בגין דביה אתידן דמשן דנטל ליה בלחודוי נשל באוכלוסין דלתתא דאתידן ביה ונשל עבודה זרה וגלוי עדיות ושפיכות דמים. עבודה זרה באינון דברין מכלן. שפיכות דמים בהאי אילנא הלין דאידע גבריאל וכמאל אתפקד על דא. גלוי ערות אשה היא דאסד לזכנא לאתתא בלחודוי אלא עם בעלה ולא יהא חשיד בגלוי ערות ועל דא בכולא אתפקד בהאי אילנא בגין דאכל מניה בכולא עבר בהא כולא אתיד ביה אמר בגלא והי הוא נאסיר להתעתר עם

יותר מן הערב שלא יבטל ויקצץ בטיבונא ׳ ועוד שם
הקח מפריו ותאכל אמר רבי אבהו כחטת ענבים ונתנה לה
בידה ופרידה תנן המשוכר בעבדו ששת ימי בראשית
כדאשכחן ועשית בקרו שרש בפני עצמו כלל ׳ השבת הכל
ועל כן אריכה לשבול בשבים ביום השביעי כי השביעי רובו
למיהו העולמים ועוסקים בעבודה השביעי שהוא וראשון
ששת ימי בראשית אך למעלה מזה אין טומאה נוגעת בי
שש מעלות הם לטומאה ועל כן צריכה ראשה להתברך
בשבע ברכות כי היא מקבלת בתחלת הבנין עד שיבא
השפע והשוה והגדול ובבבוד אלה הרי שבעה קצוות ״

ובספר הזוהר נתבאר זה בלשון הזה נבל נשי
עלמא בתברבא בכנסת ישראל
על דא אתתא דלתתא מתברבא בשבע ברכות ואחידת
ברכה בכנסת ישראל ״

מצוה שלא לגלות ערות אשת איש שנאמר ואל אשה
בנדת טומאתה לא תקרב לגלות ערותך ואמר רבותינו ז״ל
בענין בעבור כי הוא פוגם כמדבר עליה ולזה הלך
ואמרו ותקרו כפרי ותאכל ואמרו ז״ל מים שכתשה
בעכים ורבישה לו לאשם וראשון ובבראשית רבה מצאתי
ספרי הען אשר בתוך חגן אלא הוא דכתיב פן יכיה בך

מצוות תלוי חייב שלא תעשה אלא בלבד

עשה

ובספר הזוהר נתבאר זה בלשון הזה ״ תאנא דאי
תפארת גליל כרחמים וגליל ברינא
ואשתמשו רחמי ברגוא ואעבר ונקיב ולכתרא אחרא ותקין

כעוי ח א

MAKOR KOLIVAS TARA

ברכות פרק ראשון

משנה א

מאימתי קורין את שמע בערבית? משעה שהכהנים נכנסין לאכול בתרומתן עד סוף האשמורה הראשונה דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים עד חצות. רבן גמליאל אומר עד שיעלה עמוד השחר. מעשה ובאו בניו מבית המשתה אמרו לו לא קרינו את שמע. אמר להם אם לא עלה עמוד השחר חייבין אתם לקרות. ולא זו בלבד אמרו אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות מצותן לקרות כל זמן שעמוד השחר עולה. הקטר חלבים ואברים מצותן עד שיעלה עמוד השחר. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד מצותן עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה ב

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה ג

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה ד

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה ה

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה ו

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה ז

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה ח

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה ט

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה י

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה יא

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה יב

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה יג

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה יד

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה טו

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה טז

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה יז

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה יח

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה יט

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה כ

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה כא

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה כב

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה כג

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה כד

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה כה

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה כו

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה כז

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה כח

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה כט

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

משנה ל

הקטר חלבים ואברים בלילה כשר כל הלילה. וכל הזבחים הנאכלים ליום אחד בלילה כשרים עד שיעלה עמוד השחר. אם כן למה אמרו חכמים עד חצות. כדי להרחיק את האדם מן העבירה.

מצוה שלא ינוח שמן ולבונה במנחת הסוטה לשעם
מבואר בכתוב שנאמר כי מנחת קנאתו היא
מצוה שלא לשרשה של ארמל קדושה השעם
הוא מבואר בענין אסור בתובת קעקע ובמ
עיידשם והמצאנו
מצוה שלא ילבוש שעטנז צמר ופשתים יחדו
השעם שבמצוחיו ואמרי כי הוא מענין אסור
תערובת או כמו שאומר בספרי ר' אליעזר בדי של אלילים
בנחת הבל עם קיין ולא עם מנחת קין כי מנחת הבל היתה
מבכורות צאנו ומחלביהן אבל קין לא שת לבו גם לזאת
חדר אשר תעריבום
מצוה שלא לגדע ולהסיף על כל מצוה והודות
שנאמר לא תוסיף עליו ולא תגרע ממנו
מצוה זו אינה צריכה שעם כי היא אמרי לכל ומצד שבתורת
והנה בשלבו כל המצות הצריכים באות לבד המצית אשל
שעשם מבואר בכהוב והאחת מקבלת לחבריה וגם ארבע
מצות לא העשה שעשם מבואר במצות עשה
וידעתי כי יש אנשים שיחשבו על המצות
כמונות זרות ' וכל העשים ילכו
איש בשם אלדיו ואנחנו
נלך בשם יי אלדינו
עולם ועד "
נשלבו
מצות עשה ומצות לא תעשה ברוך העוזר והגומר אמן "
ועתה ח ג

שנאמר ושמת תשים את דבר ואין תשים דבר ולגו ' וא
יאמרו דעתיק דעתיק נוהג בשעת בשעת דא דאמרי
שנה הזקן ולא בני בר נש לחבלא נאי מערא משום דאי
אשר ולא דעתים עמין וכגון כך בבבן ולתתא כתיב לא
תקרקע קרחה בראשם ופאת זקנם לא יגלחו באי שעמא
ואלא לחבלא אמרינא דהא תשיק אתיקא ובן בכמדא דא
שנינו ' מתאנא בציעורא דספרא בבבא אציעיך הא' חסר
לאקרויי ולמבני ולא לקטוע ליה ולא אשתצי בעלמא
דאי ברתיב וחסרי חסר דעתיק ובחסר עולם דאקרי חסר
עולם ואיתא אחרא דכתיב וחסר עולם יבנה "
מצוה שלא למנות מלך על ישראל מקהל דגוים
שעם מבואר בי אין ראוי שימלוך על ישראל
אדם שיהיה מדתו גדת ותגר וגבורה אך ממה במצעת
וזה היה ענין דוד בהיותו אבע ישראל ואמר מאבית בר
לקטרג על האומות ודבה זה מבואר "
מצוה שלא לעבוד בלגרוע בבחל אינן שעם ומצות
הזאת מבוארת במצות עגלה ערופה עיין שם
ותבינם "
מצוה שלא לכרם שנאמר ובארצכם לא תעשו '
ושעם זה שלא להטיל פגם וזהבא בצורת
עלינה וזנה זה מבואר "
מצוה שלא יבא פצוע דכא בקהל ' ' מבואר זה
בענין דבשות מאחר שהוטל פגם בצורת
הקל אינו ראוי להדבק באשה שהיא השביעה
מצוה

פירוש התפלות

דעתה אתחיל לפרש סדר הברכות והתפלות על דרך הקבלה האמתית בעזרת שוכן מעונים וקודם שנכנס בפירוש התפלה אקדים הקדמה

שמוך ויגלה כאשה תילך אל בעת האלהים וכו' ותדיעך שלם בשלך ע"ה בספר הזה שיצייר ראשם לבדוק עצמן גדולה בשורש להתפלל לפני השם ית' ויתלראות ולהבין אם יש לו מקשרים ומעובב מלקבל התפלה ויש לו לסלק המסלק עלילים מבשול מדבר משל לאדם הרוצה להכנס בחצר המלך לבקש משאלתו צריך להזדרז ולדעת אם יש בהדרך פגע או מכשול וכזה יש להתבונן במה שעבד יש בבית המלך זה לפנים משה ולהביר שוערי המלך ולהיות מוכן אל כל אלה ביאור לראות עצמו אם הוא הגון וראוי לדבר לפני המלך וחשרים והסגנים אשר לפניו ואם יש בהם מי שמעכב על שאלתו וגבוי כן אם יעכב אותו בהיכל המלך שעה גדולה אם יוכל לסבול, ונדל העירונו על זה באמרם לעולם ישתדל אדם שתהיה תפלתו מאנינ' כחו למעלה גם מאמרם מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקיעא ואם במלכות בשר ודם יש לך להזהר בכל אלו הדברים אשר אמרנ"ב בחית אדם נבנם להקביל פני מלך מלכי המלכים

הקבה

מקבה יתב שיש לך לחדר בכל הענינים שאמרנו כי יש לך לדעת שהקדוש ברוך הוא ית' עד לרקיע אין מקום פנוי וכ"ש בשם ולמעלה אין מקום פנוי אלא הכל מלא גדודים וחבורות לפעול פעולותיהם אשר נפקדו על כל אחד מהם ממונים על הטוב והרחמים כי ברצותם נעשה להם ומהם מקטרגים ברצותן ונעשה להן ממדת הדין ומהם פרחין באויר ואין מקום פנוי כלל אלא הכל מלא גדודי גדודי מהם לשלוח מהם למלחמה ומהם לשבי ומהם לדין ומהם לחיל ומהם למזמר, נעל ענין זה יסד הכלה הוד ע"ה שיר של פגעים כי הוא יעזרך וגו' ותפלת האדם בשעברת כזן אלו הכתות והוצה לעלו למעלה הוא דוגמת האדם הרוצה למלך שבנה ולסטי אם יש לו חברה מאה יצאו אתם נאם לאו ינוס כך בענין התפלה אם יש בו הכנה נמעטי שבים זכותו יסיד המקטרגין והיה תפלתו מקובלת ומאושרת נאם לאו כמה מהמקטרגין ומלשינים סובבין אותה, לפי זה הקדוש מלך ע"ה הוסיפה בדי לפנות בדרך להתפלה לעבור כי כל אותם הכתות הם כנגד ענין המפסיק אותה בעלו נעלה נאם בענין לך מעבור תפלה ובריות האדם מכוון זמירות אז מסתלקין המקטרגים ונהלבים להם על כן נקראו זמירות של ובת הזלול במזמרת הוא שאם דוד ע"ה זמירות היו לו חקיד וכו' כלום בשהיתי ידאמין מקטרגים באותם זמירות פורחים והברחתים לפי דרך זה נאמר כרן יחד כוכבי בקר וירועו כל בני אלהים, ועניין רנה הם הזמירות ונאמר בבקר על ידי כוכבי בקר הם ישראל שנמשלו לכוכבים אז יתפארו

ולהודיעם כי המקרגים שנברא מצד הדיבוק ונקראו
בני אדם לשון לישון ורוע הדעת הארץ
ולשיבך צדיק אדם ולבון עצמו ולשתי משכנותיו בעת
התגלות כבישלא תתערב השפה ורוח אשפה דיקט ועל כן
אמר דוד למה ימי אדני עצמו אם יזכו להתפלל התפלה
ואם לאו אלי נתפלל כל שכן שלחוי צבור הצריכין לדבר
אנשים תכמים ולא ישם רשע ראוי שהם מכוונים
בין ונקבה לי ישראל וכשאין שרויה צבור מתנגדים קורא
אני עליהם מאם ימיה עזה ואויבים שלחו צעיניהם למים
באו על גבים ולא מצאו מים חזרו כליהם ריקם כושרוחכמה
וחפו דאשם גם אמרו רזל עד שלומי עצור שמים
שתגבי עליהם אסר וכתוב והיתה לי לשלוחי באריה ביער וגם
ואמרו רכותם לבים לבכמו

בספר הזוהר וכתוב לאוי לרשע רע דבגים צלוחי
פורתנא דכמיה עליה אשר תחתוב
בי תבאו לראות פני וכו' זכאה דהא מר בש דיבע למשתיה
למאריה ברעותא וכמנא דלבא מי ליה לשאן דאתי למיפוק
למאריה בלבא דחיק ולא ברעותא דידי ושתוון כמיתם וכו'
זכן תא אתם אליך יי נפשי אשא ולא כדי מלי אלא בלבא
דחיקא גרים ליה לאסתלקא מעלמא עד לא משין ובמי
בזכא ראיהי אילנא אתער בעלמא למעבר דינא ועל דא
בעי ברנש לאתדבקא נפשיה ורעותיה במאריה ולא יתי
ולגביה ברעותא דדינא בלבא דחיקא כמאן דאמר דבר שקרי
וכו' מאי דבר שקרי דלא יכון בשעתא דאיהו אתקין גרמיה
להאי

דלמי שקרים לא יכון וכו' והתם לא יכון אמאי בעי
הכי לאתקנא גרמיה ובעיין דאיתקן בי נש אי אתי
ליה מאלקא גרמיה ולית ליה כרקא יאות. זכאה
חולקהון דישראל צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי
דכתיב עבור גים ברית ובתיב ובאו לראות את כבוד יי
ובתיב אך צדיקים ידו לשמך וכו'

ותחלה מעירך על כתות הברכות שיש בהם
מלכות שמבדיל נגדה ונסתר
לפי דעת הזל וחבאי אורחים באלאב"ח הכוונה להשובח
וקדיש פלגי העולם כולהו התפארת דכאומר אשר
קדשנו במצותיו וצונו חכתנה להתפארת שהוא העולם ונקרא
אשר קדשנו במשם נתנה התורה. ואם הוה אומר קדשתנו
הוה משמע דבבלי ואינו התפארת שהוא עקר העולם
דמקדש אותנו אמתם אמרו

בספר הזוהר כי הדבור למכוון הוא להתפארת
דנקראת אתה והדבור מתנת
לדבר אליה בנגדה והיא חצריכה לברכה שנא ברוכה את
ליי בתי ואקבנו מסב להתפארת. וכבד ביארתי לך
בחקדמה כי הכוונה בכל הענינים האלו אל הבורא ית'
ית' אך צריכים אנו לבוין גם בן באותה שרה חצריכה
שפעו רנוכה. בעין שאמרו רזל מפני מה אין
ישראל נענין מפני שאינם יודעים להתפלל בשם.
דפרשו חכמי הקבלה זל בשם הראוי לאותו ענין ושלא

תהא

כל מה דחשב בר נש ובל מה
דאסתכל בלביה לא עביד מלה

עד דאפיק בשפוותיה והוא מלה דאפיקמתבקע באוירא
ואזלא ונסלקא ושייסא בעלמא ואתעביד מיניה קלא והוא
קלא כמארי דגרגיין וסלקין ליה למלכא ועייל באודנוי דדרך
וישמע יי את קול דבריכם ובדין כל צלותא וכל
דעותא ובעותיה. ובין דמילין נפקין מהבקעי באוירא
וסלקין ושייסין ואתעבידו קלא ונטיל ליה מאן דנטיל ואחיד
לבתרא קדישא ברישא דמלכא ודח פירשתי לך כותנת
הברכה על דרך הקבלה האמתית.

ועתה בעודת ואל אתחיל לפרש סדר הברכות
והתפלות כולם על הסדר, המקיץ משינתו
צריך לשוד עצמו משנא. והשחרה והיא אינה אלא במי
עבור ידעת כי הידים רוח רעה שורה עליהם קודם נטילת
ידים והוא כי בלילה ממשלת מדת הדין שנא תשת חשך
ויהי לילה נגד הוא מדת הדין הנקראת מדת לילה.
ובבוא השם שהוא הרחמים מעבירין אותה בבים רמז
למדת החסד ששם המים העליונים ומרכה ושובה באת
לעולם בשחרית המים. ובלילה מדת הדין ושלוחיה
עמאים בעולם ובל בני אדם ישנים וידעת כי השינה אחד
משישים שבמיתה ואמרו רזל.

בשעתא דבני נשא נייחין ושמשין
שמא דמתא נשכתא כלבא
לעילא וקיימא באתר דקיימא ואבדית על עובדהא
דעבדת

ארץ הוא ומשחשבא זאת מידתר הבל והוא עקר גדול בתורה
בארתי במקום אחר כי יש בכל ענין שם שכתוב עליו
והפלה על הסליחה ועל הרחמים כי על שמעה ריש
על שאלת הנים ויש על הגבורה ויש על החסד ואל
אין אדם יודע לפני בהפלתו באיזה השם השמהה על
מה שערך כי נהם לו שלא יפיק בשנו פלה ושיעוט
השגתו וחושב בדעתו בחשבה רעה שהאל יי ויתברך
שכחו קצף כמוהו ורצונו ואיבו אלא סבלנו בענין
שנאמר אולת אדם תסלף דרכו וכו' והשאתכם מנעו

אמנם בשחרית בקש ברחם ובשבחו ויצטרך לבקשה
מאת הבורא ית בקשת אל שאלה לא כי שיפיק
רצונו ודשנה אלא שיזהיר אדוב למעלה ונחכוב למטה,
ולשון ברוך רגא לשון בריבת המים. וזהו ענין הנסתר
דרבי, ואהזל עזיק משבח מתברך והבל בודים כי מקו
והברל ממנו והוא נודל מתבובך ממנו. וכמה חובה החובב
מארבה שהבדנו עליונים ותחתונו שנא ישראל אשר בך
אתפא וכתיב התפארתי והתקדשתי ונאבזל הוה לך לעורבי
ישמעאל בני ברכני זהו ושתה עדל נא קח אדני ואמרי
ויזל כל זמן שישראל עושין רצונו של מקום מסיפק
מח בגבורה של מעלה שנא נעתת נדל נא כח אדני ועל
בן יש לך לדעת כי אעפ שאמרו רזל בחמא ליבא
בעי אעפ בן צריך אדם להזיא לפועל ובדבור הברכות
והתפלה ותלמוד תורה. ואמרו רזל בספר

דעבדת ביומא ועל דא כל מלה דנפקת מפומיה דבר
נש והיא מלה בקע וסלקא ובקע רקיעין וקיימא באתר
דקיימא עד דיעאל לליליא ונשמתא סלקא ואתיר להדיא
מלה ואעיל ליה קמי מלכא. ובתיב משובבת חקין
שמור פתחי פיך ובדין אתער שם והדא מלה דהדיא חובא
עליה דבר נש. וזהו שרמז הכתוב חדשים לבקרים רבה
אמונתיך ואמרו רזל"

בספר הזוהר על ענין בריאת האדם בכל
לילא דליליא אתפשט דהוא
מאני מלבושא וסלקא והדא אשא דאכלא אשא אכיל
ליה וכתר אחרן כמלקדמין ומצשיירין בלבוש יקרא דבגין
כך ליתן להון קיימא דאינון דלעילא ועל דא כתיב חדשים
לבקרים בני נשא דאינון חדשים בכל יומא ויומא רבא
מהימנא ולא זעירא. רבה אמונתיך ודאי רבה. דכל בני
עלמא לאכללא לון בגווה עילאה ותתאה אחד לב ושני
איהי דכלילן כולא ולאתמליא יתיר ומבתר אפיק לון
כמלקדמין ואזלי לון בגוה דא רבה וסגיאה היא אמונתך
כליל כולא ואכיל להון ולא אתמליין יתיר ומידר לון
כמלקדמין ואינון חדשים בעלביא בכל יומא ויומא.
והנה לפי דבוי רזל הם דוגמת הקרבה לשכימה. ומבאן
תבין גם כן ענין התלמות על כן חתמו בברכה זו
המחזיר נשמות לפגרים מתים. אחר שהודה לפניו עה"
והחזירה בקדוש מברך המעביר חבלי שינה מעיני.
ובזה תבין מה שכתבתי לך בענין השינה תבין לשון חבלי
ובמה

ברכות ברכה זו לשני עניניו האחד לבקש רחמים לחזות
דבוק בתורתו ומצותיו בענין שארז"ל הבא ליטהר מסייעין
אותו. והשנית שלא ישלוש בו שטן שהוא יצר הרע
להדיחו. כי לפעמים האדם נמסר בידו בענין הידוע
באיכ הגם בעקדה. והענין כי הוא הפך בחטאת האדם
כי ישתוקק להשלמת הפעולה אשר הוא בתחתם וזה מבואר
בספר הבהיר וחתם בברכה זו גומל חסדים טובים. ורמז
בזה סוד בעלם והבחנה לתשובה שהיא גומלה חסדי האבות.
וכן אמרו

בספר הבהיר אלו עקיבא למה ג"מל שלישית
מפני שגומלת ומגדלת ומקיימת
הדא יגדל חילד ויגמל. ומפני מה יש לה זנב למטה
דומה לצנור מה צנור זה שואב מלמעלה ומריק מלמטה
אף כן ג"מל שואבת דרך הראש ומריקה דרך הזנב
והעה כוונתם לפי שתשובה ממציא הדברים במשך
החכר ולפי שיש בהם בח הרחמים בקראו טובים. ברבה
אשר נתן

לשבוי בינה יש מפרשים אותה על הלב.
אמנם הנראה מכוונת רזל במדרש
הוא על התרגול. ואולי תשאלני מז צורך הנה לשם
הוא על התרגולים בפרטיו. התשובה בבר הודעתיך
למעלה בי בל מה שיש למעלה דוגמתו למטה באש אמרו רזל
בספר הזוהר בגונא דאית לעילא אית לתתא
ובן והתרגול בעתותיו המיוחדים

לו אז הוא זמן למלאכים לומר שירה ׳ והקריאה
הזאת מיוחדת לגבריאל למעלה ובבתו צוחת הקול הזאת
ומבה בכנפים והוא רמז לכנף חידוע ובאותה שעה למשה
היש בשביל לראות ההרגנול הנקרא גבר ובפרשת שירת
תמצא רמזים אלו ׳

ברכת אתר ישראל בגבורה על עין הנקרא
גבורה כמו שאמרו רזל אנפי
ולא יהיה לך מפי וגבורה שמענוס והיא נתנה לישראל
כי היא כנסת ישראל של מעלה ובמלת אחד התבונן
אליו מפסוק וחגור נתנה לבנעני והסכב על אשת חיל
ונזכרת בסוף הפרשה ׳ ותבין זה בפסוק והבנעני אז
בארץ ״

ברכת עוטר ישראל בתפארה תבין בברכת
הלבנה עטרת תפארת
לעמוסי בטן שהם ישראל שנאבר העמוסים מני בטן ־
ונבר ידעת כי ישראל סבא הוא שנאבר מקוה ישראל ׳
אחרי כן מברך

ברכת התורה ועקר ברכת התורה הוא אשר
בחר בנו מכל העמים וכו׳ הבחנת
היא כי השם ית׳ וישראל הם אחד ׳ שנאבר כי חלק
יי עמו ׳ כי כל האומות הפקידם תחת מלאך ושר מת
שאין כן בישראל שלא השליש עליהם מלאך ושר ׳ רק
השם הגבבר שנאבר חרקי יי אמרה נפשי ׳ וכן תא
שאבר ארץ אשר יי אלדיך דורש אותה

שהוא השפל ־ חוק אלילי נכרי הארץ על כן תקנו אשר
יכתר ענו מכל העמים בפרכה אחרונה הקטן אשר נתן
לנו הדגן אכת שנאבר תזרת אכת היתה בפיהו ׳
וקורא פרשת העקידה

בספר החוהל אמר ר׳ שמזכן יוחאי לא אים
מאן דמבטל מחנא מבני נשא
בקרבן עקידה דיצחק דאיתמר ביה ויעקד את יצחק בנו
אתקשר מדת הדין ואתעקר לעילא ולא הוה רשו לקרבא
לבית דין דכרבא דאתא גבורה העקידת יצחק מעליא
לישראל לאדכרא לה בכל יומא בגלותא דתגין על הגן
מכל מערעדין בישין וקלא נפיק מהתם זימנא אל תעש
לו מאומה בגין דאתגבר רחמי על דינא ורזא
דפלה השיעה לו יטינו ורזע קדשו דאתגבר רחמי על
דינא זימנא על שמאלא וזא אידו בי גבר
עלינו חסדו וזא אידו עקידה דיצחק דאתעקד קמי אבוי
ומאי גרמיה לפיתה בגין בשיח וישראל דלא ימותון ׳ ולא
עוד אלא אפי יהון ישראל עכרין בגלותא על ע״ד וגלגל
עריות ושפיכות דמי זכות אבהן גין עלויהן מכל מערערין
בישין ׳ וקורא

פרשת תמידין שאר״ל בי התפלה במקו קרבן שנא״
ונשלם פרי שפתינו ׳ וכשקד פרש תמידין
צריך לכוין על כור והקרבנות שהתמידין נקראין קרבן ע״ש
שהוא מקרב ורחות הקדושו זו בזו מקרב ריצון השפל לרצון
העליון ופירוש והקרבן הרוח יגיד ותתיה בצורת הקדושות

קחה אתהן קטרת סמים בבקר בבקר בהטיבו את הנרות
כבהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה וגו׳

בספר הזוהר תא חזי קטרת מקשר קטורין ואחדי
לעילא ותתא ודא מעבר מתנגי
וקטרתא דנגוא דלא יכיל לשלשאה בעלמא כמה דכתיב
ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל
המזבח ושים קטרת כי יצא הקצף מלפני יי׳ החל הנגף
ולבתר פה כהיב ויקח אהרן באשר דבר משה וירץ
אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם ויתן את הקטרת
ויכפר על העם ויעמד בין המתים לבין החיים
דאיצטריך תפלגתא בגין דלא יכלין כל מטרא בישא וכל
מקטרגין למיקם קמיה דקטרת ועל דא איהו דחדיה דכתיב
וקשורא דמלגא׳ ובשעתא דבניתה דדינא שריא בעלמא
ואקבין בהדיה צלותי׳ דכתי׳ תכון תפלתי קטרת לפניך משאת
כפי מנחת ערב והאי צלותא דסליק יעבר רוגזא ודינא קשיא
דשליט השתא בהאי זימנא בתרגא קטרת דרחי׳ ואעבר קבין
כל רוגזא וכל קטרוגא דעלמא בגין דאיהו בטרוד
ערב דדינא לילית בעלמא׳ ונסוך היין תבין מן פסוק שהיתי
ניני עם חלבי שרמזתי למעלה׳ ולשון עולה הוא שעולת
מחאתו ומהעשרא מעלוי לעלוי עד שיהברך הכל מעלת
מעלות ית׳ ויתּ׳ וכתוב הוא לשון זברזקי נקבה׳ כי ונקבה
בכלל הזכר ככמ״ד ריח ניחוח׳ אבל

בספר הבהיר אין ריח אלא באף ואין נחת אלא
לשון עדה דבתיב ורוח ומתרגמינן

ונתת׳ דיוקן יהוד זבותאחד ב צורתה הקדושה והם ומקריב
עלוהם על ידי הקרבן׳ ובעבור שאין לקרוא פרשת התמידין
קודם עלות השחר שהוא זמן קרבן התמיד מבעוד לילה
נקדים פרשת החשן׳ ושמעתי שהוא סוב לשמחה׳ ולכן יש
אומרים אותה אף ביום׳ וגמנת מאבר החשן הוא להעביר
רוח הטומאה מעל בן צריכין להיות בבגדי לבן׳ כי בחסר
יבפר עון׳ ועל כן קודמת לכל העבודות׳ ויש נוהגין
לומר אי זה מקומן של זבחים וטוב הוא משום ושלמת
פרים שפתינו׳ וצריך אתה לדעת כי כל דבר הבא על
חשאת שחישתן בצפון שנא׳ מצפון תפתח הרעה׳ ובוקפת
המזבח נרמז מוד עמק מאד באמרם כל פונות שאתה
פונה לא עזאלא לצד ימין ועל כן בא לו לקרן דרומית
מזרח׳ ודוקא למזרח זה ודבר מים שעשה שלמה ונרמז כל
הנחלים והלבים אל הים׳ והבלל הוא כי צריך להדביק
כל דבר לביוצא בו׳ וארז״ל

בספר הזוהר ר׳ אלעזר שאל לרבי שמעון אבוי
אמר ליה סימנא דזעוגא דיחודא
מאין אמר ליה ברי אע״ג דאוקימנא מילין לבל ספר וכתר
לאתברדו ובא מלח ובא מלח כתבנא ורא נקוט בידך
ודבי ורא כעין סודא דמרבתא׳ דתנן בא לו לקרן
דרומית מזרחית וגו׳ זה הדבר צריך באור רב ואין אנו
עתה כבאורו׳ וברמז נרמז בפסוק אלוה מתימן יבוא וגו׳
ובפסוק כי אנק מים על צמא׳ והפסח אינו נאכל אלא
בלילה רמז למסת לילה׳ ומותרין לקרוא משנה

משמת שלו לישמעאל שורטו אלהיו וחוש זורח שכעל פם
ועל ירח נורשת זעזה וקשבבתב"ג מרות יי
דורך לי קדאו בשמו וכו' ורשת יי ואתנו מכלי
רפואה הוא ולהקבה"א לשבועת עזוז. ורחם
אתה וארון עוזך ועל כן מסך אחריהם נקמות שביו ותשע
הם לפני דשמירי אספקלריא דמאיר והחכמה בזוהר הוא את יי
בני וכלך וכו' והבן זה מאוד. דבקת בפלאות יי אשר עשה
בכר רבות לך סוד ונסים הכפר סם סוקבהזה"ק הוא אמרת
מופתיו כשפטי פיו חס ושלום וכשהלי ורעשו בבח חשם
והנבור הגקרא פלא. רבר עזה בלאלקבוד זה חומן. והוא
בשלם עליתים ותחתוני ליסודים זזה זמן חמשים אלף שנים
והוא פלי והגדול והנורא בשכות דגובה אחזת ישמם
חשרח לאשור קבון כלישר ישוב בחמל להתשובה והוא אחה
חשמישות והי מלכותך מלכות כל עולמים כ"בבג חמשי.

ובספר הזוהר

אמרו חמשין אלף דרין דומין קב"ה ואתנא ורחים
ליה ולשרויא ליה בזוה עריך באומי. ישמחו השמים ותגל
הארץ רמי כאן השם ושמחו בלות ויחש"ה שמים זה
לארץ זה רמז כח שאפילו דלא אתעדי זכרא בה"ש
לעולם הבא בידוע. אבנם יש מפרשים כי שמחת ושמים
בלה הרומות לתפארת ושמחת הארץ כלה הרומה לעטרת
בעניו ומשרש יחהן על כלה. וכן בתוב עוזי ועזרת
לבשי עזך ציון זה ישמחו השמים למשך בגדי תפארתך
ירושלם עיר הקרשה ועל הארץ. ורומה

ורומה

ג' אלהינו מהשתחוו וכו' והחתה לרגלם
ג' אלהינו והגדיל הנרמז בשם רביעי ך
שלהשתחוו לחדו רגלנו. ובבר ירעת כי הרום היא הארץ
כעולם הבא והארץ הרום רגלי עזוז אמרו קדוש הוא שמא
קדש ישחיל לנו ראשית תבואתו וכו' וזכו לבא במקום
שקדשי ומקדש אכבנו. זבור רחמיך יי וחסדך כי מעולם
המה. כלל גדול אמרו לך בני מלת זבירה האמרת בשם
המיוחר. ית' הוא בלשון זכר בדא" זכרנו יברך ובשהוא
ית' פועל בנו במדת הרחמים אף הוא זכר רחמין.

אל נקמות

כלומר בשמואל בן הבח אל הפועל -
וכו' עזרנו אלהי ישענו על רבר
כבוד שמך וכו' ורבקשה הזאת בי
בזמן שישראל גולים שכינת גולה עמהם. שנאמר
עמו אנכי בצרה זזה ואתנם אומה בגוים וכו' ך עמכם
ועל כן אתיון בבקשה שיעשה נקמה באומות העולם
ויהם שבותינו על ידי כבוד שמך. כלומר למענו וידעת
כי חשבעת נקראת בבוד ונקראת שם שנאמר לשכן שמו
שם ותרגם אנקלוס לאשרי שכינתי. ועב תקנו עשה למען
שמך וכו'

תחלת הזמירות

ך מלך ך מלכי ימלוך
לעולם ועד. זה הפסוק בא
להזהיר על הבחינה ית' שהוא ראשון בלי ראשית. ואחרון
בלי תבלית. וכן שמו מעיד על ג' חוייתין הוה היה
ויהיה אלו הם בעצמם אותיות השם ומיוחד גם כן והעיד

צחות ולשון מלכות ואדנות לדמיונו ואדנו לדמיונו ואדנו בשתי המשלות
בעולמו כמלך בעבדיו ואין מחזה בידו, ועוד יש לדקדק

בספר הזהר בפסק ישב רבי אלעזר וגו' מלך וכו' והתם ושם ובפרשת
שנתן בו רשות ליצרף ולהזכיר ולכתוב ושמו את שמי על
בני ישראל ואני אברכם הוה שם של ב' ונקוו בו
שפ"ל יפעל יפעזל כל השומרו ומציירו בקרושה ובשמרו
שתקבל כל תפלותיו ולא עוד אלא שהוא אדנב למשה
ונחמד למעלה ונענה ונעזר מיד עד כאן פצאתי שם,
זכור ידעת כי שם בן ב' והוא השם ביוד ה"א ג' פעמים
ועל כן הזכיר בפסק זה שלשה פעמים השם המיוחד
בי לפי ושש יו באותו, ובענין נשיאות
כפים יתבאר יותר בה ומלת לעולם ועד בכל הערות יד
עליך למעלה כי ידמה כהם להקבה ולשכינת עזו ונקרא
עזו, עוד יש שם רמז גדול מפלא בזה הפסק,
בי הפסק כולו עולה בגימ' בתר כשם והספירה הראשונה ש'
זה ומספר רמז בפרשת עשרת הדברות שיש בה כת"ר
אותיות.

ובספר מעיין החכמה אומר טוב ומשיב
והבלי לו זאת
ראשית תחלת פעלין שש מאות ועשרים הם ראש מלוכ
ואפשר עוד בי רמז בתיבת מלך לאל עליון ונקרא
מלך והברכת השמות והזכרים בזה הפסק הם בשלשה
שמות ורא"שונות שב"ג מיות וכן זה" ובספר

ובספר הזוהר אמרו" מלך וכו" מלך לעילא
" מלך לאמצעא " ממלך
לתתאה, ל' אחא אומר " מלך דא עלמא עלאה דאיהי
עלמא דאתי, " מלך דא תפארת ישראל, " ומלוך דא
ארון הברית, ואחר כך אם ברוך "אלהי ישראל שהרמז
בו על השם הגדול, וישראל הוא ישראל סבא ואחר כך
אומר ברוך שם כבודו וכו' שהרמז בו לשם הנכבד.

השמים מספרים ובו' הורת " תמימה ובל
פקודי " ישרים. יראת
" טהורה אלו שלשה פסוקים בכל אחד מהם בא אותיות
יש בכל אחד מהם " תיבות כנגד עשרת הדברות והם
חמשה נגד חמשה וכן להדברות חמשה בלוח זה וחמשת
בלוח זה ותמצא בכל חמשה וחמשה השם המיוחד סמוך
לתיבה ראשונה, ונחמדים מזהב כלומר הם מסדות ידיו של
הקכה ית' דכתיב ידיו גלילי זהב, ומפז רב זו עשרת
שבראש דכתיב ראשו כתם פז, ומתוקים מדבש ונופת
צופים הוא המתוק בשפתות והרמז לבלה שנא' נפת תטופנ
שפתותיך כלה וכו' יהיו לרצון אמרי פי וכו' מפני שהזכיר
למעלה אל ומשלו בי וכו' שהכוונה הוא שלא ישלוש
בנו מקשרג בסבת עונותינו אמר יהיו לרצון כמו ותהי
לרצון תמיד עבודת ישראל עמך, ומה שתקנו פסוק זה
לאמרו בסוף התפלה הוא כדי ליתר הבל בא"ין סוף ית'
שלא ירמח לקצץ בנטיעה ועל כן התחיל ברצון שהוא
סבת כל דבר וסיים בגאולה שהוא המלאך הגואל

תנוחל בעין נעלן שמן ביזחלתן
בחיך שאמר זחיה העולם וכו׳ תמצא בכרכת
ח עשר כתיב בגר עשר באמרתי
שנקרא בהם עולם ורשו כברכה זו בי העולם תגשו
תכורא יח׳ ברצונו ובמאמרו נם דמו בו על והשגיחו
קשתיו בחזון מרחם על חברות׳ ולהמו בו על הגמל
ואמר בחזך משלם שכר שוב לאיש׳ אמנם ברוך מרחם
על האדץ יש בו מוח ומא רשו בשמים והארץ אזכור׳
ואמרו רזל למה הוא מזכיר זכות האדץ עמהם׳ משל
למלך שהיו לו שלש בנות ומעקת אחת מגדלתן על
שמן שהמלך שואל בשלום בנותיו שואל בשלום המינקת׳
והכדץ קראה המינקת בי היא המשפעת לעולם השפל שנא׳
טוב האדץ האכלן׳

שהי מכור ״ לעולם׳ ישמח ״ במעשיו זה
הוא ויתעצב אל לבו ובכר רמזתי
לך במאמר רזל על זמן שישראל עושים רצונו של מקום
מוסיפין כח בגבורה של מעלה ״ שמך לעולם ״ זכרך
לדור דורי׳ כמו זה שמי לעולם זה זכרי לדור דר׳
ובכל מקום שתמצא מלת זכרך סמוכה לדור ודור
ובמלת זה שמי רמז לאלהי אברהם ויצחק שהם תחלת
העולם והמשכת הבנין׳ ו״ם שמי על השב״נ
זכרי להפארת ישראל׳ ודבורה הוא באלו אמר נאת
תודה שבעל פה לתורה שבכתב׳ ותורה שבכתב לתורה
שבעל פה׳ ובן יחזקאל אמרו בבאן ״ שמך לעולם כלומר

שמך

שמך תגבור הוא לעולם הזיה לוט עולם הבא וזכרך האדץ
לשר׳ ״ זכרך לדור ודר אחר שיחיו מלמטה למעלה חזר
ויחזו מלמעלה למטה׳ ״ בשמים תכין כסאו ומלכותו בכל
משלה אבר ידעת כי השמים עצמם זם כסאן להשובה שנא׳
השמים כסאי וזה הפשוק מוכיח כי הבסא הוא השמים ואין
השמים עצמם הוא הכסא וזהו בתוב ותכן בזקד בסא ממש
כי השמים נקראים חסד בא בתוב השלישי והבריע בינים
״ בהשמים חסדך ובאמרו בהשמים ולא אמר בשמים אל
השמים וכתכנו שניהם להבריע והבל הוא כי ההויות כל
אחת נקראת בסא לשל מעלה ממנה שנא׳ עד די כרסון רמיו
ואמר בסאות לביהודד ומעתה תובל לפרש כל אחת בפני
עניניה ומלת מלכותו ידעה לשה הארעמז והיא משלת בכל
העולם כי היא מנהג עולם השפל׳ ״ מלך וכו׳ בבר פרשתיע
למעלה ״ מלך עולם ועד כמנת רזל בספר הזוהר כי זה
הייחוד הוא ממטה למעלה כי אחרי שייחד בפסוק של מעלת
למעלה למטה הזר וייחד ממטה למעלה׳ ואמר ״ מלך על
כנסת ישראל׳ עולם זא עה ועל בן הוא רומז להשובה כי
פשם מתפשט ״ עוד תבל ואחר שקבלה נקבל כי מלת עד
קשה לי לפרשה דק על השבעה שנאמר ונועדתי לך שם׳
כי יעקב בחר לו יה זהו כמו שאמרו רזל מי ששמר האבות
ישמור הבנים׳ ישראל לסגולתו בל הבאים משלשה אבות
והעליונים נקראים סגולה׳ אשרי העם שבכה לו כותת רזל
היא בבו חתמת המלך שבבה והרמז בו להפארת ישראל׳

תהלות לדוד מלת תהלה רמזת לעשרה שנאמר והוא

תהלתך

תהלתך תחא אדיך נעב היא באלף בית · ובן מזכו אלקי
נפשי אשא · ורמז בן כל תטחלים תולבים אל חים ולכן
אין אומרים אותה בתפלת ערבית כי חיה נראה פרוד אם
תחיה לברוך · ארוממך אלהי המלך תמצא במזמור תוה
עשר אזברות עם אלהי שהזביר תחלה רומז לעשר הזיות
והראשונה הזכרת בלשון אלהות והם ביוד הא ומורות
על האלהות ונבתב אלודי מלא בוי ליהודו בכל הזיות ·
ארוממך אלהי תחלת כל שבח והוא לשבח הקבה ית ולברכו
והוא הרוממות עד אין סוף והוא מקור הברכה ונעבוד כי
משם הברך נאצלת לכל הנבראים לפי ממך ואברכה שמך
כי משם מבשיך הברכה באצילות · וזהו רומזו יי אלדינו
ואב והשתחוו · ופי לעולם ועד ונצבון והנה כתוב כי מלך
עולם ועד כדעת רזל בזוהר · ויש מפרשים כי מלת אלהי
רומז לב מרו שבעבור נקר אלהי והמלך רומז לתורה שבעל
פה שעליה נקרא הבורא מלך שנאמר כי מלכים ימלוכו ·
ששים והח מלכו על ששים מסכתות והראה כי ממך שלשה
דברים אלהי המלך ואברכה רמז כי בל ברכה צריך שיהא
בה אזכרת השם ומלכות · בכל יום אברכבה בדומ ברכת
והלל בעניך והראני בכל יום ויש לפרש בכל יום רמז לימי
בראשי · והבתחה כי ישפיע וברכות לשש קצוות הרמחות
לך יי הגדולה והגבורה וכו · ואהללה שמך לעולם ועד
ובפסוק של מעלה אמר ואברכה שמך ובפסוק ראשון יחד
מלמטה למעלה ובמלת שמך רמז לשם הגבר ובפסל השני
רמז לשם הגדול ויחד גן פמעלה למטה ופירוש לעולם
ועד

עד בפסוק שני ורמז בו לצדיק ולשכינה · גדול יי
ומהלל מאד מלת גדולה לעולם נאמר על חסד שנאמר
כי חסדך גדול עלי כי הוא מרכה החסד על גבורתו ועזוז
בענק נוצר חסד לאלפי שפי האחר הוא כמו ונצר משרשיו
יפרה ובפסל השני הגבורה באמרו וגבורתיך יגידו ·
חדר בכוד הדך האתרונקרא הדר וסמך לו הדגו ואעפי
שהוד למעלה מהדר שנאמר הוד והדר לבשת וכתיב והוד
והדר פעלת הזכיר כאן למשה בענין נעוץ סמכן בתחלתן ·
ודברי נפלאותיך יש מפרשים נפלאותיך מענין חכמה ויש
מפרשים מלשון נדד שנאמר כי יפליא נמצא כי לפי הראשון
הרמז בו על החכמה שנאמר בה והחכמה תחיה את בעליה ·
ועזוזי נוראותיך פלת נורא נאמר על הדחמים שנ כי עמך
הסליחה למען תורא ולפי שהתחיל ועזוז הוא דין סמך לו
והחזר בסוף תפסוק נאם וגדולתך אספרנה מלמד שהרחמים
מכריע בנתים והנה בפסל הזה רמז לרחמי כי בפסוק ראשון
רמז לכנסת ישראל · אספרנה לשון ספירה · ובן חשמים
מספרים בספר הבהיר · זכר רב טובך הוא הצפון
לצדיקים שנאמ פה רב טובך ויש לאותו טוב זכר שנזבור
על ידו שנאמר זכר רב טובך יביעו והזכר הזה הוא לכנסת
ישראל הוא שאמרו רבותינו זכרם לברכה בשמך אלדים
בן תהלתך וידעת כי תחלתך היא כנסת ישראל וצדקתך
וצדקה דומה למדת רחמים שנ משפט וצדקה ביעקב ·
אמן ורחום יי חכיר ארבע מדות בפסוק זה והשם

באמעם

רבו

רמז לאדם בדרך הנקראים מרכבה וחשם שרוכב עליהם
ויקחו לפי זה הפי׳ שרתנך לשון תן הנרמז בכל מקום לדוד
ודומה ליעקב שנאמר תתן אמת ליעקב׳ ארך אפים ליצחק
וגדל חסד לאברהם שנאמר חסד לאברהם׳ טוב ירחם כל
פירוש שרב ורחמנות בחשיבר את הבריות׳
ידוך יי׳ כל מעשיך ותסידיך יברכוכה פתוב יברכוכה לרמז
לשם זה ואמרו ותסידיך מדת חסידות היא להמשיך הברכות
עד סוף אלף הששי של רוב הברכות לראש אדיק ולפי שרמז
בו שם זה מסיק לן כבוד מלכותך יאמרו רמז שהשם הזה נקרא
כבוד ומלכות ומסיק לן עוד וגבורה באמרו וגבורתך ידברו
בי משם עקר קבלתו שנא׳ מקטרת מור ולבונה׳ מלכותך
מלכות כל עולמים פירוש המסרקהזה כל בני משרעיא חבשים
וחמו לחמשים אלף עולמים וכל עולם אלף שנה׳ ודוד
וממשלתך בכל דור ודור רוצה לומר לאלף דור הזמן שרמזתי
למעלה׳ סומך יי׳ לכל הנופלים זהו בנסת ישראל ועל כן
תזכיר אחריו עיני כל אליך ישברו הרא הוא דכתיב התעניים
והאביונים מבקשים מי ואין ואין מים אלא תורה ואין תורה כלתי
פתקיים העולם דכתי׳ והצדיק אבד ואין איש שם על לב׳
ויש מפרשים שרומז לסוד הגלגל׳ ומשביע לכל חי רצון
רמז כי הרצון סבת כל דבר והוא המשביע לכל׳ צדיק יי׳
בכל דרכיו זהו מקום אסיפת הכל להתחבר ולהתיחד בלם
ביסוד עולם וכאמרו בכל דרכיו דע כי הוא יתברך משפיע
עליו כל הכחות׳ וחסיד בכל מעשיו זהו ממה בלפי חכמי
ויש מפרשים צדיק יי׳ בכל דרכיו כל פעולות לילה׳ וחסיד

בכל

בכל מעשיו זהו משה בלפי שכל פעולותיו וכן זהו
אומר יוסף יצוה יי׳ חסדו ובלילה שירה עמי שירת בריא היא
הוא אחדותה של שכינה אומרים ותיקים להפת לילה׳
קרוב יי׳ לכל קוראיו אמרו בזהר׳ כל אלין דמסדרין על התפלה
חבורא ית׳ העמידו אצל יהוד עולם באמת בעניין תתן אמת
ליעקב׳ זאת שנעתם ישמע יי׳ ושמעם השכינה נקראת את
שנאמר ואשמע את הקול מדבר אלי׳ ועל כן אמר שועתם
כדא ושועתי האזינה׳ שומר יי׳ את כל אוהביו לשון שמירה
עקר פירושו בתרגומו והוא שומרי ישראל שרוא משטרון׳
וכבר ידעת ענין זמרו לשמור אחר שנגיע לשמירת הצדיקל
ואברון הרשעים סיים בתהלה בטוב שפתה׳ ובהר החכם ר׳
עזריא ז״ל קבלנו מי דבון סופה להאמר בימי רבי אולי ומן אשורי
עד לעולם ועד תרי״ג אותי׳ ללמד שכל האומר תהלה לדוד
בכל יום באלו קיים תרי״ג מצו׳ וכבר ידעת מה שאמרו ז״ל
כל האומר תהלה לדוד בכל יום שלשה פעמים מובטח לו
שהוא בן העולם הבא״

ובספר הזוהר אמרו והאי אוקימנא בדיל לזווגא
ליה ולאשתכחא בין צפון לדרום
אתי בר נש בצפרא ומקבל עליה עול מלכות שמים כמא
דאיתמר מכדר תושבתא באינון תושבחן דקאמר תהלה
לדוד ובגולוה תהלה האינן סדורא דעשר תושבתן דעשרת
בתרין קדישי דשמא קדישא ובגין כך עשרה אינון הללויה
לבתר סיים בעשר תושבתן דאינון הללויה הללו אל בקדשו
אינון עשרה הללוי׳ והא חמשה אינון אלא שרי כהללמם

זמיר בהללויה לבחר עליה דמרי שפתא דאד ושוי משה
ראשא פיה בגלא אבדין מקבל עלאעזל מלכותא קדישא
לבהר אשדי בסדיר מסוטא דצלותא לאתקדשא לבתרי
בצלותא אתבחר בגבולה תליא ודישו שדי אשכחת כל
יומא ראיתיבת בין יצמון לדרום לאתחברא בזיהרא חדי
בגופא כרקא אתתמאן דמחבר ליה כל יומא כראי גזמא
דאי איהו בן העולם ובא ודנה כותנת דז"ל בעבור כי תהלם
רומות לבנות ישראל על כן צריך לאמרה שלשה פעמים
רמז שהוא מזונה עם זרועה עולם בענין שאמרו בכפר
הזהר על כשתו של שלמה שהיתה נתונה בין צפון לדרום
ועל כן אמר תהלה שהיא לשון לבדת החכמי. ובבחה לבדת
הגבורה מצא שהיא נתונה בין זרועות עולם. עוד רמז
על חבשה מאמרים המתחילים בהללויה וגומרין בהללויה
והיה ההלליה ראשו כמיקד ימין פועלה. והשניה בסין יד
שכאל נפעלת גם בכזמר הללו אל בקדשו. שבעשרי
הללויה ופירוש מלת הללויה הוא ציון להלל השם הנכבד
הנקרא בענין יהוה כמו שהסיר ממלת הללויה השבעה
למדים ישארו ארבע אותיות השם הגדול יתי.

הללויה הללי נפשי את יי. משני שנפש היתה
בין הנבראים הראשונים שנבראו ביום
ראשון כאשר אמר יהודה הלוי זל תיקן נשמתי עד האזור
הראשון התחלת דבר חשם צוה אליה להלל השם הגדול עלי
ות שמו. והיא השבחה ואמרה אהללה יי בחיי אזמרה
לאלהי בעודי כלומר כיון שנמצאתי בעולם השפל הזה
בכבודו

בכבודו בצלמו ובדמותו אשלים בחנת יצידתו ואפשר כי
רמז לשם הגדול ית כשם הראשון. ובמלת אלהי רמז
לשכינת עוזו ועל כן אמר אזמרה כי היא ומזמרת שנא כי
קולך ערב ומראך נאוה. נותן לחם לרעבים אין והחמה
ליתן הלחם לבר פירוש הפת אלא תא כענין והבשרי שואגים
לטרף וגו וכתיב העניים והאביונים מבקשים מים ואז קרא
בפיהם ועניים בהעדר השפע מהם כענין הצריק אבד וכתיב
וישח ארם וישפל איש. ונאמר ביהם מבקשים ומים
אין העל יובים זהאמין כעבין והחכמה מאין תמצא וכתיב מאין יבא
עזרי. ויש לפר עוד הפסוק בענין שהקם בעמד לילה ותתן
טרף לביתה וחק לנערותיה ונאמר על אשת חיל עטרת
בעלה. ועל כן אמר עליה נותן לחם לרעבים כי משם
מציאות הברכה לפרדי. ועל כן דוד נתייחר בסרה דהיא
שנאמר ויחלק לכל העם ישראל למאיש ועד אשה וכו
ומלך יי לעולם פירשתיו למעלה.

הללויה כי טוב זמרה אלהינו כי נעים נאוה תהלה
טוב זה צדיק דכתיב אמרו צדיק כי
טוב. זמרה אלהינו היה לו לומר זמר מיהא רמז לה
אחרונה של שם בן ארבע אותיות ודוחנת שבח זמר לשם
מגדול יתברך ויתעלה שמו. ואמר כי הזמר הוא ערב
לשם עליון. כי נעים זה הקדוש ברוך הוא יתברך שנאמר
יצר יפה דודי אף נעים. נאוה תהלה זו כנסת ישראל
שנאמר ומראך נאוה והיא נקראת תהלה שכל היא ההלתך ובלי
בחכמה

ואמר ראובן אל אחיו למה זה אנו יושבים פה איש איש על מקומו ונלך לנו
ונמכרנו לישמעאלים ואחינו לא יהיו עמנו ולא יראו פנינו ונהיה אנחנו
ואחינו בעיניהם כאחד מן הישמעאלים ואם יבא אבינו ויאמר לנו למה
לא שמרתם את אחיכם ומה נאמר לו אם נאמר לו אמת הוא שלא שמרנו
אותו ולא עשינו עמו חסד ולא רחמנו עליו ולא חמל עינינו עליו ולא
שמענו בקולו ולא נתנו לו מזון ומים ולא נחמנו בדברים טובים ולא
נשקנו אותו ולא ליוינו אותו בדרך ולא נתנו לו מתנות טובות ולא
נתנו לו בגדים ולא נתנו לו מרגלית טובה ולא נתנו לו כלי כסף וכלי
זהב ולא נתנו לו כלי נחושת וברזל ולא נתנו לו כלי עץ ולא נתנו לו
כלי אבן ולא נתנו לו כלי חרס ולא נתנו לו כלי זכוכית ולא נתנו לו
כלי אבנים טובות ומרגליות ולא נתנו לו כלי שיש ולא נתנו לו כלי
שן ולא נתנו לו כלי עור ולא נתנו לו כלי בגד ולא נתנו לו כלי פשתן
ולא נתנו לו כלי צמר ולא נתנו לו כלי משי ולא נתנו לו כלי שנהב
ולא נתנו לו כלי זהב ולא נתנו לו כלי כסף ולא נתנו לו כלי נחושת
ולא נתנו לו כלי ברזל ולא נתנו לו כלי עץ ולא נתנו לו כלי אבן ולא
נתנו לו כלי חרס ולא נתנו לו כלי זכוכית ולא נתנו לו כלי אבנים
טובות ומרגליות ולא נתנו לו כלי שיש ולא נתנו לו כלי שן ולא נתנו
לו כלי עור ולא נתנו לו כלי בגד ולא נתנו לו כלי פשתן ולא נתנו לו
כלי צמר ולא נתנו לו כלי משי ולא נתנו לו כלי שנהב ולא נתנו לו
כלי זהב ולא נתנו לו כלי כסף ולא נתנו לו כלי נחושת ולא נתנו לו
כלי ברזל ולא נתנו לו כלי עץ ולא נתנו לו כלי אבן ולא נתנו לו כלי
חרס ולא נתנו לו כלי זכוכית ולא נתנו לו כלי אבנים טובות ומרגליות
ולא נתנו לו כלי שיש ולא נתנו לו כלי שן ולא נתנו לו כלי עור ולא
נתנו לו כלי בגד ולא נתנו לו כלי פשתן ולא נתנו לו כלי צמר ולא
נתנו לו כלי משי ולא נתנו לו כלי שנהב ולא נתנו לו כלי זהב ולא
נתנו לו כלי כסף ולא נתנו לו כלי נחושת ולא נתנו לו כלי ברזל ולא
נתנו לו כלי עץ ולא נתנו לו כלי אבן ולא נתנו לו כלי חרס ולא נתנו
לו כלי זכוכית ולא נתנו לו כלי אבנים טובות ומרגליות ולא נתנו לו
כלי שיש ולא נתנו לו כלי שן ולא נתנו לו כלי עור ולא נתנו לו כלי
בגד ולא נתנו לו כלי פשתן ולא נתנו לו כלי צמר ולא נתנו לו כלי
משי ולא נתנו לו כלי שנהב ולא נתנו לו כלי זהב ולא נתנו לו כלי
כסף ולא נתנו לו כלי נחושת ולא נתנו לו כלי ברזל ולא נתנו לו כלי
עץ ולא נתנו לו כלי אבן ולא נתנו לו כלי חרס ולא נתנו לו כלי
זכוכית ולא נתנו לו כלי אבנים טובות ומרגליות ולא נתנו לו כלי

ישתבח שמך

עלמא עלאה דאיהו סתים דסתימ
ולאתר לגבי עלמא תתאה כגוונא דא קדיש
ובריך בקדמיתא לגבי עלמא עלאה דלתתא
תתא, שפיר דאתא הוא שם ויבא עליה על נהלא דמקו
דחיי דמתיה מקדיש כל ברכאן וכל קדושין דאיהו עלמא
דאתי, ולבתר כשיבו מיניה בעלמא דברא כרעותיה עלמא
תתאה וכל דכלא דאיהו בפאתי כי בתתא דיליה הוא כי בברכא
דקדושה צריך ולהריך כך למעלה למשכא כענין שנא ברכת
לראש צדיק, אבנם היכהו צריך לבוץ ולאתר שלמ
למעלה באשר אפרש בקש בעזה. ובעבור כי שם השם
הגדול נמצאו הברכות נתשיבנו לאתחזק בבקשה על גדלת
וקדושתו, כי בהשארות גדולתו וקדושתו יהיה השארות בכל
הנמצאים, וימליך מלכותיה והודתה לדוד ועשרה לישראל
שיהיה כימי השלמות.

אמן יהא שמיה רבא וכו' יתשיב בה השומע לעונה
בכל כוח ולבין ולהמשיך האצילות
שמקור השפע הראשון לשם הגדול והנזכר. ופירוש אמן
פירושו חזקה הקבלה כי הרמז בו לחכמת אלהי ולחכמת
שלמה, והוא בגימ' שם הנכבד ושם הגדול שהוא יהוה.
ואדנ"ל גדול העונה אמן מן המברך והוא סוד גדול ונעי
מרמזו, והשם יחשבנו משגיאות. מלת אמן רומזת אל
המשך והמשך מן האומן המכלכל הכל בלי הפסק, ולעולם
כוונת המברך הוא שתתפשט הברכה אל המדה הצריכה
אליה

שלו. ואיך רשאי לעלות מן התשובה ולמעלה שכבר
ממדע לביה תקרא. כי הנפש לא נתנו לחרשות להתעלות
כי אם באשר לוקחה כאן שהמים אינם שלים כי אם אל
המקום אשר מקבלים. ושם ולמעלה. אין לדבר לפני
זה לרבים בפני אך והוא כפותח המקור העליון מראשית
ולהשפיע תברכת משם שאין לו סוף ותכלית בלי הפסק.
ולבן אין העונה אמן רשאי לקבוע מחשבתו לו לכוין
מחשבתו פנים בפנים. ובמקדש לא היו צריכים לעמת
אמן, לפי ששם היו מכוונין את השם ככתבו, והיו
מפרשים העונה קודא מקור הברכה. אבל בגבולין שאין
רשות להזכירו כל אחד בכינוי. והצריכו לעמת אמן כדי
לפתוח מקור הברכה ולהמשיך במדה הצריכה להתדבק
בזה השם צריך בל העונ אמן לשמוע הברכה מפי המברך
כדי שלא תהיה אמן יתומה ואם תכין מה שהתכתי זה
הפירוש האמתי בכללת אמן, יש מפרשים האלף בי
רומז למה שאין החחשבה משגת מם פתוחה רומז לפסוק
פתח ידך את אוצרו. נון פשוטה כוללת זכר ונקבה
• יש מפרשים שהוא נגזר מאמן והוא שם קדוש נמצא
בספרי החכמי הנקראים בשמות. ויש כי אמן בגימ עולה
אא כמנין י' ה' ו' ה' אחד. והכוונה היא כי העונה אמן
מודה כי הבורא ית' ויה היה קודם בריאת העולם ובריצונו
קיימו ומשימו להוה ובוהו לאחד וכך הוא עולה בגימ
הלה והוה ויהיה אחד. וליה גדול העונה אמן יתר מן
המברך כי המברך ממשיך הברכה. והעונה אמן

עתן חתא פיתד ומדת על תרוש העולם ברצון ובשורא
ושהעולם מתקיים במאמרו. וישיבהו לתדוכתו. ושליש
על כל ראשון ואחרון שבו לעולי עד. לעלם ולעלמי
עלמיא רמז בכאן לה׳ ספירות אחרונות כי סעוד עולמות
שנים. יהברך ישתבח אחר שרבו על השם והגדל
ביהגדל ויתקדש. רמז על שכינת עזו ביתברך וישתבח
וכו׳. ואפשר כי בשם הגדול אמר לשון גדול קדוש
עש זרועות עולם ודומיס בגדולה וקדוש והשפיעות לקב
והאמצעי הוא נק משניהם. אמנם על בית דוד והצריכה
ברכה אמר עליה יתברך וכו׳. וזכך רומה כי הזכיר עשר
פיני שבח בקדיש יתגדל ויתקדש ויתברך וכו׳. ואכתר
וחכמים ז״ל להפסיק בין קדיש ליתברך שלא יהיה כנרגן
מפריד אלוף. ואפר ונחמתא בי אתרי שהדבור הזה
לשכינה לפיכך צריכה לנחמה. בעין הנערי משפר
קומי שבי ירושלם וכו׳. הוא שלמא רבה מן שמיא וכל
בעבור כי השמים הם אש ומים ומשים שלום ביניהם על
כן בקש שישפיע לנו שלום מן חשמים. עושה שלום
במרומיו. כבר ידעת מה שאמרו רזל בפסוק המשל
ופתר עמו עושה שלום במרומיו. המשל זה מיכאל.
ופתר זה גבריאל והבה עושה שלום במרומיו ביניהם.
ולכן נותן שלום לשמאלו תחלה שהוא ימינו של הקבה
ית ואחר כך לימינו שהוא שמאלו של הקבה״

ברכו את ״והמבורך רמז לשם הגדול
את שהוא מבורך מן השלבה

ובאשר

ובאשר הקדושים עתים בבוך יי׳ והמבורך וכו׳ יכוין כי ברוך
כלשון בריכה מים. והשם רומז להשובה. והמבורך
לל שהוא מבורך בעבור אתר בן ימשיך למכריע ראשון
ונקרא עולם. ונלבוה ובלולה מן וכל ונקרא ועד.
וגם ישראל בלבר מברכין כרכה זן. כי אפ׳ המלבים
עריכים לברך ברכה זן. כי מברכתו יבורבו עליונים
ותחתונים. וכן אברן הגדול אמר ר׳ עקיבא בכל עם ויום
בשחרית מלאך אתר עומד באמצע הרקיע. ומשמיע
ומברכו הוא אתת ששמה ישראל תקוק על מצחה ישראל
ועומד באמצע הרקיע ואומר בקולם ברכו את יי׳ המבורך
לעולם ועד. על אותת בשה ובשה שאנו חייבין לברך אתך
משום הגדול הזה וגדמשיך והברכה והאצילות בבל לב
ובכל נפש.

וקדם שנתחיל בברכת יצר אור. צריך
אני לתעירך בדברי רזל
והמפורשים קצתם בספר חיבלות וקצתם בועקרא רבה
בפרשת אחרי. בתת בבי שתקבל עליך עול מלכות שמים
בשלמה ובקדושה. ותהחבר תפלתך עם תפלת ומלאכי
השרת מקובלת למעת עשרה בראשו של הקבה ית ברוך
שכמלו.

אמר הביאשמעאל אשרים ישראל בשעה
הם חבירין לפני הקבה
את יתר מלכי השבת. כי בשעה שמלאבי השרת
מבקשים לומר שירה למעלה. תתלה באין מכריזות בפלם
ואבנו

ברכות והתפלות שלא יפסיק בהם ובמה לבו אחרי
שהקב"ה יודע מחשבות בני אדם. ומשם תוכל להבין
כי אין שום ענין נכנס במחשבה עד צאתו לפועל בדבור
או במעשה. ולכן עקר התפלה הוא להוציאה בפה
ובשיוציאה בפיו או בקולו העלה למעלה.
כי בתפלה יהיה כשהוא מכוון למטה כך הוא מתעורר
למעלה. באופן שהלך מבין
עצמו לבו. ובאשר אפשר יתן רשות לעכו"ם לאבד
מסעודתו ולהי בואתי לגבי אותותי כלה אבדתי וכו' ואתר
כך אבלו רעים וכן אפרי.

בספר הזוהר אז שמעון אמר לאנשים שישמעו
כלום עד דימחל מלכא עילאה
ומניאיה צלותא. צלותא דבר נש כגונא דא בקדמיתא
בזמנין דרחקין בכורסייא על אינון בריין דמתפשטי
ויהיין כולהון וילהון עופי ובעירי לקרבנא בריין ודוגא
וילהון יכודא בהאי עלמא כנישו והיינו דכתיב מה רבו
מעשיך יי וכו' בריין דאתחזאן לקרבנ' דרוח' וילהון מתפשטי
עלויהו' דיקנין כוכבין על בריין אלין היינו דקאמר והאופנים
ויאות הקדש פלאינון חיילין אחרנין דקא מתפשטי מניהו
לבתר כהנא דכא דקא מיחד שמא קדיש היינו איבת עולם
אהבתנו וכל יחוד דקא מייחד היינו שמע ישראל יי אלדינו יי
אחד. ולבתר ליואי דקא מתערי במגנו היינו והיה אם שמוע
תשמעו. השכמו לבם וכל דא גוונ' דילהי בגין לאתערי לסטרי
לקרבנא דא. ולבתר ישראל דא אבות ויצב ישראל

שבא דקיימא על קרבנא דא דרגין עלאין אתיכאין על כולא
קיימין על פתורא. אבל לעת רשו לתד מיניהו למיכל
ולאשתא ידא לקרבנא עד דמרכא עלאה אבילו. והיינו
שלשה ראשונות ג' אותיות בין דאיהו אביר. לבתר יהב
רשו לארבע' דיקנין וכל איגונקטרין דמתפרשין למיכל.
בדין אדם וא דאיהו דיקנא דכליל כל
שאר דיקנין בעי למכפל על אנפוהי ולמיכר גרמיה ורוחיה
לגבי אדם דחקיק על איגון דיקנין לאיתערא ליה בדקא
חזי. והיינו אליך יי נפשי אשא. הלת דיקנין אחרנין
וכל איגון דמתפשטי מניהו כולהו אבילו והיינו תהלה לדוד
והיינו יביעו ירננו יאמרו ידברו כולהו אבלי ומתדגון כל
חד וחד כדקא חזי ליה. מבאן ולהלן ליבא בר נש עקי
דליביה יענך יי ביום צרה. עוד בצאתי שם מזונא לא חזי
למשאל אלא בתר צלותיה דפיסי לבריה מלכא ויכול
בקדמיתא ולבתר יביל עבדיה דוד באתי לגני אחותי כלה
אבלתי יערי עם דבשי דא צלותא דמיושב יצר אור
ומאפנים וחיות הקדש בל בני אלדין איקרון אילין דזבין
דבשא עם דבשי דא קש דא נון מתקן לכולא בבמה צופין
ומתקין. שותיתי יני עם חלבי דא צלותא דמעומד משיבו
דיין עלאה דאתער ודא בג' ראשונות. עם חלבי איגון
ג' אחרונות ומתכללן אלין באלין עד דכלא מלבא.
לבתר אברו רעים לעילא ושברו דודים לתתא. ועל דא
ליית ליה לבתעב מזוני אלא לבתר צלותא. בערב בצלותא
בשחרית בגין דהוא אשתבח דיבא קשיא באנד דאפין נהירין

בשבתו של הקב"ה על קדושת השם ותקנו אל אמתו
של כל המעשים וכו' ותמצא באלף בית ובכל אות
מלות אלתי תאלף ובית והשין ותתי"ו ותשבון מלות הללו
אותות ונשארות הם ע"ב כמנין שם של ע"ב והיה אותות
היו לתי' העולמים, ותמצא מספר מלות אל בו במספר
שם הגדול, יל אלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת
אין עוד, על כל שבח מעשה ידיך, יל על כל ושבחות שנתנוך
אליך מעשה ידיך, ולזה תקנו בקדוש לעולם בכל בתפלא
זבו' ואמרינן בעלמא ליל על כל ושבחות שארם יכול
ליתן לשאר ונבראים שהם מעשה ידיו של השם ית' גופא
דראשון נראה לי שהוא עקר, תתברך צורינו מלכינו
זבו' מכאן מתחיל לספר ברישא דמלאכים וסדר השירה
למעלה, וכפר העדותיך למעלה כי בל מה שמפיר האדם
בפיו בתפלתו בבוהות חלב, ממציא כח אל העגין הזה
למעלה והוא אליו תוספת כח והשמה מתחברת עמה ואז"ל

בספר הזוהרי בצלותא בעי בר נש
למיקם כגוונא דמלכא
קמי מאן דלהתקבל בהדיוטי דאינון איקרין העומדי' בלא ומחסי'
לך מתפלכי ביון העומדי' ואלה' ולכוונ' רעותיה קמי מאריה
ולמהכע בעותיה וכו' וכבר בתבתי לך בתחלת עיצה אחר
ידי'. ודע כי אעפ שלפי חשבע לא יתכן להמציא קול
מחבור בלתי' דבלים המיוחדים להם שרש כלי ודבור אף
על פי כן דע כי צבא השמים מדברים ויש בשום קולות

שונים קולות וזקות והם מובנות ליודעים ולאשר יחפץ
השם יתי' דעת, וכן הוא אומר השמים מספרים כבוד
אל אעפ כי אין הדבור בשפה ודתנך לשון, ומצאנו
בה חרבור והשפל בברואים לכשה מן ובדומה, כי בל
תמצא בעולם הוא משפע ואצילות מתציאם ומבלתי שנוי
אלא כפי מה שהיתה הדבבה הקדומה והקדושה שכל נמצא
יקבל שפע מאי קדם וכל וישפיע לאשר תחתיו מראשון
ית' ית' עד שתגיע אלינו, לא כסברת ופילוסופים בעלי
תאר המספר והמכיעה ישים כל דבר זולתי המושג אליהם
כסברתם שהיא אחות עינים, אך דע באמת כי כל מה
שיש בעולם השפל יש ענין למעלה שהוא משהלשל ממנו
ואף כי ידענו כי מלאכי השם יה אין בהם הרגבה מה
יסודות והם שכל גמור, אעפ כן הם לובשים תבונות
בפי הפעולה שיש להם לעשות לרחמים או לדין, ויש
בהם צורות שכליות, וזהו רכב אש וסוסי אש שהולמים
מושגות לזכי הנפשות ולבני הנביאים וזהו שארז"ל בספר
היכלות ומתעטפים בשמות אש ולבנה וכו' ומבאן תבין ענין
גדול ועקר גדול בענין התפלה ובן במעשה מרכבה
ומסוכרת בברואי מעלה והענין מרחיקין אותו הפלוסופים
מעיונם ונשחבש בידם כי לפי בוונתם הבחבה, יתחייבו
שאין שם לא בחא ובבוד ולא חיזה נשגבה וסבוב הפנים
מוכנפים והאופנים רק הכל הוא אצלם משל והידה ולא
כן בוונת רזל, ומזה אמרו רזל לא תעשה בחרת שמשל
בהשמשים לפנע בחרום וכו' ובספר יצ"ה ד

שכל השמים כלאו ואף כי התפלות מישב המחנה לחוץ
מכל מקום שתחבא לסוד השירה של מעלה ונאמר לכבוד
הישב על כסא׳ והם מתנין רשות זה לזה לתקיש ליצרם
וכל כוא ודאה כמה עמהיש כיניהם שאין אחד מהם פותח
בשירה בלא רשות חברו שנאמר וקרא זה אל זה׳ כנוהג
דוח בלומי מקרישין מלבם לעשות לו נוחת דוח והמתינין
ולהמתיק לן השיר וזה ברכו׳ כל צבאיו משרתיו וכו׳

בשפת ברורה׳ כבר הודעתיך כי המלאכים
משוערים בגופותם ופעמים בכנפיהם כשהם
קרובים לכבוד זיו השכינה מיראין ומרוב תוקף הכבוד
סוגרים פניהם כביכול באדם הפותח פיו בתוך האש מיד
מת לכך מרננין בכנפיהם כמו שחוגר במרוזן ומניף את
הדוח כך בכנפיהם ומצננין את עצמן ועוד כי הם מכיעין
עצמם בכנפיהם ובעשיפתם ובזמרתם אבנם בשוחרפים
מרוחקים מן הכבוד שאש אופלה אין מרננין בפה ומשוררין
בזמרותיהם׳ **בשפה** ברורה׳ בניס לשון הקדש׳
ק״ק יי צמה״ב כבר הודעתיך פעמים רבות כי כל מה
שיש למעלה יש ענין למטה דוגמתו ועל כן רע כי דארבע
מחנות שדם למטה מגלגל הירח אצילותם והשתלשלותם
מן המים העליונים׳ האויר מן האויר קדמון האש מן
חכמת אלדים דמים מן הבינה שהחסד נמשך מכנה זהו
דעת קצת חכמי הקבלה׳ ועלי הצעיר נלו אמר כי האויר
מן התשובה דנקרא דוח מרוח ודמים מן החסד שהם ומים
העליונים הנקראים מים מרוח והאש מן הגבורה שהוא

שהוא ממים נמקרא מסייעני כי יש לכסף מוצאות׳ לו
לאביר שם ת״ז יסודות והשתלשלותם מן הזהב ומן הכסף
מן הנחשת וברזל׳ וכל זה כבד ק״ה ענינם׳ וכן באבן
הנחמדת ב׳ עזריאל וכל המפרשים יודע כי השם ית׳ המציא את
השמים׳ מאוד השכל שהם מלאכי השרת שנ׳ משרתיו אש
לוהט הם מלאכי רוח הם מלאכי מים ואין אש ורוח ומים
שלהם כאש ומים ורוח של בשר שהוא יסוד מה בלי
צורה אלא כלם אצולי מאור מפלא והממונים על יסוד האש
נקראים מלאכי אש והממונים על יסוד האויר נקראי מלאכי
רוח וגוזן אור שלהם נעלם מהם רוח והממונים על יסוד המ׳
נקראים מלאכי מים וגוזן אור שלהם דומה למראות מים
ומשם שהתחתונים הטבעיים מרגישים בעצמם האש היסודי
מפרשים כך מלאכי מעלה אינם יכולים לסבול האויר
הגדול ומשם שמאצילותם מתבשל מבחוצי זיו שדי
המיראין כל מין את מינו וזו היא שלישתן מתחלקין לשלשה
בחות חבת האחת שהיא הרוח אומר קדוש אחר כך השני׳
שמים ואחר כך השלישי׳ מחאש כפי הסדר שהזכיר בספר
יציהורות אלדים חיים רוח מרוח מים מחות ואש ממים
מלאכי קדוש לפי שאינו נכנס לסדר הפנימי למחיצ הכבוד
מלאכי מים אומרי קדוש כי ידאים להבנס מן תאבלם האש
הגדולה ביכל מלאך שהוא מהקדב לכבוד היה נשרף
מהשרפים וכתות קדושים לאין חקר אומרים שירות
לאין סוף ומפזמן שלהם קדוש קדוש קדוש ועולים לפני
הכבוד נעשים כדרים וגבעות וגשרים שלדבה

ויאמר אליו מאין תבוא ויאמר מעם ישראל אנכי׃
ויאמר אליו למי אתה הלנו אתה או לצרינו׃
ויאמר לא כי אני שר צבא יהוה עתה באתי
ויפל יהושע על פניו ארצה וישתחו ויאמר אליו
מה אדני מדבר אל עבדו׃ ויאמר שר צבא יהוה
אל יהושע של נעלך מעל רגלך כי המקום אשר
אתה עמד עליו קדש הוא ויעש יהושע כן׃
וסגר יריחו סגור ומסגר מפני בני ישראל
איש לא יצא ואיש לא יבא׃ ויאמר יהוה אל
יהושע ראה נתתי בידך את יריחו ואת מלכה
גבורי החיל׃ וסבותם את העיר כל אנשי
המלחמה הקיף את העיר פעם אחת כה תעשה
ששת ימים׃ ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות
היובלים לפני הארון וביום השביעי תסבו את
העיר שבע פעמים והכהנים יתקעו בשופרות׃
והיה כמשך בקרן היובל כשמעכם את קול
השופר יריעו כל העם תרועה גדולה ונפלה חומת
העיר תחתיה ועלו העם איש נגדו׃ ויקרא
יהושע בן נון אל הכהנים ויאמר אליהם שאו
את ארון הברית ושבעה כהנים ישאו שבעה
שופרות היובלים לפני ארון יהוה׃ ואל העם
אמר עברו ועברו את העיר החלוץ יעבר לפני
ארון יהוה׃ ויהי כדבר יהושע אל העם וישבעה
הכהנים נשאי שבעה שופרות היובלים לפני יהוה
עברו ותקעו בשופרות וארון ברית יהוה הלך
אחריהם׃ והחלוץ הלך לפני הכהנים תקעי
השופרות והמאסף הלך אחרי הארון הלוך
ותקוע בשופרות׃ ולא הריע העם ולא ישמע
את קולו ולא יצא כל דבר מפיו עד יום אמרי
אליכם הריעו והריעו העם׃ ויסב את הארון
יהוה את העיר הקיף פעם אחת ויבאו המחנה
וילינו במחנה׃ ויהושע השכים בבקר ויסעו
הכהנים את ארון יהוה׃ ושבעה הכהנים נשאי
שבעה שופרות היובלים לפני ארון יהוה הלוך
והלכו ותקעו בשופרות והחלוץ הלך לפניהם
והמאסף הלך אחרי ארון יהוה הלוך ותקוע
בשופרות׃ ושני ביום הקיפו את העיר פעם
אחת וישובו המחנה כה עשו ששת ימים׃
ויהי ביום השביעי וישכימו כעלות השחר
ויקיפו את העיר כמשפט הזה שבע פעמים
רק ביום ההוא הקיפו את העיר שבע פעמים׃
ויהי בפעם השביעית תקעו הכהנים בשופרות
ויאמר יהושע אל העם הריעו כי נתן יהוה
לכם את העיר׃ והיתה העיר חרם היא ליהוה
היא ורחב הזונה תחיה היא וכל אשר אתה
בבית כי החביאה את המלאכים אשר שלחנו׃
ואתם אך שמרו מן החרם פן תחרימו ולקחתם
מן החרם ושמתם את מחנה ישראל לחרם
והעכרתם אתו׃ וכל כסף וזהב כלי נחשת
וברזל קדש הוא ליהוה אוצר יהוה יבוא׃
ויריעו העם וכהנים תקעו בשופרות ויהי כשמע
העם את קול השופר ויריעו העם תרועה גדולה
ותפל החומה תחתיה ויעל העם העירה איש
נגדו וילכדו את העיר׃ ויחרימו את כל אשר
בעיר מאיש ועד אשה מנער ועד זקן ועד שור
וטה ולחד לפי חרב׃ ויאמר יהושע אל שני
האנשים המרגלים את הארץ באו בית האשה
הזונה והוציאו משם את האשה ואת כל אשר
לה כאשר נשבעתם לה׃ ויבאו הנערים המרגלים
ויוציאו את רחב ואת אביה ואת אמה ואת
אחיה ואת כל אשר לה ואת כל משפחתה
הוציאו ויניחו אותם מחוץ למחנה ישראל׃
ואת העיר שרפו באש ואת כל אשר בה רק
הכסף והזהב וכלי הנחשת והברזל נתנו אל
אוצר בית יהוה׃ ורחב הזונה ואת בית אביה
וכל אשר לה החיה יהושע ותשב בקרב ישראל
עד היום הזה כי החביאה את המלאכים אשר
שלח יהושע לרגל את יריחו׃ ויהושע השביע
בעת ההוא לאמר ארור האיש לפני יהוה אשר
יקום ובנה את העיר הזאת את יריחו בבכרו
יסדנה ובשנין יקים דלתיה׃ ויהי יהוה את
יהושע ויהי שמעו בכל הארץ׃

ויעל ישראל מעל בחרם ויקח עכן בן כרמי
בן זבדי בן זרח למטה יהודה מן החרם ויחר
אף יהוה בבני ישראל׃ ויאמר יהושע משלחו
עלו האנשים ויעלו ויראו את העי׃ וישבו
ויאמרו אליו אל יעל כל העם כשני אלפים
איש או כשלשת אלפים איש יעלו ויכו את העי
אל תיגע שם את כל העם כי מעטים הם׃
ויעלו שם מן העם כשלשת אלפים איש וינסו
מפני אנשי העי׃ ויכו מהם אנשי העי כשלשים
ושישה איש וירדפו אותם משער עד השברים
ויכום במורד ויהי לב העם וימס ויהי כמים׃
ויקרע יהושע בגדיו ויפל על פניו ארצה לפני
ארון יהוה עד הערב הוא וזקני ישראל ויעלו
עפר על ראשם׃ ויאמר יהושע אהה אדני יהוה
למה העבר העבירתנו את הירדן לתת אתנו
ביד האמרי להאבידנו ולו הואלנו וישבנו בעבר
הירדן׃ בי אדני מה אמר אחרי אשר נתן ישראל
ערף לפני אויביו׃ ושמעו הכנעני וכל יושבי
הארץ ונסבו עלינו והכרתו את שמנו מן הארץ
ומה תעשה לשמך הגדול׃ ויאמר יהוה אל
יהושע קום לך למה זה אתה נפל על פניך׃
חטא ישראל וגם עברו את בריתי אשר צויתי
אתם וגם לקחו מן החרם וגם גנבו וגם כחשו
וגם שמו בכליהם׃ ולא יכלו בני ישראל לקום
לפני אויביהם עורף לפניהם נסו כי היו חרם
הם לא אוסיף להיות עמכם אם לא השמידו
החרם מקרבכם׃ קום קדש את העם ואמרת
התקדשו למחר כי כה אמר יהוה אלהי ישראל
חרם בקרבך ישראל לא תוכל לקום לפני אויביך
עד הסירכם החרם מקרבכם׃ ונקרבתם בבקריכם
לשבטיכם והיה השבט אשר יקח יהוה יקרב
למשפחות והמשפחה אשר יקח יהוה תקרב
לבתים והבית אשר יקח יהוה יקרב לגברים׃
והיה הנלכד בחרם ישרף באש הוא וכל אשר
לו כי עבר את ברית יהוה וכי עשה נבלה
בישראל׃ וישכם יהושע בבקר ויקרב את ישראל
לשבטיהם ותלכד שבט יהודה׃ ויקרב את
משפחת יהודה ותלכד משפחת הזרחי ויקרב
את משפחת הזרחי לגברים ותלכד זבדי׃
ויקרב את ביתו לגברים ותלכד עכן בן כרמי
בן זבדי בן זרח למטה יהודה׃ ויאמר יהושע
אל עכן בני שים נא כבוד ליהוה אלהי ישראל
ותן לו תודה והגד נא לי מה עשית אל תכחד
ממני׃ ויען עכן את יהושע ויאמר אמת אנכי
חטאתי לאלהי ישראל וכזאת וכזאת עשיתי׃
ואראה בשלל אדרת שנער אחת טובה ומאתים
שקל כסף ולשון זהב אחד חמשים שקלים משקלו
ואחמדם ואקחם והנם טמונים בארץ בתוך
אהלי והכסף תחתיו׃ וישלח יהושע מלאכים
וירצו האהלה והנה טמון באהלו והכסף תחתיו׃
ויקחום מתוך האהל ויביאום אל יהושע ואל כל
בני ישראל ויציקו אותם לפני יהוה׃ ויקח
יהושע את עכן בן זרח ואת הכסף ואת האדרת
ואת לשון הזהב ואת בניו ואת בנותיו ואת
שורו ואת חמרו ואת צאנו ואת אהלו ואת כל
אשר לו והעלו אותם עמק עכור׃ ויאמר יהושע
מה עכרתנו יעכרך יהוה ביום הזה וירגמו כל
ישראל באבן וישרפו אותם באש ויסקלו אותם
באבנים׃ ויקימו עליו גל אבנים גדול עד היום
הזה וישב יהוה מחרון אפו על כן קרא שם
המקום ההוא עמק עכור עד היום הזה׃

ויאמר יהוה אל יהושע אל תירא ואל תחת
קח אתך את כל עם המלחמה וקום עלה העי
ראה נתתי בידך את מלך העי ואת עמו ואת
עירו ואת ארצו׃ ועשית לעי ולמלכה כאשר
עשית ליריחו ולמלכה רק שללה ובהמתה
תבזו לכם שים לך מארב לעיר מאחריה׃
ויקם יהושע הוא וכל עם המלחמה לעלות על
העי ויבחר יהושע שלשים אלף איש גבורי
החיל וישלחם לילה׃ ויצום לאמר ראו אתם
ארבים לעיר מאחורי העיר אל תרחקו ממנה
מאד והייתם כלכם נכונים׃ ואני והעם אשר
אתי נקרב אל העיר והיה כצאתם לקראתנו
כבראשונה ונסנו לפניהם׃ ויצאו מן המארב
וישימו את מקומם ויבאו עד גזרת העי ויהי
העי ביום ההוא׃ ויראו אנשי העי ויקומו
משכימים ויפקדו אנשי העי לקראת ישראל
למלחמה הוא וכל עמו למועד לפני הערבה
והוא לא ידע כי ארב לו מאחורי העיר׃
ויהושע וכל ישראל נגפו לפניהם וינוסו דרך
המדבר׃ ויזעקו כל העם אשר בעי ויקראו
אחריהם וירדפו אחרי יהושע וינתקו מן העיר׃
ולא נשאר איש בעי ובית אל אשר לא יצאו
אחרי ישראל ויעזבו את העיר פתוחה וירדפו
את ישראל׃ ויאמר יהוה אל יהושע נטה את
הכידון אשר בידך אל העי כי ביד נתנה בידך
וינט יהושע את הכידון אשר בידו אל העיר׃
והאורב קם מהרה ממקומו וירוצו כנטותו ידו
ויבאו העירה וילכדוה וימהרו וישלחו את העיר
באש׃ ויפן אנשי העי אחריהם והנה עלה עשן
העיר השמימה ולא היה להם ידים לנוס הנה
וגם המנוס נהפך אל הרודף׃ ויהושע וכל
ישראל ראו כי לכד האורב את העיר וכי עלה
עשן העיר׃ וישב יהושע ויכו את אנשי העי
לפי חרב׃ והאנשים היוצאים מן העיר יצאו
לקראתם ויסבו את העי ויכו אותה׃ ואת
המלך העי תפשו חי ויקריבו אותו אל יהושע׃
ויהי כאשר כלו ישראל להרג את כל יושבי
העי בשדה במדבר אשר רדפו בו ויפלו גם הם
לפי חרב עד תמם כל ישראל׃ ויכו כל
הנפלים עד תמם באפי העיר ויכו כל ישראל
לפי חרב׃ ויהי כל הנפלים ביום ההוא מאיש
ועד אשה שנים עשר אלף כל אנשי העי׃
ויהושע לא השיב ידו אשר נטה בכידון עד
החרימו את כל יושבי העי׃ ובהמה ושלל
העיר הזאת בזזו לכם ישראל כדבר יהוה אשר
צוה את יהושע׃ ויהושע שרף את העי וישמה
תל עולם שממה עד היום הזה׃ ואת מלך העי
תלה על העץ עד עת הערב וכבוא השמש צוה
יהושע וינבלו את נבלתו מעל העץ וישליכו
אותה אל פתח שער העיר ויקימו עליו גל
אבנים גדול עד היום הזה׃

אז יבנה יהושע מזבח ליהוה אלהי ישראל
בהר עיבל׃ כאשר צוה משה עבד יהוה את
בני ישראל כאשר כתוב בספר תורת משה
מזבח אבנים שלמות אשר לא הניף עליהן
ברזל ויעלו עליו עולות ליהוה ויזבחו שלמים׃
ויכתב שם על האבנים את משנה התורה אשר
כתב לפני בני ישראל׃ וכל ישראל וזקניו
ושוטריו ושופטיו עמדים מזה ומזה לארון
נגד הכהנים הלוים נשאי ארון ברית יהוה
הגר כאזרח חציו אל מול הר גרזים וחציו אל
מול הר עיבל כאשר צוה משה עבד יהוה לברך
את העם ישראל בראשונה׃ ואחרי כן הקריא
את כל דברי התורה הברכה והקללה ככל
הכתוב בספר התורה׃ לא היה דבר מכל אשר
צוה משה אשר לא הקריא יהושע נגד כל קהל
ישראל והנשים והטף והגר ההלך בקרבם׃

ויהי כשמע כל המלכים אשר בעבר הירדן
בהר ובשפלה ובכל חוף הים הגדול מול לבנון
החתי והאמרי הכנעני הפרזי החוי והיבוסי׃
ויתקבצו יחדו להלחם עם יהושע ועם ישראל
פה אחד׃ ויושבי גבעון שמעו את אשר עשה
יהושע ליריחו ולעי׃ ויעשו גם הם בערמה
וילכו ויצטירו כי צירה שקים לחמוריהם
ונאדות יין משתים ובקעים ואזוריהם׃
ונעלות רבות ומטלאות ברגליהם ושלמות
לבושיהם עליהם וכל לחם צידם היה יבש
היה נקדים׃ וילכו אל יהושע אל המחנה
הגלגלה ויאמרו אליו ואל איש ישראל ארץ
מרחק באנו עתה וכרתו לנו ברית׃ ויאמרו
איש ישראל אל החוי אולי בקרבי אתה ישב
ואיך אכרת לך ברית׃ ויאמרו אל יהושע
עבדיך אנחנו ויאמר יהושע אליהם מי אתם
ומאין תבאו׃ ויאמרו אליו מארץ רחוקה מאד
באו עבדיך בשם יהוה אלהיך כי שמענו שמעו
ואת כל אשר עשה במצרים׃ ואת כל אשר עשה
לשני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן לסיחון
מלך חשבון ולעוג מלך הבשן אשר בעשתרות׃
ויאמרו אלינו זקנינו וכל יושבי ארצנו לאמר
קחו בידכם צדה לדרך ולכו לקראתם ואמרתם
אליהם עבדיכם אנחנו ועתה כרתו לנו ברית׃
זה לחמנו חם הצטידנו אתו ביום צאתנו
לבוא אליכם ועתה הנה יבש והיה נקדים׃
ואלה נאדות היין אשר מלאנו חדשות והנה
בקעו ואלה שמלתינו ונעלינו בלו מרב הדרך
מאד׃ ויקחו האנשים מצידם ואת פי יהוה לא
שאלו׃ ויעש להם יהושע שלום ויכרת להם
ברית לחיותם וישבעו להם נשיאי העדה׃
ויהי מקץ שלשת ימים אחרי כרתם להם ברית
וישמעו כי קרובים הם בקרבו וכי בקרב ישבו׃
ויסעו בני ישראל ויבאו אל עריהם ביום
השלישי ועריהם גבעון והכפירה ובארות
וקרית יערים׃ ולא הכום בני ישראל כי נשבעו
להם נשיאי העדה ביהוה אלהי ישראל ויתלונן
כל העדה על הנשיאים׃ ויאמרו כל הנשיאים
אל כל העדה אנחנו נשבענו להם ביהוה אלהי
ישראל ועתה לא נוכל לנגוע בהם׃ זאת נעשה
להם והחיה אתם ולא יהיה בהם קצף על השבעה
אשר נשבענו להם׃ ויאמרו אליהם הנשיאים
יחיו ויהיו חטבי עצים ושאבי מים לכל העדה
כאשר דברו להם הנשיאים׃ ויקרא אליהם
יהושע וידבר אליהם לאמר למה רמיתם אתנו
לאמר רחוקים אנחנו מכם מאד ואתם בקרבנו
ישבתם׃ ועתה ארורים אתם ולא יכרת מכם
עבד וחטבי עצים ושאבי מים לבית אלהי׃
ויענו את יהושע ויאמרו כי הגד הגיד לעבדיך
את אשר צוה יהוה את משה עבדו לתת לכם
את כל הארץ והשמיד את כל יושבי הארץ
מפניכם וניראה מאד לנפשותינו מפניכם
ונעשה את הדבר הזה׃ ועתה הננו בידך כטוב
והישר בעיניך לעשות לנו עשה׃ ויעש להם
כן ויצל אותם מיד בני ישראל ולא הרגום׃
ויתנם יהושע ביום ההוא חטבי עצים ושאבי
מים לעדה ולמזבח יהוה עד היום הזה אל
המקום אשר יבחר׃

ויהי כשמע אדני צדק מלך ירושלם כי לכד
יהושע את העי ואת החרים אותה כאשר עשה
ליריחו ולמלכה כן עשה לעי ולמלכה וכי יושבי
גבעון כרתו שלום את ישראל ויהיו בקרבם׃
ויראו מאד כי גבעון עיר גדולה כאחת ערי
הממלכה כי היא גדולה מן העי וכל אנשיה
גבורים׃ וישלח אדני צדק מלך ירושלם אל
הוהם מלך חברון ואל פרם מלך ירמות ואל
יפיע מלך לכיש ואל דביר מלך עגלון לאמר׃
עלו אלי ועזרני ונכה את גבעון כי שלמה
עשתה את יהושע ואת בני ישראל׃ ויאספו
וישלחו חמשת מלכי האמרי מלך ירושלם מלך
חברון מלך ירמות מלך לכיש מלך עגלון
חמשתם ויעלו הם וכל מחניהם ויחנו על גבעון
וילחמו בה׃ וישלחו אנשי גבעון אל יהושע
אל המחנה הגלגלה לאמר אל תרף ידיך מעבדיך
עלה אלינו מהר והושיענו וסבו עלינו כל
מלכי האמרי הישבים בהר׃ ויעל יהושע מן
הגלגל הוא וכל עם המלחמה עמו וכל גבורי
החיל׃ ויאמר יהוה אל יהושע אל תירא מפניהם
כי בידך נתתים לא יעמד איש מפניך׃
ויבא אליהם יהושע פתאם כל הלילה עלה
מהגלגל׃ ויהמם יהוה לפני ישראל ויכם מכה
גדולה בגבעון וירדפם דרך עלה בית חורון
ויכם עד עזקה ועד מקדה׃ ויהי בנסם מפני
ישראל הם במורד בית חורון ויהוה השליך
עליהם אבנים גדלות מן השמים עד עזקה
וימתו רבים אשר מתו באבני הברד אשר
מתו בחרב בני ישראל׃ אז ידבר יהושע ליהוה
ביום תת יהוה את האמרי לפני בני ישראל
ויאמר לעיני ישראל שמש בגבעון דום וירח
בעמק אילון׃ ויום תמם מלפני עמו ישראל
ויהי השמש בחצי השמים ולא אץ לבוא כיום
תמם׃ ולא היה כיום ההוא לפניו ואחריו
לשמע יהוה בקול איש כי יהוה נלחם לישראל׃
וישב יהושע וכל ישראל עמו המחנה הגלגלה׃
והחמשת המלכים האלה נסו וימלטו אל המערה
במקדה׃ ויגד ליהושע לאמר נמצאו החמשת
המלכים נסתרים במערה במקדה׃ ויאמר יהושע
גלו פתח המערה והוציאו אלי מן המערה את
החמשת המלכים האלה׃ ויעשו כן ויוציאו אליו
מן המערה את החמשת המלכים האלה מלך
ירושלם מלך חברון מלך ירמות מלך לכיש
מלך עגלון׃ ויהי כהוציא את המלכים האלה
אל יהושע ויקרא יהושע לכל איש ישראל
ויאמר אל קציני אנשי המלחמה הלכו אתנו
שימו רגליכם על צוארי המלכים האלה ויגשו
וישימו רגליהם על צוארם׃ ויאמר אלהם
יהושע אל תיראו ואל תחתו חזקו ואמצו כי
כה יעשה יהוה לכל אויביכם אשר אתם נלחמים
אתם׃ ויכם יהושע אחרי כן ויהרגם ויתלם
חמשה עצים ויהיו תלויים על העצים עד הערב׃
ויהי לעת בוא השמש ויצו יהושע ויורידום
מעל העצים וישליכו אותם אל המערה אשר
נחבאו שם ושמו אבנים גדלות על פי המערה
עד עצם היום הזה׃ ואת מקדה לכד יהושע
ביום ההוא ויכה אתה לפי חרב ואת מלכה
החרים אותם ואת כל נפש אשר בה לא השאיר
בה שריד ויעש למלכה כאשר עשה למלך יריחו׃
ויעבר יהושע וכל ישראל עמו ממקדה לבנה
וילחם בלבנה׃ ויתן יהוה גם אותה ואת מלכה
ביד ישראל ויכה אתה לפי חרב ואת כל נפש
אשר בה לא השאיר בה שריד ויעש למלכה
כאשר עשה למלך יריחו׃ ויעבר יהושע וכל
ישראל עמו מלבנה לכיש ויחן עליה וילחם בה׃
ויתן יהוה את לכיש ביד ישראל וילכדה ביום
השני ויכה אתה לפי חרב ואת כל נפש אשר בה
ככל אשר עשה ללבנה׃ אז עלה הורם מלך
גזר לעזר לעזור ללכיש ויכהו יהושע ואת עמו
עד בלתי השאיר לו שריד׃ ויעבר יהושע וכל
ישראל עמו מלכיש עגלונה ויחנו עליה וילחמו
בה׃ וילכדו ביום ההוא ויכו אתה לפי חרב
ואת כל נפש אשר בה ביום ההוא החרים ככל
אשר עשה ללכיש׃ ויעל עגלון וכל ישראל עמו
מעגלון חברונה וילחמו בה׃ וילכדו אתה
ויכו אתה לפי חרב ואת מלכה ואת כל ערי
הממלכה ואת כל נפש אשר בה לא השאיר בה
שריד ככל אשר עשה לעגלון ויחרם אתה ואת
כל נפש אשר בה׃ וישב יהושע וכל ישראל
עמו חברונה וילחמו בה׃ וילכדו אתה ויכו
אתה לפי חרב ואת מלכה ואת כל ערי הממלכה
ואת כל נפש אשר בה לא השאיר בה שריד
ככל אשר עשה לעגלון ויחרם אתה ואת כל
נפש אשר בה׃ וישב יהושע וכל ישראל עמו
דבירה וילחם עליה׃ וילכדה ואת מלכה ואת
כל ערי הממלכה ויכו אתם לפי חרב ויחרימו
את כל נפש אשר בה לא השאיר שריד כאשר
עשה לחברון כן עשה לדבירה ולמלכה כאשר
עשה ללבנה ולמלכה וכאשר עשה לחברון כן
עשה לדבירה ולמלכה׃ ויכם יהושע ואת כל
מלכיהם מכה גדולה עד כלתו אותם עד בלתי
השאיר להם שריד כאשר צוה יהוה אלהי
ישראל׃ ויכם יהושע מקדש ברנע ועד עזה
ואת כל ארץ גשן עד גבעון׃ ואת כל המלכים
האלה ואת ארצם לכד יהושע בפעם אחת כי
יהוה אלהי ישראל נלחם לישראל׃ וישב
יהושע וכל ישראל עמו אל המחנה הגלגלה׃

ויהי כשמע יבין מלך חצור וישלח אל יובב
מלך מדון ואל מלך שמרון ואל מלך אכשף׃
ואל המלכים אשר מצפון בהר ובערבה נגב
כנרות ובשפלה ובנפות דור מכנען׃ הכנעני
ממזרח וממערב והאמרי והחתי והפרזי והיבוסי
בהר והחוי תחת חרמון בארץ המצפה׃ ויצאו
הם וכל מחניהם עמם עם רב כחול אשר על
שפת הים לרב וסוסים ורכב רב מאד׃ ויתועדו
כל המלכים האלה ויבאו ויחנו יחדו על מי
מרום להלחם עם ישראל׃ ויתנם יהוה ביד
ישראל ויכום וירדפום עד צידון רבה ועד מי
משרפות מים ועד בקעת מצפה מזרחה ויכום
עד בלתי השאיר להם שריד׃ ויעש להם יהושע
כאשר אמר יהוה אתם את סוסיהם תעקר
ואת מרכבותיהם תשרף באש׃ ויבא יהושע
בעת ההוא וילכד את חצור ואת מלכה הרג
בחרב כי חצור לפנים היתה ראש לכל הממלכות
האלה׃ ויכו כל הנפש אשר בה לפי חרב
החרם לא נשאר כל נשמה ואת חצור שרף באש׃
ואת כל ערי המלכים האלה ואת כל מלכיהם
לכד יהושע ויכם לפי חרב החרים אותם כאשר
צוה משה עבד יהוה׃ רק כל הערים העומדות
על תלם לא שרפם ישראל כי אם את חצור
לבדה שרף יהושע׃ וכל שלל הערים האלה
ובהמה בזזו בני ישראל לכם רק את כל האדם
הכו לפי חרב עד השמידם אותם לא השאירו
כל נשמה׃ כאשר צוה יהוה את משה עבדו כן
צוה משה את יהושע וכן עשה יהושע לא הסיר
דבר מכל אשר צוה יהוה את משה׃ ויקח
יהושע את כל הארץ ההר ואת כל הנגב ואת
כל ארץ גשן ואת השפלה ואת הערבה ואת הר
ישראל ושפלתה׃ מן הר החלק העולה שעירה
ועד בעל גד בבקעת לבנון תחת הר חרמון
וכל מלכיהם לכד ויכם וימתם׃ ימים רבים
עשה יהושע את המלחמות האלה׃ לא היתה
עיר אשר השלימה אל בני ישראל כי אם החוי
יושבי גבעון את הכל לקחו במלחמה׃ כי מאת
יהוה היתה לחזק את לבבם לקראת המלחמה
את ישראל למען החרימם למען לא תהיה להם
תחנה כי למען השמידם כאשר צוה יהוה את
משה׃ ויבא יהושע בעת ההוא ויכרת את
הענקים מן ההר מן חברון מן דביר מן ענב
ומכל הר יהודה ומכל הר ישראל את עריהם
החרים אותם׃ לא נותר ענקים בארץ בני
ישראל רק בעזה בגת ובאשדוד נשארו׃
ויקח יהושע את כל הארץ ככל אשר דבר יהוה
אל משה ויתנה יהושע לנחלה לישראל כמחלקתם
לשבטיהם והארץ שקטה מלחמה׃

ואלה מלכי הארץ אשר הכו בני ישראל וירשו
את ארצם בעבר הירדן מזרחה משעלי ארנון
ועד הר חרמון וכל ערבה מזרחה׃ סיחון מלך
האמרי אשר יושב בחשבון ומושל מערוער אשר
על שפת נחל ארנון ותוך הנחל וחצי הגלעד
ועד יבק הנחל גבול בני עמון׃ וערבה עד ים
כנרת מזרחה ועד ים הערבה ים המלח מזרחה
דרך בית הישמות ומתימן תחת אשדות הפסגה׃
וגבול עוג מלך הבשן משארית הרפאים המושל
בעשתרות ובאדרעי׃ ומושל בהר חרמון ובסלכה
ובכל הבשן עד גבול הגשורי והמעכתי וחצי
הגלעד גבול סיחון מלך חשבון׃ משה עבד יהוה
ובני ישראל הכו אותם ויתן משה עבד יהוה
את הארץ לנחלה לראובני ולגדי ולחצי שבט
המנשי׃ ואלה אשר נחלו בארץ כנען אשר
נחלו להם אלעזר הכהן ויהושע בן נון וראשי
אבות המטות לשבטי בני ישראל׃ גורל נחלו
כאשר צוה יהוה ביד משה לתשעת המטות וחצי
המטה׃ כי נתן משה נחלת שני המטות וחצי
המטה מעבר לירדן ולערי לא נתן בתוכם כי
אם ערים לשבת ומגרשיהם לבהמתם ולרכושם׃
כאשר צוה יהוה את משה כן עשו בני ישראל
ויחלקו את הארץ׃ ויתן יהושע נחלה בתוך
בני ישראל כחלקתם לפי גבולותם לשבטיהם
ויפל הגורל לשבט בני יהודה׃ ויקרבו בני
יהודה אל יהושע בגלגל ויאמר אליו כלב בן
יפנה הקנזי אתה ידעת את הדבר אשר דבר יהוה
אל משה איש האלהים אודות ואודותי בקדש
ברנע׃ בן ארבעים שנה אנכי בשלחי משה עבד
יהוה אתי מקדש ברנע לרגל את הארץ ואשב
אתו דבר כאשר עם לבבי׃ ואחי עלו אתי המסו
את לב העם ואנכי מלאתי אחרי יהוה אלהי׃
ונשבע משה ביום ההוא לאמר אם לא הארץ
אשר דרכה רגלך בה לך ולבניך תהיה לנחלה
עד עולם כי מלאת אחרי יהוה אלהי׃ ועתה
הנה החיה יהוה אתי כאשר דבר זה ארבע
ושבעים שנה מאז דבר יהוה את משה אשר
הלך ישראל במדבר ועתה הנה אנכי היום בן
חמש ושמנים שנה׃ עודני היום חזק כיום
שלח משה כחי אז וכעתי לקרב ולצאת ולבוא׃
ועתה תן לי את ההר הזה אשר דבר יהוה
ביום ההוא כי אתה שמעת ביום ההוא כי ענקים
שם וערים גדלות ובצרות לכדתי אולי יהוה
אתי והורשתים כאשר דבר יהוה׃ ויברכהו
יהושע ויתן את חברון לכלב בן יפנה לנחלה׃
על כן היתה חברון לכלב בן יפנה הקנזי
לנחלה עד היום הזה כי מלא אחרי יהוה אלהי
ישראל׃ ושם חברון לפנים קרית ארבע הארבע
האדם הגדול בענקים הוא והארץ שקטה
מלחמה׃

והגורל לשבט בני יהודה למשפחותם אל גבול
אדום מדבר צן נגבה מקצה תימן׃ ויהי להם
גבול נגב מקצה ים המלח מן הלשון הפנה
נגבה׃ ויצא למסלה עקרבים ועבר צנה ועלה
מנגב לקדש ברנע ועבר חצרון ועלה ארדה
ונסב עצמונה׃ ויצא נחלה מצרים והיו תוצאות
הגבול ימה לכם גבול נגב׃ וגבול קדמה ים
המלח עד קצה הירדן ויהי גבול בצפון מלשון
הים מלשון הירדן הקצה׃ ועלה הגבול בית
חגלה ועבר מצפון לבית הערבה ועלה הגבול
אבן בהן בן ראובן׃ ועלה הגבול דבירה
מעמק עכור וצפונה פנה הגלגל אשר נכח
מעלה אדמים אשר מנגב לנחל ועבר הגבול
מי עין שמש והיו תוצאותיו אל עין רגל׃
ועלה הגבול גי בן הנם אל כתף היבוסי נגבה
הוא ירושלם ועלה הגבול אל ראש ההר אשר
על פני גי ימה אשר בקצה עמק רפאים צפונה׃
ונחוה הגבול מראש ההר מעין מי נפתוח
ויצא אל ערי הר עפרון ונחוה הגבול בעלה
הוא קרית יערים׃ והגבול סבב מבעלה ים
שעירה והעבר אל כתף הר יערים מצפון הוא
כסלון וירד בית שמש ועבר תמנתה׃ ויצא
הגבול אל כתף עקרון צפונה ונחוה הגבול
שכרונה ועבר הר בעלה ויצא יבנאלה והיו
תוצאות הגבול הימה׃ וגבול ים והגדול וגבולו
ויהי לכם גבול ים׃ ואת גבול בני יהודה
סביב למשפחותם ויהי אל גבול בן אדום
מדבר צן תימנה׃ ויהי לבני יהודה ליהושע
את קרית ארבע אבי הענק הוא חברון ודביר׃
ויעל משם אל יושבי דביר ושם דביר לפנים
קרית ספר׃ ויאמר כלב אשר יכה את קרית
ספר ולכדה ונתתי לו את עכסה בתי לאשה׃
וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב הקטן ממנו
ויתן לו את עכסה בתו לאשה׃ ויהי בבואה
ותסיתהו לשאול מאת אביה שדה ותצנח מעל
החמור ויאמר לה כלב מה לך׃ ותאמר לו תנה
לי ברכה כי ארץ הנגב נתתני ונתתה לי גלת
מים ויתן לה את גלת עליות ואת גלת תחתיות׃
זאת נחלת מטה בני יהודה למשפחותם׃
ויהיו תוצאות הקצה למטה בני יהודה אל גבול
אדום נגבה קבצאל ועדר וישוע׃ ויגור וקינה
ודימונה׃ וערערה וקדש וחצור ויתנן׃ זיף
וטלם ובעלות׃ וחצור חדתה וקריות חצרון
היא חצור׃ אמם ושמע ומולדה׃ וחצר גדה
וחשמון ובית פלט׃ וחצר שועל ובאר שבע
ובזיותיה׃ בעלה ועיים ועצם׃ ואלתולד
וכסיל וחרמה׃ וצקלג ומדמנה וסנסנה׃
ולבאות ושלחים ועין רמון כל הערים עשרים
ותשע וחצריהם׃ אשתאול וצרעה ואשנה׃
זנוח ועין גנים תפוח ועינם׃ יתאה וחזנקין
ולעשם וגדרותים ארבע עשרה וחצריהם׃
צנן וחדשה ומגדל גד׃ דלעין ומצפה ויקתאל׃
לכיש ובצקת ועגלון׃ נעמה ומכדה ובית גמדים׃
ועזקה ומרשת גת שמנה ערים ותשע וחצריהם׃
יקמעם וזקוקה ומנחה׃ בית תפוח ואפקה
ושרון׃ לשם וכתלש ובצקת׃ מרות בית דגון
ונעמה ומקדה שנה עשרה ערים וחצריהם׃
לבנה ועתר ויתן׃ וכבון ולחמם וכתליש׃
גדרות בית דגון ונעמה ומקדה שנה עשרה
ערים וחצריהם׃ יערמות ועדלם שוכה ועזקה׃
שערים ועדיתים וגדרה ארבע עשרה ערים
וחצריהם׃ צנן וחדשה ותפנה׃ אפקה לגלים
ומגדל גד׃ דלעין ומצפה ויקתאל׃ לכיש

נבראות כל אחת זו מזו על שבח דע כי בחיה ששמה ארם
פני אדם עומדים בראש ואריה אריה שור נשר לשלשה
רוחות העולם ובחיה ששמה אריה בראש כלם ואריה אדם
שור נשר וכמו הפנים והבנפי שיש לחלק לאופני ואם
כי הם מתנשאים לעומת כל חשרפי בשבח ואומרי בלים

ובפרק דר׳ אליעזר והחיות עומדות באימה וביראה
ברית ובזיע ומזיעה פניה נוגד של אש יוצא
ומשך לפניו שנהר די נוגד שני שרפים עומדי אחד מימינ
של הקב״ה ואחד משמאלו שש כנפים לכל אחת ואחת
בשתים יכסה פניו שלא יביט פני השכינה בשת׳ יכסה רגלי
ובשתים יעופף ומעריצי ומקדישים זה עונה וזה קורא קדוש
יצמלח והחיות עומדות בצל כבודו ואינם יודעות מקום
כבודו עונות ואומרות בבל מקום שכבודו שם בכים ודי
פירשתי לך פירוש הקדושה לפי הראה מדברי דז״ל בספר
חיכלות ומעשה מרכבה׳

ועתה אפרשנו לך לפי דעת חכמי וקבלה לפי
ונראה כדע רז״ל קק יכוון שמלך העולם
רוא ביחוד וקדוש בגבורה ובגדולה ובקדוש שלישי שהוא
מיחוד וקדוש ברחמים עם שאר הבנין וצדיק בכלל.
והארץ הנזכרת מלאה מכבוד המלך ואומר ברוך כבוד ה׳
מבקומו בכבוד הוא נכבוד השם ע״ה הוא מדת רחמים ממקומך
בלשון שתקבל השפעה ורחים וברכה ממקומם
שהוא פתר יצחק ויכוון למלא והים שהוא הימין ויקבץ

ושמאל בכלל כי ובמיוחדת לאין סוף שאין ראשה לשאול
בדולרמז בכלל זה הנראה לי שהוא דעת הרב הגדול זלל
שבכם יש מתכמי הקבלה שמפרשי השם הזה לעשרה ואומרי
קדוש האשון יכוין שהשכינה מהקדש מרום מעלה להשפיע
מהקדש אל המחכר ומן המחכר ימשיך לשאר הבנין, קדוש
השני יכוין שהוא מהקדש בדרך חכמה והחכר לצורך
הגבוהה, קדוש שלישי שהוא מהקדש בדרך בינה והחכר
והגבול לצורך התפארת ל׳

ובספר הבהיר מאי בידו מלא כל הארץ
בבודו אלא אותן ארץ
שנבראת ביום האשון שהיא למעלה מלאה מכבוד והשם
ומאי ביהו חכמה ואומר בהון בבדו ל׳ ממקומו ומאי ניהו
כבודו, משל למה הדבר דומה לאיש שהיה לו גן נאה וחרוץ
לגן בקרוב ממנו חתיכת שדה ואם השקה את הגן בתחלת
שקיותיו אלבו להם הם על כל הגן אך אותה חתיכה שהיא
אצל הביקה אעפ שהבל אחד לפיכ פתח לה מקום והשקה
לא לבדה ובשתבין זה ידעת בי תבין מאמ רז״ל מה שאמרי
על שמעי עצר שהוא הגל בפני עצמו, והענין הזה נתבאר

בספר הזוהר אמרו שם יחודא
דעלמ עלא ביחוד
דילה ובגיני כך את קורי מקום אחד דכתיב יקוו המים מתחת
השמים אל מקום אחד כל דרגין מתכנשין תמן וזוו בולמא
בחדוה בלא פרוד כלל ולית דרגא דאתיידא ביחודא דלא

ה הגדול ואמר וגבור גבולה והודיע תפארת ואמר תשלום
• אל עליון רמי למעלה שוכן עד הפלינן • קדוש וכבל
שקוה ואמר ונקרא כל • והאמר אמרי אבות ומביא גואל
לבני בניהם למלכות למען שמו בי באהבה וכלה בסוף
ואמר בסדרו של אמת והלכן אמר ואמרי באזני כל אברהם
• ולמשלת אמת וברורה ודשוטה ואמרי כל שהוא בכנגד
רבה לבני בני אלים בי לעם ולאמר מכותיה ראויה לאמרה
ולא לאולתם • ובאמר מרים השבחה אנו אומרים •
אתה גבור לעולם • אתה גבור בגבורת ומבורים
שגלגלת גלגל חמלות • מחיה מתי
בבחי הרחם שגלגל רחמיך שמשנו ומביא לחיים • רם לדשיע
בבחי התפארת שגלגל גלגל משמש • כחיה ומכלכל
חיים ברחמי ברבים רבים בבחי הנצח שהוא מבחי ואמר
ותרחמים שגלגל שבחוני ושרק זה בשוה כמוך של זה •
כמוך בנפלים ורופא וחולים בבחי ההוד שגלגל כואל ומוציא
שגם הם ממתים כמו שהם זה בזה • והתיר אסורים ומקיים
אמונתו לישני עפר בבחי היסוד שהוא ואמרי אמרי שבין
כף הרגלות לכף הקבה ומכריע • ומקיים ומשכות אל ויחיל
ואל ומהרים ומלילן גלגל כוכב ויחוח • ולכן מי כמוך בעל
גבורות נמי ומשה לך שהוא בא לעולם בחי פעולים ומשבל •
ואתה מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה ומאמין אתה וכל
בא' מחיה ומתי • בבחי הנצח ושמשמעה ולכן נקראת
הגבורה והוא הבחי ואמרי רבל שבאה כאני ואני לי בבחי
ועוד שהשעם לתחיית בי יש לו הגבורה והתפארת • ולכן עליהם
להודות

לילות כי לו הוא והקדושה שבשלישית משולשים שמוציא
ליקיש הלזן אנו מודים האומרים • אתה קדוש
לקדושים שכל עם יהלוך כלה
בא' הגל הקדוש הלזן אמרי שבאה מאני ואני לי בבחי
שבו • ושלא עמוד אומר בקדישך לכעריצך וכבר ותתבוננת
עם הקדושה למעלה אנו שואלי צדיקנו שהוא יעקובי ובל
מאור והולכתה ותעלת הדעת שהשם הזן אותו על יד
רבלכות ברוח אלהי חיי ושא בעלות ונפש ולכן אנו אומרי
אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה וחננו מאתך
דיעה ובינה והשכל ואנו מתחנים בא' חונן
הדעת • האמרי רבי כי נסמכה ברכה זו לקדושת השם
בשאמר והשיב והקדישו את קדוש יעקב ומפיק דיעה וכל
ואומר והברכה זו אנו שואלי • והשיבנו אבינו לתורתך
וקרבנו מלכנו לעבודתיך והחזירנו
בתשובה שלמה לפניך בא' הרואה בתשובה ואמרי למה
מסמכה ברכת התשובה לברכת רפאנו שמן והכתוב אומר
ולבבי יבין ודעת ידפא לי • ולפי שעל ידי התשובה תבוא
סלח לנו אבינו כי חטאנו • סלחלנו אבינו כי חטאנו
מחל לנו מלכנו כי פשענו כי אל
טוב ומלח אתה בא' חנון והמרבה לסלוח והוא שאמרו רבי
למה נסמכה ברכת סליחה לברכת התשובה שכן רבתו אומר
ישוב אל ה' וירחמהו ואל אלהינו כי רבה לסלוח ובחיות
השם הזה ומשניות בתי דתאמה בעניינו בתה שכתוב ראה
ראינו את עניי עמך לכן אנו שואלים • ראה

לך בלשה תמשר תחלתך מלכות. על הימים ועל המעמדות ביקר
ועל נשמותינו והפקדות לך בלילה באמצעה מלכות. ועל
נסיך שבבל עזה ערב ובקר וצהרים באמצעות השמע הידד
ביתמעות צבא השמים שמתפללים אל ידידי הקברעי בשמא
ומרומל קדון כי בבקר תשמע בוקר אגיע והזויות כל ברואי מטה ואנו
ויחדים לפניו ויחכה דבשא את השם הזה וקדאים אותו ל
השב כי לא בלו רחמיך אבא ורחמים כי לא תמו ושריך
כי מעולם קוינו לך לבלום. וזה שם אמרנו ועל כולם
יתברך ויתרומם תמיד שמך מלכנו לעולם ועד. בלומי
עב ובנין ומה שתותיו יתברך ויתרומם שמך ית לעולם
ועד. וכל החיים יודוך לבלום. ויהללו ויברכו את שמך
ומרומל באמת כי מהב שם ית. ולבן אנו מחכמה באלוהות
שמך ולך נאוה להודות שחרכו אליו. ולך לבלום נאוה להודות.
שים שלום וכל הטובות שאנו שואלים שישים בדת
השלום ושובה ורפואה לחן והסד ורחמים
עלינו ועל כל ישראל עמך שיעריבנו באור פניך שהם אתה
והמאורות והמלכות שנקראים פניו כי בהם נתן לנו תורת
חיים וכל אותם המובות שזכרנו כי הם הכתרים אותנו ו
וקוראים מברוך. יהיו לרצון וכל הגהותינו שיהיו לרצון ואמרי
פינו שישמרנו המלות בכל קנין ועניין ושלא תאחוז שום
תאר שלא כראוי. ושלא בקשה בקשה נמצעה בעצמה ו
ולא תתבטל ותשובה אלא בפי שראוי לה. וכן כוונת לבנו
ויהיה השכיר שיהיה לרצון כי לא כוונתנו אלא ויהיו לרצון
שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים

Alessandro Scipione

M. T. AKAD. KÖNYVTÁRA

MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE,
BUDAPEST, KELETI KÖNYVTÁR
BIBLIOTHECA ORIENTALIS
COLL. KAUFMANN, B 308

WEISZ Miksa
Néhai dr. Kaufmann Dávid tanár könyvtárának héber kéziratai és könyvei. Összeáll. és ismerteti --.
Budapest, 1906. Alkalay ny. Pozsony. 199,80 p. 23 cm.

FINIS

VEGE